

Spis treści

I Akty ustawodawcze

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2284 z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie redukcji krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczeń atmosferycznych, zmiany dyrektywy 2003/35/WE oraz uchylenia dyrektywy 2001/81/WE ⁽¹⁾ 1

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Rady (UE) 2016/2285 z dnia 12 grudnia 2016 r. ustanawiające na lata 2017 i 2018 uprawnienia do połowów dla unijnych statków rybackich w odniesieniu do niektórych stad ryb głębokowodnych i zmieniające rozporządzenie (UE) 2016/72 32
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/2286 z dnia 15 grudnia 2016 r. ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące stosowania polityki uczciwego korzystania i metod oceny zrównoważonego charakteru zniesienia dodatkowych opłat z tytułu detalicznych usług roamingu oraz dotyczące wniosku, jaki ma obowiązek złożyć dostawca usług roamingu na potrzeby tej oceny ⁽¹⁾ 46
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/2287 z dnia 16 grudnia 2016 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 431/2008 otwierające i ustalające zarządzanie kontyngentem taryfowym na przywóz mrożonego mięsa wołowego i cielęcego oraz rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 593/2013 otwierające kontyngenty taryfowe na wysokiej jakości świeżą, chłodzoną i mrożoną wołowinę i mrożone mięso bawole oraz ustalające zarządzanie nimi 63
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/2288 z dnia 16 grudnia 2016 r. zatwierdzające butotlenek piperonylu jako istniejącą substancję czynną do stosowania w produktach biobójczych należących do grupy produktowej 18 ⁽¹⁾ 65

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/2289 z dnia 16 grudnia 2016 r. zatwierdzające <i>epsilon</i> -momfluorotrynę jako substancję czynną do stosowania w produktach biobójczych należących do grupy produktowej 18 ⁽¹⁾	68
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/2290 z dnia 16 grudnia 2016 r. zatwierdzające kwas nadootowy jako istniejącą substancję czynną do stosowania w produktach biobójczych należących do grup produktowych 11 i 12 ⁽¹⁾	71
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/2291 z dnia 16 grudnia 2016 r. zatwierdzające kwas mlekowy L(+) jako substancję czynną do stosowania w produktach biobójczych należących do grupy produktowej 1 ⁽¹⁾	74
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/2292 z dnia 16 grudnia 2016 r. ustalające średnią ważoną maksymalnych stawek za zakończenie połączenia w sieci ruchomej w Unii i uchylające rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/2352 ⁽¹⁾	77
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/2293 z dnia 16 grudnia 2016 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej	79
Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/2294 z dnia 16 grudnia 2016 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw	81

DECYZJE

★ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/2295 z dnia 16 grudnia 2016 r. zmieniająca decyzje 2000/518/WE, 2002/2/WE, 2003/490/WE, 2003/821/WE, 2004/411/WE, 2008/393/WE, 2010/146/UE, 2010/625/UE, 2011/61/UE oraz decyzje wykonawcze 2012/484/UE i 2013/65/UE w sprawie odpowiedniej ochrony danych osobowych przez niektóre państwa, na podstawie art. 25 ust. 6 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (notyfikowana jako dokument nr C(2016) 8353) ⁽¹⁾	83
★ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/2296 z dnia 16 grudnia 2016 r. w sprawie utworzenia niezależnej grupy ekspertów wyznaczonej jako organ weryfikujący skuteczność działania w ramach jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej	92
★ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/2297 z dnia 16 grudnia 2016 r. zmieniająca decyzje 2001/497/WE i 2010/87/UE w sprawie standardowych klauzul umownych dotyczących przekazywania danych osobowych państwom trzecim oraz podmiotom przetwarzającym dane mającym siedzibę w takich państwach, na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (notyfikowana jako dokument nr C(2016) 8471) ⁽¹⁾	100

WYTYCZNE

★ Wytyczne Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2016/2298 z dnia 2 listopada 2016 r. zmieniające wytyczne (UE) 2015/510 w sprawie implementacji ram prawnych polityki pieniężnej Eurosystemu (EBC/2016/31)	102
★ Wytyczne Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2016/2299 z dnia 2 listopada 2016 r. zmieniające wytyczne (UE) 2016/65 w sprawie redukcji wartości w wycenie stosowanych przy implementacji ram prawnych polityki pieniężnej Eurosystemu (EBC/2016/32)	117
★ Wytyczne Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2016/2300 z dnia 2 listopada 2016 r. zmieniające wytyczne EBC/2014/31 w sprawie dodatkowych tymczasowych środków dotyczących operacji refinansujących Eurosystemu i kwalifikowania zabezpieczeń (EBC/2016/33)	123

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do decyzji Rady (UE) 2016/1877 z dnia 17 października 2016 r. dotyczącej stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w grupie ekspertów ds. Umowy europejskiej dotyczącej pracy załóg pojazdów wykonujących międzynarodowe przewozy drogowe (AETR) oraz w Grupie Roboczej ds. Transportu Drogowego Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ (Dz.U. L 288 z 22.10.2016) 126

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2016/2284

z dnia 14 grudnia 2016 r.

**w sprawie redukcji krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczeń atmosferycznych,
zmiany dyrektywy 2003/35/WE oraz uchylenia dyrektywy 2001/81/WE**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W ciągu ostatnich 20 lat poczyniono w Unii znaczne postępy w dziedzinie emisji antropogenicznych do powietrza i jakości powietrza, w szczególności w ramach specjalnej polityki unijnej, określonej między innymi w komunikacie Komisji z dnia 21 września 2005 r. pt. „Strategia tematyczna dotycząca zanieczyszczenia powietrza”. Kluczowym elementem tego procesu jest dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/81/WE ⁽⁴⁾ ustanawiająca ograniczenia całkowitych rocznych emisji państw członkowskich od 2010 r. dla dwutlenku siarki (SO₂), tlenków azotu (NO_x), niemetanowych lotnych związków organicznych (NMLZO) oraz amoniaku (NH₃). W rezultacie w Unii w latach 1990–2010 emisje dwutlenku siarki zostały zmniejszone o 82 %, emisje tlenków azotu – o 47 %, emisje niemetanowych lotnych związków organicznych – o 56 %, a emisje amoniaku – o 28 %. Jak jednak wskazano w komunikacie Komisji z dnia 18 grudnia 2013 r. pt. „Czyste powietrze dla Europy” (zwanym dalej „zmienioną strategią tematyczną dotyczącą zanieczyszczenia powietrza”), nadal występują znaczące negatywne skutki i zagrożenia dla zdrowia ludzkiego i środowiska.
- (2) W siódmym unijnym programie działań w zakresie środowiska ⁽⁵⁾ potwierdzono długofalowy cel polityki Unii w zakresie jakości powietrza, polegający na osiągnięciu poziomów jakości powietrza, które nie powodują znacznych negatywnych skutków ani zagrożenia dla zdrowia ludzkiego i środowiska, i dlatego wezwano do zapewnienia pełnej zgodności z obowiązującymi przepisami Unii dotyczącymi jakości powietrza oraz celami

⁽¹⁾ Dz.U. C 451 z 16.12.2014, s. 134.⁽²⁾ Dz.U. C 415 z 20.11.2014, s. 23.⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 23 listopada 2016 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 8 grudnia 2016 r.⁽⁴⁾ Dyrektywa 2001/81/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie krajowych poziomów emisji dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza (Dz.U. L 309 z 27.11.2001, s. 22).⁽⁵⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1386/2013/UE z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2020 r. „Dobra jakość życia z uwzględnieniem ograniczeń naszej planety” (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 171).

strategicznymi i działaniami zaplanowanymi po 2020 r.; wezwano także do wzmocnienia wysiłków na obszarach, na których ludność i ekosystemy narażone są na wysokie poziomy zanieczyszczenia powietrza, oraz do wzmocnienia synergii między przepisami dotyczącymi jakości powietrza a ustanowionymi celami polityki Unii, w szczególności w odniesieniu do różnorodności biologicznej i zmiany klimatu.

- (3) Zmieniona strategia tematyczna dotycząca zanieczyszczenia powietrza określa nowe cele strategiczne na okres do 2030 r. w celu zbliżenia się do realizacji długoterminowego celu Unii w zakresie jakości powietrza.
- (4) Państwa członkowskie i Unia są w trakcie ratyfikacji przyjętej w 2013 r. w ramach Programu Środowiskowego Organizacji Narodów Zjednoczonych konwencji z Minamaty w sprawie rtęci z 2013 r. – której celem jest ochrona zdrowia ludzkiego i środowiska przez zmniejszenie emisji rtęci z istniejących i nowych źródeł – z myślą o wejściu w życie tej konwencji w 2017 r. Sprawozdawane emisje tego zanieczyszczenia powinny być poddawane przeglądowi przez Komisję.
- (5) Państwa członkowskie i Unia są stronami Konwencji Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) z 1979 r. w sprawie transgranicznego zanieczyszczania powietrza na dalekie odległości (zwanej dalej „konwencją LRTAP”) oraz kilku protokołów do niej, w tym protokołu z 1999 r. w sprawie przeciwdziałania zakwaszeniu, eutrofizacji i powstawaniu ozonu w warstwie przyziemnej, zmienionego w 2012 r. (zwanego dalej „zmienionym protokołem z Göteborga”).
- (6) Jeżeli chodzi o 2020 r. i lata następne, w zmienionym protokole z Göteborga dla każdej strony określa się, przyjmując 2005 r. za rok odniesienia, nowe zobowiązania w zakresie redukcji emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu, niemetanowych lotnych związków organicznych, amoniaku i pyłu drobnego, wspiera się redukcję emisji sadzy i wzywa się do gromadzenia i przechowywania informacji dotyczących negatywnych skutków stężeń i depozycji zanieczyszczeń powietrza dla zdrowia ludzkiego i środowiska oraz do uczestnictwa w programach zorientowanych na wyniki w ramach konwencji LRTAP.
- (7) Należy zatem zmienić ustanowiony dyrektywą 2001/81/WE system krajowych pułapów emisji w celu dostosowania go do międzynarodowych zobowiązań Unii i państw członkowskich. W tym celu krajowe zobowiązania w zakresie redukcji emisji na którykolwiek rok z lat 2020–2029 są w niniejszej dyrektywie takie same jak w zmienionym protokole z Göteborga.
- (8) Państwa członkowskie powinny wdrożyć niniejszą dyrektywę w taki sposób, aby skutecznie przyczyniała się do osiągnięcia długoterminowego celu Unii dotyczącego jakości powietrza, wspieranego przez Wytyczne Światowej Organizacji Zdrowia, oraz celów Unii dotyczących ochrony różnorodności biologicznej i ekosystemów – poprzez zmniejszenie poziomów i depozycji zanieczyszczeń powietrza powodujących zakwaszenie, eutrofizację i powstawanie ozonu poniżej krytycznych ładunków i poziomów określonych w konwencji LRTAP.
- (9) Niniejsza dyrektywa, oprócz poprawy jakości powietrza w skali globalnej a także zwiększenia synergii z unijną polityką klimatyczno-energetyczną, przy jednoczesnym unikaniu powielania obowiązujących przepisów Unii, powinna również przyczynić się do osiągnięcia, w sposób racjonalny pod względem kosztów, celów dotyczących jakości powietrza ustanowionych w prawie Unii i do złagodzenia skutków zmian klimatu.
- (10) Niniejsza dyrektywa przyczynia się również do zmniejszenia kosztów zanieczyszczenia powietrza w Unii związanych z ochroną zdrowia, poprawiając dobrostan obywateli Unii, a także sprzyja przechodzeniu na zieloną gospodarkę.
- (11) Niniejsza dyrektywa powinna przyczyniać się do stopniowego zmniejszania zanieczyszczenia powietrza, opierając się na redukcjach emisji określonych substancji wynikających z przepisów Unii w zakresie ograniczania zanieczyszczeń powietrza u źródła.
- (12) Przepisy Unii w zakresie ograniczania zanieczyszczeń powietrza u źródła powinny skutecznie przynieść przewidywane redukcje emisji. Zidentyfikowanie nieskutecznych przepisów Unii w zakresie ograniczania zanieczyszczeń u źródła i podjęcie na wczesnym etapie działań w odpowiedzi na nieskuteczność tych przepisów mają kluczowe znaczenie dla osiągnięcia szerszych celów dotyczących jakości powietrza, co wykazała rozbieżność między rzeczywistymi emisjami a emisjami testowymi tlenków azotu z samochodów EURO 6 z silnikiem wysokoprężnym.
- (13) Państwa członkowskie powinny przestrzegać określonych w niniejszej dyrektywie zobowiązań w zakresie redukcji emisji od 2020 r. do 2029 r. i od 2030 r. Aby zapewnić widoczny postęp w realizacji zobowiązań przyjętych na 2030 r., państwa członkowskie powinny określić orientacyjne poziomy emisji w 2025 r., które byłyby technicznie możliwe do uzyskania i nie pociągałyby za sobą nieproporcjonalnych kosztów, oraz dążyć do osiągnięcia tych poziomów. W przypadku gdyby ograniczenie emisji na 2025 r. zgodnie z ustaloną ścieżką nie było możliwe, państwa członkowskie powinny wyjaśnić powody tego odstępstwa, a także środki, które pozwoliłyby państwu członkowskiemu powrócić do ich ścieżki, w kolejnych raportach przygotowywanych zgodnie z niniejszą dyrektywą.

- (14) Krajowe zobowiązania w zakresie redukcji emisji określone w niniejszej dyrektywie na 2030 r. i kolejne lata opierają się na szacowanym potencjale każdego państwa członkowskiego w zakresie redukcji określonym w sprawozdaniu w sprawie strategii tematycznej dotyczącej zanieczyszczenia powietrza nr 16 ze stycznia 2015 r. (zwanym dalej „sprawozdaniem nr 16”), na technicznej analizie różnic między szacunkami krajowymi a szacunkami zawartymi w sprawozdaniu nr 16 oraz na założeniu politycznym, by utrzymać do 2030 r. (w porównaniu z 2005 r.) poziom redukcji ogólnego wpływu na zdrowie jak najbliższy poziomowi zawartemu we wniosku Komisji dotyczącym niniejszej dyrektywy. Aby zwiększyć przejrzystość, Komisja powinna opublikować podstawowe założenia zastosowane w sprawozdaniu nr 16.
- (15) Spełnienie krajowych zobowiązań w zakresie redukcji emisji powinno być ocenianie w świetle konkretnego stanu metod w momencie określenia zobowiązania.
- (16) Wymogi dotyczące sprawozdawczości i zobowiązania w zakresie redukcji emisji powinny być oparte na krajowym zużyciu energii i sprzedawanych paliwach. Niektóre państwa członkowskie mogą jednak na mocy konwencji LRTAP zdecydować się na użycie całkowitych krajowych emisji obliczonych na podstawie wykorzystywanych paliw w przypadku sektora transportu drogowego, jako podstawy oceny spełniania zobowiązań. Należy zachować w niniejszej dyrektywie ten wariant, aby zapewnić spójność między prawem międzynarodowym i unijnym.
- (17) Aby uwzględnić problem niepewności nierozzerwalnie związanej z określaniem krajowych zobowiązań w zakresie redukcji emisji, zmieniony protokół z Göteborga przewiduje pewną elastyczność, którą należy przenieść do niniejszej dyrektywy. W szczególności zmieniony protokół z Göteborga ustala mechanizm służący korygowaniu krajowych bilansów emisji i uśrednianiu krajowych rocznych emisji przez maksymalnie trzy lata, w przypadku gdy spełnione są pewne warunki. Ponadto niniejsza dyrektywa powinna wprowadzać elastyczne podejście w przypadku, gdy nakłada ona zobowiązanie w zakresie redukcji, które przekracza racjonalną pod względem kosztów redukcję określoną w sprawozdaniu nr 16, a takie elastyczne podejście powinno też pomagać państwom członkowskim w przypadku nagłych i wyjątkowych zdarzeń związanych z wytwarzaniem lub dostarczaniem energii, o ile spełnione są pewne warunki. Komisja powinna monitorować stosowanie tego elastycznego podejścia, biorąc pod uwagę wskazówki opracowane w ramach konwencji LRTAP. Na potrzeby oceny wniosków o korektę należy uznać, że zobowiązania w zakresie redukcji emisji na lata 2020–2029 zostały ustalone w dniu 4 maja 2012 r., czyli w dniu zmiany protokołu z Göteborga.
- (18) Każde państwo członkowskie powinno przyjąć i wdrożyć krajowy program ograniczania zanieczyszczenia powietrza, aby spełnić swoje zobowiązania do redukcji emisji, a także skutecznie przyczynić się do realizacji celów dotyczących jakości powietrza. W związku z tym państwa członkowskie powinny wziąć pod uwagę potrzebę zmniejszenia emisji, w szczególności tlenków azotu i pyłu drobnego, w strefach i aglomeracjach dotkniętych nadmiernymi stężeniami zanieczyszczeń powietrza lub w strefach i aglomeracjach, które znacząco przyczyniają się do zanieczyszczenia powietrza w innych strefach i aglomeracjach, w tym w państwach sąsiednich. W tym celu krajowe programy ograniczania zanieczyszczenia powietrza powinny przyczyniać się do udanego wdrażania planów ochrony jakości powietrza, przyjętych na mocy art. 23 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE ⁽¹⁾.
- (19) W celu zmniejszenia emisji ze źródeł antropogenicznych, w krajowych programach ograniczania zanieczyszczenia powietrza należy rozważyć środki mające zastosowanie do wszystkich odpowiednich sektorów, w tym rolnictwa, energii, przemysłu, transportu drogowego, żeglugi śródlądowej, ogrzewania gospodarstw domowych oraz używania maszyn jezdnych nieporuszających się po drogach i stosowania rozpuszczalników. Państwa członkowskie powinny być jednak uprawnione do podejmowania decyzji w sprawie przyjęcia środków służących realizacji zawartych w niniejszej dyrektywie zobowiązań w zakresie redukcji emisji.
- (20) Przy opracowywaniu krajowych programów ograniczania zanieczyszczenia powietrza państwa członkowskie powinny brać pod uwagę najlepsze praktyki w zakresie m.in. wpływu najbardziej szkodliwych zanieczyszczeń objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy na wrażliwe grupy ludności.
- (21) Rolnictwo w dużym stopniu odpowiada za emisje amoniaku i pyłu drobnego do atmosfery. Aby zmniejszyć te emisje, do krajowych programów ograniczania zanieczyszczenia powietrza należy włączyć środki mające zastosowanie w sektorze rolnym. Środki te powinny być racjonalne pod względem kosztów oraz opierać się na konkretnych informacjach i danych uwzględniających postęp naukowy i wcześniejsze środki podjęte przez państwa członkowskie. Wspólna polityka rolna stwarza państwom członkowskim możliwość przyczynienia się do poprawy jakości powietrza za pomocą konkretnych środków. Przeprowadzona w przyszłości ocena pozwoli lepiej zrozumieć skutki tych środków.
- (22) Poprawę jakości powietrza powinno się osiągnąć za pomocą proporcjonalnych środków. Przy podejmowaniu środków, które mają zostać włączone do krajowych programów ograniczania zanieczyszczenia powietrza mających zastosowanie w sektorze rolnym, państwa członkowskie powinny zapewnić pełne uwzględnienie wpływu tych środków na małe gospodarstwa w celu jak największego ograniczenia wszelkich dodatkowych kosztów.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystsze powietrza dla Europy (Dz.U. L 152 z 11.6.2008, s. 1).

- (23) W przypadku gdy pewne środki podejmowane w ramach krajowych programów ograniczania zanieczyszczenia powietrza w celu zapobiegania emisjom w sektorze rolnym kwalifikują się do wsparcia finansowego, w szczególności środki podejmowane przez gospodarstwa, w których wymagane są istotne zmiany praktyk lub istotne inwestycje, Komisja powinna ułatwiać dostęp do takiego wsparcia finansowego oraz innego dostępnego finansowania unijnego.
- (24) Aby zmniejszyć emisje, państwa członkowskie powinny rozważyć wspieranie przesuwania inwestycji w kierunku czystych i wydajnych technologii. Innowacje mogą pomóc w zwiększaniu zrównoważenia i w rozwiązywaniu problemów u źródła przez poprawę sektorowych reakcji na wyzwania związane z jakością powietrza.
- (25) Należy regularnie aktualizować krajowe programy ograniczania zanieczyszczenia powietrza, w tym analizę pomagającą określić strategię i środki.
- (26) Aby opracowywać rzetelne krajowe programy ograniczania zanieczyszczenia powietrza oraz wszelkie istotne aktualizacje, państwa członkowskie powinny poddawać te programy i aktualizacje konsultacjom z opinią publiczną i właściwymi organami na wszystkich poziomach i w czasie, gdy pozostają otwarte wszystkie warianty dotyczące strategii i środków. Państwa członkowskie powinny podjąć konsultacje transgraniczne w przypadku, gdy wdrożenie ich programu mogłoby mieć wpływ na jakość powietrza w innym państwie członkowskim lub państwie trzecim, zgodnie z wymogami określonymi w prawie unijnym i międzynarodowym, w tym w Konwencji EKG ONZ o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym (zwanej dalej „Konwencją z Espoo”) z 1991 r. i w załączonym do niej protokole w sprawie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko z 2003 r.
- (27) Celem niniejszej dyrektywy jest między innymi ochrona zdrowia ludzkiego. Jak wielokrotnie przypominał Trybunał Sprawiedliwości, sprzeczne z wiążącym charakterem, jaki przyznaje dyrektywom art. 288 akapit trzeci Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, byłoby zasadnicze wyłączenie możliwości powoływania się przez zainteresowane osoby na ustanowiony w danej dyrektywie obowiązek. Stwierdzenie to ma znaczenie w szczególności w przypadku dyrektywy, której celem jest kontrola i redukcja zanieczyszczeń powietrza i która w związku z tym zmierza do ochrony zdrowia ludzkiego.
- (28) Państwa członkowskie powinny przygotować i przekazywać krajowe bilanse i prognozy emisji oraz raporty metodyczne IIR (ang. *informative inventory report*) dla wszystkich zanieczyszczeń powietrza objętych niniejszą dyrektywą, dzięki czemu Unia będzie mogła wykonywać swoje obowiązki dotyczące sprawozdawczości na mocy konwencji LRTAP i protokołów do niej.
- (29) W celu zachowania ogólnej spójności dla całej Unii państwa członkowskie powinny zapewnić, aby przekazywanie Komisji krajowych bilansów i prognoz emisji oraz raportów metodycznych IIR było w pełni spójne z ich działaniami sprawozdawczymi na mocy konwencji LRTAP.
- (30) Aby ocenić skuteczność krajowych zobowiązań w zakresie redukcji emisji określonych w niniejszej dyrektywie, państwa członkowskie powinny również monitorować wpływ zanieczyszczenia powietrza na ekosystemy lądowe i wodne oraz informować o tym wpływie. Aby zapewnić podejście racjonalne pod względem kosztów, państwa członkowskie powinny mieć możliwość zastosowania fakultatywnych wskaźników monitorowania, o których mowa w niniejszej dyrektywie oraz powinny koordynować działania z innymi programami monitorowania ustanowionymi zgodnie z powiązanymi dyrektywami i, w stosownych przypadkach, z konwencją LRTAP.
- (31) Należy powołać Europejskie Forum Czystego Powietrza skupiające wszystkie podmioty, w tym właściwe organy państw członkowskich na wszystkich odpowiednich szczeblach, jako forum wymiany doświadczeń i dobrych praktyk, w szczególności w celu wypracowania wkładu do wytycznych i ułatwiania skoordynowanego wdrażania unijnych przepisów i polityk związanych z poprawą jakości powietrza.
- (32) Zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/4/WE ⁽¹⁾ państwa członkowskie powinny zapewnić aktywne i systematyczne rozpowszechnianie informacji drogą elektroniczną.
- (33) Konieczna jest zmiana dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/35/WE ⁽²⁾ w celu zapewnienia spójności tej dyrektywy z Konwencją EKG ONZ z 1998 r. o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (zwaną dalej „konwencją z Aarhus”).

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylająca dyrektywę Rady 90/313/EWG (Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26).

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE (Dz.U. L 156 z 25.6.2003, s. 17).

- (34) W celu uwzględnienia rozwoju technicznego i sytuacji międzynarodowej należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmiany załącznika I, jak również części 2 załącznika III oraz załącznika IV, w celu dostosowania ich do rozwoju sytuacji w ramach konwencji LRTAP oraz w odniesieniu do zmiany załącznika V w celu dostosowania go do postępu technicznego i naukowego oraz do rozwoju sytuacji w ramach konwencji LRTAP. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽¹⁾. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (35) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących elastycznego podejścia oraz krajowych programów ograniczania zanieczyszczenia powietrza należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽²⁾.
- (36) Państwa członkowskie powinny określić przepisy dotyczące sankcji stosowanych w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i zapewnić ich wykonanie. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (37) Mając na uwadze charakter i zakres zmian, które należy wprowadzić w dyrektywie 2001/81/WE, dyrektywa ta powinna zostać zastąpiona w celu zwiększenia pewności prawa, jasności, przejrzystości i uproszczenia przepisów. W celu zapewnienia ciągłości w poprawie jakości powietrza państwa członkowskie powinny stosować krajowe pułapy emisji określone w dyrektywie 2001/81/WE, do czasu gdy zaczną obowiązywać nowe krajowe zobowiązania w zakresie redukcji emisji określone w niniejszej dyrektywie, co nastąpi w 2020 r.
- (38) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, jakim jest zapewnienie wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska, nie może zostać osiągnięty w wystarczającym stopniu przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na transgraniczny charakter zanieczyszczenia powietrza możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie unijnym, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości, jak określono w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (39) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających ⁽³⁾ **państwa członkowskie** zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy prawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Cele i przedmiot

1. Aby umożliwić zbliżenie się do osiągnięcia poziomów jakości powietrza, które nie wywołują znacznych negatywnych skutków i zagrożeń dla zdrowia ludzkiego i środowiska, niniejsza dyrektywa ustanawia zobowiązania państw członkowskich w zakresie redukcji emisji antropogenicznych zanieczyszczeń do atmosfery: dwutlenku siarki (SO₂), tlenków azotu (NO_x), niemetanowych lotnych związków organicznych (NMLZO), amoniaku (NH₃) i pyłu drobnego (PM_{2,5}), a także zawiera wymóg sporządzania, przyjmowania i wdrażania krajowych programów ograniczania zanieczyszczenia powietrza oraz monitorowania emisji tych zanieczyszczeń i innych zanieczyszczeń, o których mowa w załączniku I oraz ich skutków, jak również przekazywania na ten temat informacji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽³⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

2. Niniejsza dyrektywa przyczynia się również do osiągnięcia:
- a) celów dotyczących jakości powietrza zawartych w ustawodawstwie Unii oraz postępów w dążeniu do realizacji unijnego długoterminowego celu polegającego na osiągnięciu poziomów jakości powietrza zgodnych z wytycznymi w zakresie jakości powietrza opublikowanymi przez Światową Organizację Zdrowia;
 - b) unijnych celów w dziedzinie różnorodności biologicznej i ekosystemów zgodnych z siódmym programem działań w zakresie środowiska;
 - c) zwiększonych synergii między unijną polityką w zakresie jakości powietrza a innymi odpowiednimi politykami unijnymi, w szczególności polityką klimatyczno-energetyczną.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do emisji zanieczyszczeń, o których mowa w załączniku I, ze wszystkich źródeł występujących na terytorium państw członkowskich, w ich wyłącznych strefach ekonomicznych oraz w strefach kontroli zanieczyszczeń.
2. Niniejsza dyrektywa nie obejmuje emisji na Wyspach Kanaryjskich, we francuskich departamentach zamorskich, na Maderze i Azorach.

Artykuł 3

Definicje

Na użytek niniejszej dyrektywy zastosowanie mają następujące definicje:

- 1) „emisja” oznacza uwolnienie do atmosfery substancji ze źródła punkowego lub rozproszonego;
- 2) „emisje antropogeniczne” oznaczają emisje zanieczyszczeń do atmosfery związane z działalnością człowieka;
- 3) „prekursory ozonu” oznaczają tlenki azotu, niemetanowe lotne związki organiczne, metan i tlenek węgla;
- 4) „cele dotyczące jakości powietrza” oznaczają wartości dopuszczalne, wartości docelowe i pułapy stężenia ekspozycji określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE i w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/107/WE ⁽¹⁾;
- 5) „dwutlenek siarki” lub „SO₂” oznacza wszystkie związki siarki wyrażone jako dwutlenek siarki (SO₂), w tym trójtlenek siarki (SO₃), kwas siarkowy (H₂SO₄), oraz zredukowane związki siarki, takie jak siarkowodór (H₂S), merkaptany i siarczki dimetylu;
- 6) „tlenki azotu” lub „NO_x” oznaczają tlenek azotu i dwutlenek azotu, wyrażone jako dwutlenek azotu;
- 7) „niemetanowe lotne związki organiczne” lub „NMLZO” oznaczają wszystkie związki organiczne inne niż metan, które są zdolne do wytwarzania utleniaczy fotochemicznych w reakcjach z tlenkami azotu w obecności światła słonecznego;
- 8) „pył drobny” lub „PM_{2,5}” oznacza cząstki o średnicy aerodynamicznej wynoszącej nie więcej niż 2,5 mikrometra (µm);
- 9) „sadza” lub „BC” oznacza węglowe cząstki stałe pochłaniające światło;
- 10) „krajowe zobowiązanie w zakresie redukcji emisji” oznacza zobowiązanie państw członkowskich w zakresie redukcji emisji substancji; określa ono minimalną redukcję emisji, jaką należy osiągnąć w docelowym roku kalendarzowym, wyrażoną jako wielkość procentową całkowitej ilości emisji uwolnionych w roku odniesienia (2005 r.);

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/107/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie arsenu, kadmu, rtęci, niklu i wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych w otaczającym powietrzu (Dz.U. L 23 z 26.1.2005, s. 3).

- 11) „cykl lądowania i startu” oznacza cykl obejmujący kołowanie przy starcie i lądowaniu, start, wznoszenie się, podchodzenie do lądowania, lądowanie i wszelkie inne czynności statku powietrznego odbywające się poniżej wysokości 3 000 stóp;
- 12) „międzynarodowa żegluga morska” oznacza kursy – na morzu i w wodach przybrzeżnych – statków wodnych, z wyjątkiem statków rybackich, pływających pod wszystkimi banderami, wypływających z terytorium jednego państwa i wpływających na terytorium innego państwa;
- 13) „strefa kontroli zanieczyszczeń” oznacza obszar morski położony nie dalej niż 200 mil morskich od linii podstawowych, od których mierzy się szerokość pasa morza terytorialnego, określony przez państwo członkowskie do celów zapobiegania zanieczyszczeniom powodowanym przez statki oraz do celów zmniejszania i kontroli takich zanieczyszczeń zgodnie z mającymi zastosowanie międzynarodowymi przepisami i normami;
- 14) „przepisy Unii w zakresie ograniczania zanieczyszczeń powietrza u źródła” oznaczają ustawodawstwo Unii, którego celem jest zmniejszenie emisji zanieczyszczeń powietrza objętych niniejszą dyrektywą przez podjęcie środków łagodzących u źródła.

Artykuł 4

Krajowe zobowiązania w zakresie redukcji emisji

1. Państwa członkowskie co najmniej ograniczają swoje roczne emisje antropogeniczne dwutlenku siarki, tlenków azotu, niemetanowych lotnych związków organicznych, amoniaku i pyłu drobnego zgodnie z krajowymi zobowiązaniami w zakresie redukcji emisji mającymi zastosowanie od roku 2020 do roku 2029 i począwszy od roku 2030, jak określono w załączniku II.

2. Bez uszczerbku dla ust. 1, państwa członkowskie podejmują niezbędne środki mające na celu ograniczenie emisji antropogenicznych dwutlenku siarki, tlenków azotu, niemetanowych lotnych związków organicznych, amoniaku i pyłu drobnego w 2025 r.. Orientacyjne poziomy tych emisji określa się z wykorzystaniem liniowej ścieżki redukcji ustalonej pomiędzy poziomami emisji określonymi w zobowiązaniach w zakresie redukcji emisji na rok 2020 a poziomami emisji określonymi w zobowiązaniach w zakresie redukcji emisji na rok 2030.

Państwa członkowskie mogą realizować nieliniową ścieżkę redukcji, jeżeli jest to bardziej efektywne pod względem ekonomicznym lub technicznym, pod warunkiem że od 2025 r. będą zbliżać się stopniowo do ścieżki liniowej redukcji oraz że nie wpłynie to na żadne zobowiązanie w zakresie redukcji emisji na rok 2030. Państwa członkowskie określają tę nieliniową ścieżkę redukcji i wskazują powody jej realizacji w krajowych programach ograniczania zanieczyszczenia powietrza przekazywanych Komisji zgodnie z art. 10 ust. 1.

Jeżeli ograniczenie emisji na 2025 r. zgodnie z ustaloną ścieżką redukcji nie będzie możliwe, państwa członkowskie wyjaśniają powody tego odstępstwa, a także wskazują środki, które pozwoliłyby państwom członkowskim na powrót do ich ścieżki, w kolejnych raportach metodycznych IIR przedkładanych Komisji zgodnie z art. 10 ust. 2.

3. Do celów oceny zgodności z ust. 1 i 2 nie uwzględnia się następujących emisji:

- a) emisji ze statków powietrznych poza cyklem lądowania i startu;
- b) emisji z krajowej żeglugi morskiej do terytoriów i z terytoriów, o których mowa w art. 2 ust. 2;
- c) emisji z międzynarodowej żeglugi morskiej;
- d) emisji tlenków azotu i niemetanowych lotnych związków organicznych pochodzących z działalności objętej Nomenklaturą dla sprawozdawczości (NFR) 2014 określoną przez konwencję LRTAP kategorii 3B (gospodarka nawozami) i 3D (gleby rolne).

Artykuł 5

Elastyczne podejście

1. Państwa członkowskie mogą zgodnie z załącznikiem IV część 4 określić skorygowane roczne krajowe bilanse emisji dla dwutlenku siarki, tlenków azotu, niemetanowych lotnych związków organicznych, amoniaku i pyłu drobnego, w przypadku gdyby niespełnienie ich krajowych zobowiązań w zakresie redukcji emisji wynikało ze stosowania usprawnionych metod w zakresie bilansów emisji, zaktualizowanych w świetle wiedzy naukowej.

Na potrzeby, ustalenia czy spełnione są odpowiednie warunki zawarte w załączniku IV część 4, uznaje się, że zobowiązania w zakresie redukcji emisji na lata 2020–2029 zostały określone w dniu 4 maja 2012 r.

Od 2025 r. następujące dodatkowe warunki mają zastosowanie do korekt w przypadku wskaźników emisji lub metod stosowanych do określenia emisji ze szczególnych kategorii źródeł różniących się znacząco od wskaźników lub metod oczekiwanych w związku z wdrożeniem danej normy lub standardu zawartych w przepisach Unii w zakresie ograniczania zanieczyszczeń powietrza u źródła na mocy załącznika IV część 4 pkt 1 lit. d) ppkt (ii) oraz (iii):

- a) uwzględnivszy ustalenia dokonane w ramach krajowych programów kontroli i egzekwowania, monitorujących skuteczność przepisów Unii w zakresie ograniczania zanieczyszczeń powietrza u źródła, dane państwo członkowskie wykazuje, że znacząco różne wskaźniki emisji nie wynikają z wdrażania lub egzekwowania przez nie tych przepisów;
- b) dane państwo członkowskie poinformowało o znaczącej różnicy w zakresie wskaźników emisji Komisję, która zgodnie z art. 11 ust. 2 analizuje potrzebę podjęcia dalszych działań.

2. Jeżeli w danym roku dane państwo członkowskie, w związku z wyjątkowo chłodną zimą lub wyjątkowo suchym latem, nie może spełnić swoich zobowiązań w zakresie redukcji emisji, to może spełnić te zobowiązania przez uśrednienie swoich krajowych rocznych emisji za ten rok, rok poprzedzający i rok kolejny, pod warunkiem że średnia ta nie przekracza wartości krajowych rocznych emisji, do której zachowania zobowiązało się to państwo członkowskie.

3. Jeżeli w danym roku dane państwo członkowskie, w przypadku którego co najmniej jedno zobowiązanie w zakresie redukcji zawarte w załączniku II zostało określone na poziomie surowszym niż racjonalna pod względem kosztów redukcja określona w sprawozdaniu nr 16, po zrealizowaniu wszystkich racjonalnych pod względem kosztów środków nie może spełnić odpowiednich zobowiązań w zakresie redukcji emisji, to uznaje się, że to państwo członkowskie spełnia dane zobowiązanie w zakresie redukcji emisji przez maksymalnie pięć lat, pod warunkiem że w każdym z tych lat zrekompensuje ono niespełnienie tych zobowiązań przez równoważną redukcję emisji innego zanieczyszczenia określonego w załączniku II.

4. Uznaje się, że dane państwo członkowskie spełnia swoje obowiązki wynikające z art. 4 przez maksymalnie trzy lata, w przypadku gdy niewykonanie jego zobowiązań w zakresie redukcji emisji danych zanieczyszczeń wynika z nagłego i wyjątkowego zakłócenia lub spadku mocy w systemie wytwarzania lub dostawy energii elektrycznej lub ciepła, której to sytuacji nie można było w sposób racjonalny przewidzieć, i jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) dane państwo członkowskie wykazało, że podjęto wszelkie rozsądne działania, obejmujące wdrożenie nowych środków i strategii, w celu spełnienia tych zobowiązań i że działania te będą nadal podejmowane, tak aby okres, w którym zobowiązania te nie są spełniane był jak najkrótszy; oraz
- b) państwo członkowskie wykazało, że wdrożenie dodatkowych środków i strategii oprócz tych, o których mowa w lit. a), pociągałoby za sobą nieproporcjonalne koszty i poważnie zagrażałoby krajowemu bezpieczeństwu energetycznemu lub tworzyłoby duże ryzyko ubóstwa energetycznego dla znacznej części ludności.

5. Państwa członkowskie, które zamierzają zastosować ust. 1, 2, 3 lub 4, informują o tym Komisję do dnia 15 lutego danego roku sprawozdawczego. Informacje te dotyczą między innymi odnośnych zanieczyszczeń i sektorów oraz, jeżeli dane takie są dostępne, skali wpływu na krajowe bilanse emisji.

6. Komisja, wspierana przez Europejską Agencję Środowiska, analizuje i ocenia, czy korzystanie z przepisów o elastycznym podejściu w danym roku spełnia stosowne warunki określone w ust. 1 niniejszego artykułu i zawarte w załączniku IV część 4 lub w ust. 2, 3 lub 4 niniejszego artykułu, w stosownych przypadkach.

W przypadku gdy Komisja uzna, że wykorzystywanie elastycznego podejścia nie jest zgodne z odpowiednimi warunkami określonymi w ust. 1 niniejszego artykułu i w załączniku IV część 4 lub w ust. 2, 3 lub 4 niniejszego artykułu, przyjmuje w ciągu dziewięciu miesięcy od daty otrzymania odpowiedniego sprawozdania, o którym mowa w art. 8 ust. 4, decyzję informującą dane państwo członkowskie, że wykorzystywanie takiego elastycznego podejścia nie może zostać zaakceptowane, która określa powody tej odmowy. Jeżeli Komisja nie zgłosi zastrzeżeń w ciągu dziewięciu miesięcy od daty otrzymania odpowiedniego sprawozdania, o którym mowa w art. 8 ust. 4, państwo członkowskie, którego to dotyczy, uznaje zastosowanie tego elastycznego podejścia za ważne i zaakceptowane.

7. Komisja może przyjąć akty wykonawcze określające szczegółowe zasady dotyczące stosowania elastycznego podejścia, o którym mowa w ust. 1, 2, 3 i 4 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 17.

8. Wykonując swoje uprawnienia na mocy ust. 6 i 7, Komisja uwzględnia stosowne wytyczne opracowane na podstawie konwencji LRTAP.

Artykuł 6

Krajowe programy ograniczania zanieczyszczenia powietrza

1. Państwa członkowskie sporządzają, przyjmują i wdrażają swoje krajowe programy ograniczania zanieczyszczenia powietrza zgodnie z załącznikiem III część 1 w celu ograniczenia swoich rocznych emisji antropogenicznych zgodnie z art. 4 oraz przyczynienia się do osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy zgodnie z art. 1 ust. 1.

2. Przy sporządzaniu, przyjmowaniu i wdrażaniu programu, o którym mowa w ust. 1, państwa członkowskie:

- a) oceniają, do jakiego stopnia krajowe źródła emisji mogą wpływać na jakość powietrza na ich terytoriach i w sąsiednich państwach członkowskich, w stosownych przypadkach, używając danych i metod opracowanych w ramach europejskiego programu monitorowania i oceny (EMEP) na podstawie Protokołu do konwencji LRTAP dotyczącego długofalowego finansowania wspólnego programu monitorowania i oceny przenoszenia zanieczyszczeń powietrza na dalekie odległości w Europie;
- b) uwzględniają potrzebę zmniejszenia emisji zanieczyszczeń powietrza, aby osiągnąć cele dotyczące jakości powietrza na swoich terytoriach oraz, w stosownych przypadkach, w sąsiednich państwach członkowskich;
- c) przy podejmowaniu środków służących wypełnieniu krajowych zobowiązań w zakresie redukcji emisji pyłu drobnego traktują priorytetowo środki redukcji emisji sadzy;
- d) zapewniają spójność z innymi odpowiednimi planami i programami przyjętymi w oparciu o wymogi określone w przepisach krajowych lub unijnych.

Mając na uwadze spełnienie odpowiednich krajowych zobowiązań w zakresie redukcji emisji, państwa członkowskie włączają do swoich krajowych programów ograniczania zanieczyszczenia powietrza środki redukcji emisji określone jako obowiązkowe w załączniku III część 2 i mogą włączyć do tych programów środki redukcji emisji określone jako opcjonalne w załączniku III część 2 lub środki mające podobny skutek łączący.

3. Państwa członkowskie aktualizują krajowy program ograniczania zanieczyszczenia powietrza nie rzadziej niż co cztery lata.

4. Bez uszczerbku dla ust. 3, strategie i środki dotyczące redukcji emisji zawarte w krajowym programie ograniczania zanieczyszczenia powietrza są aktualizowane w ciągu 18 miesięcy od przekazania najnowszego krajowego bilansu emisji lub prognoz emisji, jeżeli zgodnie z przekazanymi danymi obowiązki zawarte w art. 4 nie są spełnione lub istnieje ryzyko ich niespełnienia.

5. Państwa członkowskie przed zakończeniem prac nad projektem krajowego programu ograniczania zanieczyszczenia powietrza oraz wszelkich istotnych aktualizacji programu zasięgają opinii społeczeństwa, zgodnie z dyrektywą 2003/35/WE, i właściwych organów, które – z powodu swojej szczególnej odpowiedzialności w dziedzinie środowiska w odniesieniu do zanieczyszczenia powietrza, jakości powietrza i zarządzania powietrzem na wszystkich poziomach – mogą być zainteresowane wdrażaniem krajowych programów kontroli zanieczyszczenia powietrza.

6. W stosownych przypadkach prowadzone są konsultacje transgraniczne.

7. Komisja ułatwia opracowywanie i wdrażanie krajowych programów ograniczania zanieczyszczenia powietrza, w stosownych przypadkach, poprzez wymianę dobrych praktyk.

8. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 16 w celu zmiany niniejszej dyrektywy w zakresie dostosowania załącznika III część 2 do rozwoju sytuacji, w tym do postępu technicznego, w ramach konwencji LRTAP.

9. Komisja może przyjąć wytyczne dotyczące opracowywania i wdrażania krajowych programów ograniczania zanieczyszczenia powietrza.

10. Komisja określa również w drodze aktów wykonawczych format krajowych programów ograniczania zanieczyszczenia powietrza. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 17.

Artykuł 7

Wsparcie finansowe

Komisja dąży do ułatwienia dostępu do istniejących funduszy unijnych, zgodnie z przepisami prawnymi regulującymi te fundusze, w celu wsparcia środków służących realizacji celów niniejszej dyrektywy.

Te fundusze unijne obejmują obecne i przyszłe finansowanie dostępne w ramach, między innymi:

- a) programu ramowego w zakresie badań naukowych i innowacji;
- b) europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, w tym odpowiedniego finansowania w ramach wspólnej polityki rolnictwa;
- c) instrumentów finansowania działań w zakresie środowiska i klimatu, takich jak program LIFE.

Komisja oceni możliwość utworzenia punktu kompleksowej obsługi, w którym każdy zainteresowany podmiot mógłby łatwo uzyskać informacje o dostępnych funduszach i powiązanych procedurach dotyczących dostępu do funduszy unijnych, w odniesieniu do projektów związanych z problemami zanieczyszczenia powietrza.

Artykuł 8

Krajowe bilanse i prognozy emisji oraz raporty metodyczne IIR

1. Państwa członkowskie przygotowują i co roku aktualizują krajowe bilanse emisji zanieczyszczeń określonych w tabeli A załącznika I, zgodnie z wymogami określonymi w tej tabeli.

Państwa członkowskie mogą przygotować i co roku aktualizować krajowe bilanse emisji zanieczyszczeń określonych w tabeli B załącznika I, zgodnie z wymogami określonymi w tej tabeli.

2. Państwa członkowskie przygotowują i co cztery lata aktualizują krajowe bilanse emisji w układzie przestrzennym oraz bilanse dużych źródeł punktowych i, co dwa lata, krajowe prognozy emisji zanieczyszczeń określonych w tabeli C załącznika I, zgodnie z wymogami określonymi w tej tabeli.

3. Państwa członkowskie sporządzają raport metodyczny IIR, który towarzyszy bilansom i prognozom emisji, o których mowa w ust. 1 i 2, zgodnie z wymogami określonymi w tabeli D załącznika I.

4. Państwa członkowskie, które zdecydują się na elastyczne podejście na mocy art. 5, włączają w stosownych przypadkach do raportu metodycznego IIR za dany rok informacje wykazujące, że korzystanie z tego elastycznego podejścia spełnia odpowiednie warunki określone w art. 5 ust. 1 i w załączniku IV część 4 lub w art. 5 ust. 2, 3 lub 4.

5. Państwa członkowskie przygotowują i aktualizują krajowe bilanse emisji, w tym, w odpowiednich przypadkach, skorygowane krajowe bilanse emisji, krajowe prognozy emisji w układzie przestrzennym, bilanse dużych źródeł punktowych i towarzyszący im raport metodyczny IIR zgodnie z załącznikiem IV.

6. Komisja, wspierana przez Europejską Agencję Środowiska, corocznie przygotowuje i aktualizuje ogólnounijne bilanse emisji i raport metodyczny IIR oraz, co dwa lata, ogólnounijne prognozy emisji, a także, co cztery lata, ogólnounijne bilanse emisji w układzie przestrzennym oraz ogólnounijne bilanse dużych źródeł punktowych w odniesieniu do zanieczyszczeń, o których mowa w załączniku I, na podstawie informacji, o których mowa w ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu.

7. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 16 w celu zmiany niniejszej dyrektywy w zakresie dostosowania załącznika I i załącznika IV do rozwoju sytuacji, w tym do postępu technicznego i naukowego, w ramach konwencji LRTAP.

Artykuł 9

Monitorowanie wpływu zanieczyszczenia powietrza

1. Państwa członkowskie zapewniają monitorowanie negatywnego wpływu zanieczyszczenia powietrza na ekosystemy w oparciu o sieć stacji monitoringowych, reprezentatywną dla ich siedlisk słodkowodnych, naturalnych i półnaturalnych oraz rodzajów ekosystemu leśnego, przyjmując podejście racjonalne pod względem kosztów i oparte na ocenie ryzyka.

W tym celu państwa członkowskie koordynują działania z innymi programami monitorowania ustanowionymi na mocy prawodawstwa unijnego, w tym dyrektywy 2008/50/WE, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE ⁽¹⁾ i dyrektywy Rady 92/43/EWG ⁽²⁾, i, w stosownych przypadkach, konwencji LRTAP, a w stosownych przypadkach korzystają z danych zebranych na mocy tych programów.

Aby spełnić wymogi niniejszego artykułu, państwa członkowskie mogą używać wskaźników opcjonalnych monitorowania wymienionych w załączniku V.

2. Przy gromadzeniu i przekazywaniu informacji, o których mowa w załączniku V, mogą być stosowane metody określone w konwencji LRTAP oraz w podręcznikach do tej konwencji opracowanych w ramach programów współpracy międzynarodowej.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 16 w celu zmiany niniejszej dyrektywy w zakresie dostosowania załącznika V do postępu technicznego i naukowego i do rozwoju sytuacji w ramach konwencji LRTAP.

Artykuł 10

Sprawozdawczość państw członkowskich

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji swój pierwszy krajowy program ograniczania zanieczyszczenia powietrza do dnia 1 kwietnia 2019 r.

W przypadku gdy krajowy program ograniczania zanieczyszczenia powietrza jest aktualizowany na mocy art. 6 ust. 4, dane państwo członkowskie przekazuje zaktualizowany program Komisji w terminie dwóch miesięcy.

Komisja analizuje krajowe programy ograniczania zanieczyszczenia powietrza i ich aktualizacje w świetle wymogów zawartych w art. 4 ust. 2 i art. 6.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji i Europejskiej Agencji Środowiska krajowe bilanse i prognozy emisji, krajowe bilanse emisji w układzie przestrzennym, bilanse dużych źródeł punktowych oraz raporty metodyczne IIR, o których mowa w art. 8 ust. 1, 2 i 3 oraz, w stosownych przypadkach, w art. 8 ust. 4, zgodnie z terminami przedkładania sprawozdań określonymi w załączniku I.

Przekazywane informacje muszą być spójne z informacjami przekazywanymi sekretariatowi konwencji LRTAP.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7).

3. Komisja, wspomagana przez Europejską Agencję Środowiska, konsultując to z danymi państwami członkowskimi, dokonuje przeglądu danych zawartych w krajowych bilansach emisji w pierwszym roku ich zgłaszania, oraz regularnie w późniejszym okresie. Przegląd ten polega na:

- a) weryfikacji przejrzystości, dokładności, spójności, porównywalności i kompletności przedłożonych informacji;
- b) identyfikacji przypadków, w których dane zawarte w bilansach są przygotowane w sposób sprzeczny z wymogami określonymi w prawie międzynarodowym, w szczególności konwencji LRTAP;
- c) w stosownych przypadkach, obliczeniu wynikających z powyższego niezbędnych korekt technicznych, w konsultacji z danym państwem członkowskim.

W przypadku gdy dane państwo członkowskie i Komisja nie są w stanie osiągnąć porozumienia w sprawie konieczności lub treści korekt technicznych na mocy lit. c), Komisja przyjmuje decyzję określającą korekty techniczne, które mają mieć zastosowanie do danego państwa członkowskiego.

4. Państwa członkowskie przekazują Komisji i Europejskiej Agencji Środowiska następujące informacje, o których mowa w art. 9:

- a) do dnia 1 lipca 2018 r., a następnie co cztery lata – lokalizację stacji monitoringowych i związane z tym wskaźniki używane do monitorowania wpływu zanieczyszczenia powietrza; oraz
- b) do dnia 1 lipca 2019 r., a następnie co cztery lata – dane uzyskane w wyniku monitorowania, o których mowa w art. 9.

Artykuł 11

Sprawozdania Komisji

1. Do dnia 1 kwietnia 2020 r., a następnie co cztery lata Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z postępów poczynionych we wdrażaniu niniejszej dyrektywy, obejmujące ocenę wkładu tego wdrażania w realizację celów, o których mowa w art. 1, w tym dotyczące:

- a) postępów w realizacji:
 - (i) orientacyjnych poziomów emisji i zobowiązań w zakresie redukcji emisji, o których mowa w art. 4, oraz, w stosownych przypadkach, przyczyn ich nieosiągnięcia;
 - (ii) poziomów jakości otaczającego powietrza zgodnie z wytycznymi w zakresie jakości powietrza opublikowanymi przez Światową Organizację Zdrowia;
 - (iii) unijnych celów w dziedzinie różnorodności biologicznej i ekosystemów zgodnych z siódmym programem działań w zakresie środowiska;
- b) określenia dalszych środków wymaganych na poziomie Unii i państw członkowskich służących realizacji celów, o których mowa w lit. a);
- c) pobierania i wykorzystania funduszy unijnych przeznaczonych na wsparcie środków służących realizacji celów niniejszej dyrektywy;
- d) wyników prowadzonej przez Komisję analizy krajowych programów ograniczania zanieczyszczenia powietrza i ich aktualizacji na mocy art. 10 ust. 1 akapit trzeci;
- e) oceny zdrowotnych, środowiskowych i społeczno-gospodarczych skutków niniejszej dyrektywy.

2. W przypadku gdy ze sprawozdania wynika, że orientacyjne poziomy emisji oraz zobowiązania w zakresie redukcji emisji, o których mowa w art. 4, nie mogły zostać osiągnięte w wyniku nieskutecznych przepisów Unii w zakresie ograniczania zanieczyszczeń powietrza u źródła, w tym ich realizacji na poziomie państw członkowskich, Komisja bada, w stosownych przypadkach, potrzebę dalszych działań, uwzględniając również kwestię sektorowych skutków wdrażania. W stosownych przypadkach Komisja przedstawia wnioski ustawodawcze, w tym nowe przepisy w zakresie ograniczania zanieczyszczeń powietrza ukierunkowane na źródła emisji, tak aby zapewnić spełnianie zobowiązań wynikających z niniejszej dyrektywy.

Artykuł 12

Europejskie Forum Czystego Powietrza

Komisja powołuje Europejskie Forum Czystego Powietrza, aby wnieść wkład w tworzenie wytycznych i ułatwić skoordynowane wdrażanie unijnych przepisów i polityk związanych z poprawą jakości powietrza; forum to będzie regularnie skupiać wszystkie zainteresowane podmioty, w tym właściwe organy państw członkowskich na wszystkich odpowiednich szczeblach, Komisję, podmioty branżowe, społeczeństwo obywatelskie oraz społeczność naukową. Europejskie Forum Czystego Powietrza będzie dokonywać wymiany doświadczeń i dobrych praktyk, w tym na temat redukcji emisji pochodzących z ogrzewania gospodarstw domowych i z transportu drogowego, tak aby móc zasilać informacjami i wzmacniać krajowe programy ograniczania zanieczyszczenia powietrza i ich realizację.

Artykuł 13

Przegląd

1. Na podstawie sprawozdań, o których mowa w art. 11 ust. 1, Komisja dokona przeglądu niniejszej dyrektywy do dnia 31 grudnia 2025 r. z myślą o zagwarantowaniu postępów w kierunku realizacji celów, o których mowa w art. 1 ust. 2, w szczególności przy uwzględnieniu postępu naukowego i technologicznego oraz realizacji unijnej polityki klimatyczno-energetycznej.

W stosownych przypadkach Komisja przedstawi wnioski ustawodawcze dotyczące zobowiązań w zakresie redukcji emisji na okres po 2030 r.

2. W odniesieniu do amoniaku, Komisja oceni w swoim przeglądzie w szczególności:

- a) wyniki najnowszych badań naukowych;
- b) wytyczne EKG ONZ z 2014 r. dotyczące zapobiegania emisjom amoniaku pochodzącym z rolnictwa i ich zmniejszania (zwane dalej „wytycznymi dotyczącymi amoniaku”) ⁽¹⁾ oraz kodeks ramowy EKG ONZ, dotyczący dobrej praktyki rolniczej na rzecz redukcji emisji amoniaku ⁽²⁾, w wersji zaktualizowanej i ostatnio zmienionej w 2014 r.;
- c) aktualizacje najlepszych dostępnych technik zdefiniowanych w art. 3 pkt 10 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE ⁽³⁾;
- d) środki rolno-środowiskowe w ramach wspólnej polityki rolnej.

3. Na podstawie sprawozdawanych krajowych emisji rtęci Komisja ocenia ich wpływ na realizację celów określonych w art. 1 ust. 2 i rozważa środki na rzecz zmniejszenia tych emisji i, w stosownych przypadkach, przekazuje wniosek ustawodawczy.

Artykuł 14

Dostęp do informacji

1. Zgodnie z dyrektywą 2003/4/WE państwa członkowskie zapewniają aktywne i systematyczne podawanie do wiadomości publicznej następujących informacji, publikowanych na ogólnie dostępnej stronie internetowej:

- a) krajowych programów ograniczania zanieczyszczenia powietrza i wszystkich aktualizacji;
- b) krajowych bilansów emisji (w tym, w stosownych przypadkach, skorygowanych krajowych bilansów emisji), krajowych prognoz emisji, raportów metodycznych IIR oraz dodatkowych sprawozdań i informacji przekazywanych Komisji zgodnie z art. 10.

⁽¹⁾ Decyzja 2012/11, ECE/EBAIR/113/Add. 1.

⁽²⁾ Decyzja ECE/EB.AIR/127, pkt 36e.

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17).

2. Zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1367/2006 ⁽¹⁾ Komisja zapewnia aktywne i systematyczne podawanie do wiadomości publicznej informacji, publikowanych na ogólnie dostępnej stronie internetowej, dotyczących ogólnounijnych bilansów emisji i prognoz emisji a także raportów metodycznych IIR.
3. Komisja publikuje na swojej stronie internetowej:
 - a) podstawowe założenia stosowane w odniesieniu do poszczególnych państw członkowskich przy określaniu ich potencjału w zakresie krajowej redukcji emisji, użyte do celów przygotowania sprawozdania nr 16;
 - b) listę odpowiednich przepisów Unii w zakresie ograniczania zanieczyszczeń powietrza u źródła; oraz
 - c) wyniki analizy, o której mowa w art. 10 ust. 1 akapit trzeci.

Artykuł 15

Współpraca z państwami trzecimi i koordynacja w ramach organizacji międzynarodowych

Bez uszczerbku dla art. 218 TFUE Unia i państwa członkowskie, w stosownych przypadkach, dążą do dwustronnej i wielostronnej współpracy z państwami trzecimi oraz koordynacji działań w ramach odpowiednich organizacji międzynarodowych, takich jak Program Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska (UNEP), EKG ONZ, Organizacja Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO), Międzynarodowa Organizacja Morska (IMO) oraz Organizacja Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO), w tym poprzez wymianę informacji w zakresie badań technicznych i naukowych oraz rozwoju w celu poprawy podstaw ułatwiających redukcję emisji.

Artykuł 16

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 6 ust. 8, art. 8 ust. 7 i art. 9 ust. 3, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 31 grudnia 2016 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem tego okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień jest automatycznie przedłużane na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 6 ust. 8, art. 8 ust. 7 oraz art. 9 ust. 3, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽²⁾.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 6 ust. 8, art. 8 ust. 7 i art. 9 ust. 3 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyrażą sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformują Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264 z 25.9.2006, s. 13).

⁽²⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

*Artykuł 17***Procedura komitetowa**

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Jakości Powietrza ustanowiony w art. 29 dyrektywy 2008/50/WE. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie wyda opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

*Artykuł 18***Sankcje**

Państwa członkowskie określają zasady dotyczące sankcji stosowanych w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i wprowadzają wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

*Artykuł 19***Zmiany w dyrektywie 2003/35/WE**

W załączniku I do dyrektywy 2003/35/WE dodaje się lit. g) w brzmieniu:

- „g) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2284 z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie redukcji krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczenia atmosferycznego, zmiany dyrektywy 2003/35/WE oraz uchylecia dyrektywy 2001/81/WE (*).

(*) Dz.U. L 344 z 17.12.2016, s. 1”.

*Artykuł 20***Transpozycja**

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 1 lipca 2018 r.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 10 ust. 2 do dnia 15 lutego 2017 r.

Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 21***Uchylenie i przepisy przejściowe**

1. Dyrektywa 2001/81/WE traci moc ze skutkiem od dnia 1 lipca 2018 r.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego:

a) art. 1 i 4 dyrektywy 2001/81/WE oraz załącznik I do niej mają nadal zastosowanie do dnia 31 grudnia 2019 r.;

b) art. 7 i 8 dyrektywy 2001/81/WE oraz załącznik III do niej zostają uchylone z dniem 31 grudnia 2016 r.

Odesłania do uchylonej dyrektywy odczytuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy zgodnie z tabelą korelacji w załączniku VI.

2. Do dnia 31 grudnia 2019 r. państwa członkowskie mogą stosować art. 5 ust. 1 niniejszej dyrektywy w odniesieniu do pułapów określonych w art. 4 dyrektywy 2001/81/WE oraz w załączniku I do tej dyrektywy.

*Artykuł 22***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem 31 grudnia 2016 r.

*Artykuł 23***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 14 grudnia 2016 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

I. KORČOK

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

MONITOROWANIE I SPRAWOZDAWCZOŚĆ W ODNIESIENIU DO EMISJI ZANIECZYSZCZEŃ DO ATMOSFERY

Tabela A

Wymogi dotyczące corocznego przekazywania informacji o emisjach, o których mowa w art. 8 ust. 1 akapit pierwszy

Rodzaj informacji	Zanieczyszczenia	Szereg czasowy	Terminy przekazywania informacji
Całkowite krajowe emisje z podziałem na kategorie źródeł według NFR ⁽¹⁾ ⁽²⁾	— SO ₂ , NO _x , NMLZO, NH ₃ , CO — metale ciężkie (Cd, Hg, Pb) ⁽³⁾ — TZO ⁽⁴⁾ (ogółem WWA ⁽⁵⁾ benzo(a)piren, benzo(b)fluoranten, benzo(k)fluoranten, indeno (1,2,3-cd)piren, dioksyne/furany, PCB ⁽⁶⁾ , HCB ⁽⁷⁾)	Raz w roku, począwszy od 1990 r. do roku sprawozdawczego minus 2 (X-2)	15 lutego ⁽⁹⁾
Całkowite krajowe emisje z podziałem na kategorie źródeł według NFR ⁽²⁾	— PM _{2,5} , PM ₁₀ ⁽⁸⁾ i, jeżeli dane są dostępne, sadza	Raz w roku, począwszy od 2000 r. do roku sprawozdawczego minus 2 (X-2)	15 lutego ⁽⁹⁾

⁽¹⁾ Nomenklatura dla sprawozdawczości (NFR) określona przez konwencję LRTAP.

⁽²⁾ Emisje ze źródeł naturalnych są sprawozdawane zgodnie z metodami w zakresie konwencji LRTAP oraz z przewodnikiem EMEP/EEA dotyczącym bilansu emisji zanieczyszczeń powietrza. Nie są włączane do krajowych wartości całkowitych i są zgłaszane oddzielnie.

⁽³⁾ Cd (kadm), Hg (rtęć), Pb (ołów).

⁽⁴⁾ TZO (trwałe zanieczyszczenia organiczne).

⁽⁵⁾ WWA (wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne)

⁽⁶⁾ PCB (polichlorowane bifenyle)

⁽⁷⁾ HCB (heksachlorobenzen)

⁽⁸⁾ „PM₁₀” oznacza cząstki o średnicy aerodynamicznej wynoszącej co najwyżej 10 mikrometrów (µm).

⁽⁹⁾ Jeżeli informacje zawierały błędy, ponowne przekazanie informacji, wraz z wyjaśnieniem wprowadzonych zmian, następuje najpóźniej w ciągu czterech tygodni.

Tabela B

Wymogi dotyczące corocznego przekazywania informacji o emisjach, o których mowa w art. 8 ust. 1 akapit drugi

Rodzaj informacji	Zanieczyszczenia	Szereg czasowy	Termin przekazywania informacji
Całkowite krajowe emisje z podziałem na kategorie źródeł według NFR ⁽¹⁾	— metale ciężkie (As, Cr, Cu, Ni, Se i Zn oraz ich związki) ⁽²⁾ — TSP ⁽³⁾	Raz w roku, począwszy od 1990 r. (2000 r. dla TSP) do roku sprawozdawczego minus 2 (X-2)	15 lutego

⁽¹⁾ Emisje ze źródeł naturalnych są sprawozdawane zgodnie z metodami ustanowionymi w konwencji LRTAP oraz z przewodnikiem EMEP/EEA dotyczącym bilansu emisji zanieczyszczeń powietrza. Nie są włączane do krajowych wartości całkowitych i są zgłaszane oddzielnie.

⁽²⁾ As (arsen), Cr (chrom), Cu (miedź), Ni (nikiel), Se (selen), Zn (cynk).

⁽³⁾ TSP (całkowity pył zawieszony).

Tabela C

Wymogi dotyczące przekazywania informacji o emisjach i prognoz, o których mowa w art. 8 ust. 2

Rodzaj informacji	Zanieczyszczenia	Szereg czasowy/lata docelowe	Terminy przekazywania informacji
Krajowe dane w postaci siatki dotyczące emisji z podziałem na kategorie źródeł (GNFR)	— SO₂, NO_x, NMLZO, CO, NH₃, PM₁₀, PM_{2,5} — metale ciężkie (Cd, Hg, Pb) — TZO (ogółem WWA, HCB, PCB, dioksyny/furany) — Sadza (jeżeli dane są dostępne)	Co cztery lata dla roku sprawozdawczego minus 2 (X-2) od 2017 r.	1 maja ⁽¹⁾
Duże źródła punktowe według kategorii źródła (GNFR)	— SO₂, NO_x, NMLZO, CO, NH₃, PM₁₀, PM_{2,5} — metale ciężkie (Cd, Hg, Pb) — TZO (ogółem WWA, HCB, PCB, dioksyny/furany) — Sadza (jeżeli dane są dostępne)	Co cztery lata dla roku sprawozdawczego minus 2 (X-2) od 2017 r.	1 maja ⁽¹⁾
Prognozowane emisje według zagregowanych kategorii NFR	— SO₂, NO_x, NH₃, NMLZO, PM_{2,5} i, jeżeli dane są dostępne, sadza	Co dwa lata w odniesieniu do lat, których dotyczą prognozy, czyli 2020, 2025, 2030 oraz, jeżeli dane są dostępne, 2040 i 2050 od 2017 r.	15 marca

⁽¹⁾ Jeżeli informacje zawierały błędy, ponowne przekazanie informacji, wraz z wyjaśnieniem wprowadzonych zmian, następuje w ciągu czterech tygodni.

Tabela D

Wymogi dotyczące corocznego przekazywania raportu metodycznego IIR, o którym mowa w art. 8 ust. 3

Rodzaj informacji	Zanieczyszczenia	Szereg czasowy/lata docelowe	Terminy przekazywania informacji
Raport metodyczny IIR	— SO₂, NO_x, NMLZO, NH₃, CO, PM_{2,5}, PM₁₀ — metale ciężkie (Cd, Hg, Pb) i sadza — TZO (ogółem WWA, benzo(a)piren, benzo(b)fluoranten, benzo(k)fluoranten, indeno(1,2,3-cd)piren, dioksyny/furany, PCB, HCB) — jeżeli dane są dostępne, metale ciężkie (As, Cr, Cu, Ni, Se i Zn oraz ich związki) i TSP	Wszystkie lata (jak podano w tabelach A, B i C)	15 marca

ZAŁĄCZNIK II

KRAJOWE ZOBOWIĄZANIA W ZAKRESIE REDUKCJI EMISJI

Tabela A

Zobowiązania w zakresie redukcji emisji dwutlenku siarki (SO₂), tlenków azotu (NO_x) i niemetanowych lotnych związków organicznych (NMLZO). Zobowiązania w zakresie redukcji w przypadku transportu drogowego odnoszą się do emisji obliczonych na podstawie sprzedanych paliw (*), a rokiem odniesienia jest 2005 r.

Państwo członkowskie	Redukcja SO ₂ w porównaniu z 2005 r.			Redukcja NO _x w porównaniu z 2005 r.			Redukcja NMLZO w porównaniu z 2005 r.		
	Każdy rok od 2020 r. do 2029 r.		Każdy rok od 2030 r.	Każdy rok od 2020 r. do 2029 r.		Każdy rok od 2030 r.	Każdy rok od 2020 r. do 2029 r.		Każdy rok od 2030 r.
Belgia	43 %		66 %	41 %		59 %	21 %		35 %
Bułgaria	78 %		88 %	41 %		58 %	21 %		42 %
Republika Czeska	45 %		66 %	35 %		64 %	18 %		50 %
Dania	35 %		59 %	56 %		68 %	35 %		37 %
Niemcy	21 %		58 %	39 %		65 %	13 %		28 %
Estonia	32 %		68 %	18 %		30 %	10 %		28 %
Grecja	74 %		88 %	31 %		55 %	54 %		62 %
Hiszpania	67 %		88 %	41 %		62 %	22 %		39 %
Francja	55 %		77 %	50 %		69 %	43 %		52 %
Chorwacja	55 %		83 %	31 %		57 %	34 %		48 %
Irlandia	65 %		85 %	49 %		69 %	25 %		32 %
Włochy	35 %		71 %	40 %		65 %	35 %		46 %
Cypr	83 %		93 %	44 %		55 %	45 %		50 %
Łotwa	8 %		46 %	32 %		34 %	27 %		38 %
Litwa	55 %		60 %	48 %		51 %	32 %		47 %
Luksemburg	34 %		50 %	43 %		83 %	29 %		42 %
Węgry	46 %		73 %	34 %		66 %	30 %		58 %
Malta	77 %		95 %	42 %		79 %	23 %		27 %
Niderlandy	28 %		53 %	45 %		61 %	8 %		15 %
Austria	26 %		41 %	37 %		69 %	21 %		36 %
Polska	59 %		70 %	30 %		39 %	25 %		26 %

Państwo członkowskie	Redukcja SO ₂ w porównaniu z 2005 r.			Redukcja NO _x w porównaniu z 2005 r.			Redukcja NMLZO w porównaniu z 2005 r.		
	Każdy rok od 2020 r. do 2029 r.		Każdy rok od 2030 r.	Każdy rok od 2020 r. do 2029 r.		Każdy rok od 2030 r.	Każdy rok od 2020 r. do 2029 r.		Każdy rok od 2030 r.
Portugalia	63 %		83 %	36 %		63 %	18 %		38 %
Rumunia	77 %		88 %	45 %		60 %	25 %		45 %
Słowenia	63 %		92 %	39 %		65 %	23 %		53 %
Słowacja	57 %		82 %	36 %		50 %	18 %		32 %
Finlandia	30 %		34 %	35 %		47 %	35 %		48 %
Szwecja	22 %		22 %	36 %		66 %	25 %		36 %
Zjednoczone Królestwo	59 %		88 %	55 %		73 %	32 %		39 %
UE 28	59 %		79 %	42 %		63 %	28 %		40 %

(*) Państwa członkowskie, które mają możliwość użycia całkowitych krajowych emisji obliczonych na podstawie wykorzystywanych paliw jako podstawy do spełnienia zobowiązań wynikających z konwencji LRTAP, mogą zachować tę opcję, aby zapewnić spójność między prawem międzynarodowym a unijnym.

Tabela B

Zobowiązania w zakresie redukcji emisji amoniaku (NH₃) i pyłu drobnego (PM_{2,5}). Zobowiązania w zakresie redukcji w przypadku transportu drogowego odnoszą się do emisji obliczonych na podstawie sprzedanych paliw (*), a rokiem odniesienia jest 2005 r.

Państwo członkowskie	Redukcja NH ₃ w porównaniu z 2005 r.			Redukcja PM _{2,5} w porównaniu z 2005 r.		
	Każdy rok od 2020 r. do 2029 r.		Każdy rok od 2030 r.	Każdy rok od 2020 r. do 2029 r.		Każdy rok od 2030 r.
Belgia	2 %		13 %	20 %		39 %
Bułgaria	3 %		12 %	20 %		41 %
Republika Czeska	7 %		22 %	17 %		60 %
Dania	24 %		24 %	33 %		55 %
Niemcy	5 %		29 %	26 %		43 %
Estonia	1 %		1 %	15 %		41 %
Grecja	7 %		10 %	35 %		50 %
Hiszpania	3 %		16 %	15 %		50 %
Francja	4 %		13 %	27 %		57 %
Chorwacja	1 %		25 %	18 %		55 %
Irlandia	1 %		5 %	18 %		41 %
Włochy	5 %		16 %	10 %		40 %
Cypr	10 %		20 %	46 %		70 %
Łotwa	1 %		1 %	16 %		43 %

Państwo członkowskie	Redukcja NH ₃ w porównaniu z 2005 r.			Redukcja PM _{2,5} w porównaniu z 2005 r.		
	Każdy rok od 2020 r. do 2029 r.		Każdy rok od 2030 r.	Każdy rok od 2020 r. do 2029 r.		Każdy rok od 2030 r.
Litwa	10 %		10 %	20 %		36 %
Luksemburg	1 %		22 %	15 %		40 %
Węgry	10 %		32 %	13 %		55 %
Malta	4 %		24 %	25 %		50 %
Niderlandy	13 %		21 %	37 %		45 %
Austria	1 %		12 %	20 %		46 %
Polska	1 %		17 %	16 %		58 %
Portugalia	7 %		15 %	15 %		53 %
Rumunia	13 %		25 %	28 %		58 %
Słowenia	1 %		15 %	25 %		60 %
Słowacja	15 %		30 %	36 %		49 %
Finlandia	20 %		20 %	30 %		34 %
Szwecja	15 %		17 %	19 %		19 %
Zjednoczone Królestwo	8 %		16 %	30 %		46 %
UE 28	6 %		19 %	22 %		49 %

(*) Państwa członkowskie, które mają możliwość użycia całkowitych krajowych emisji obliczonych na podstawie wykorzystywanych paliw jako podstawy do spełnienia zobowiązań wynikających z konwencji LRTAP, mogą zachować tę opcję, aby zapewnić spójność między prawem międzynarodowym a unijnym.

ZAŁĄCZNIK III

TREŚĆ KRAJOWYCH PROGRAMÓW OGRANICZANIA ZANIECZYSZCZENIA POWIETRZA, O KTÓRYCH MOWA
W ART. 6 I 10

CZĘŚĆ 1

Minimalna treść krajowego programu ograniczania zanieczyszczenia powietrza

1. Wstępne krajowe programy ograniczania zanieczyszczenia powietrza, o których mowa w art. 6 i 10, muszą zawierać co najmniej następujące informacje:
 - a) krajowe ramy polityki dotyczącej jakości powietrza i zanieczyszczenia powietrza, w których program został opracowany, między innymi:
 - (i) priorytety polityczne i ich odniesienie do priorytetów określonych w innych powiązanych obszarach polityki, w tym w polityce dotyczącej zmiany klimatu oraz, w stosownych przypadkach, rolnictwa, przemysłu i transportu;
 - (ii) obowiązki organów krajowych, regionalnych i lokalnych;
 - (iii) postępy poczynione w ramach obecnej polityki i środków w dziedzinie redukcji emisji i poprawy jakości powietrza oraz stopień, w jakim wypełniane są zobowiązania krajowe i unijne;
 - (iv) prognozowany dalszy rozwój sytuacji przy założeniu, że nie nastąpi żadna zmiana w już przyjętej polityce i stosowanych środkach;
 - b) warianty strategiczne rozważane w celu wypełnienia zobowiązań w zakresie redukcji emisji w okresie od roku 2020 do roku 2029 oraz na 2030 r. i na lata następne, jak również dla osiągnięcia średnioterminowych poziomów emisji określonych na 2025 r. oraz w celu dalszej poprawy jakości powietrza, a także analiza tych wariantów wraz z metodą jej przeprowadzenia; w przypadku gdy są dostępne, poszczególne lub łączne skutki strategii i środków dotyczących redukcji emisji, jakości powietrza i środowiska oraz związanej z nimi niepewność;
 - c) środki i strategie, które zdecydowano się przyjąć, w tym harmonogram ich przyjmowania, wdrażania i dokonywania ich przeglądu, oraz odpowiedzialne właściwe organy;
 - d) w stosownych przypadkach, wyjaśnienie powodów, dla których osiągnięcie orientacyjnych poziomów emisji określonych na 2025 r. jest niemożliwe bez pociągania za sobą nieproporcjonalnie wysokich kosztów;
 - e) w stosownych przypadkach, informacje na temat wykorzystania elastycznego podejścia przewidzianego w art. 5 i skutków takiego wykorzystania dla środowiska;
 - f) ocenę tego, w jaki sposób wybrane strategie i środki zapewniają spójność z planami i programami w innych odnośnych obszarach polityki.
2. Aktualizacje krajowego programu ograniczania zanieczyszczenia powietrza, o którym mowa w art. 6 i 10, obejmują co najmniej:
 - a) ocenę postępów we wdrażaniu programu, redukcji emisji i zmniejszaniu stężeń;
 - b) wszelkie znaczące zmiany kontekstu politycznego, ocen, programu lub harmonogramu jego wdrażania.

CZĘŚĆ 2

Środki redukcji emisji, o których mowa w art. 6 ust. 2 akapit drugi

Państwa członkowskie uwzględniają odpowiednie wytyczne dotyczące amoniaku oraz wykorzystują najlepsze dostępne techniki zgodnie z dyrektywą 2010/75/UE.

A. Środki służące ograniczaniu emisji amoniaku

1. Państwa członkowskie sporządzają krajowy kodeks doradczy dobrej praktyki rolniczej dotyczący ograniczania emisji amoniaku z uwzględnieniem kodeksu ramowego EKG ONZ z 2014 r. dotyczącego dobrej praktyki rolniczej na rzecz redukcji emisji amoniaku, zawierający co najmniej następujące elementy:
 - a) zarządzanie azotem, z uwzględnieniem pełnego obiegu azotu;

- b) strategię żywienia zwierząt gospodarskich;
 - c) niskoemisyjne techniki rozprowadzania nawozów;
 - d) niskoemisyjne systemy przechowywania nawozów;
 - e) niskoemisyjne systemy hodowli zwierząt;
 - f) możliwości ograniczania emisji amoniaku pochodzącego ze stosowania nawozów mineralnych.
2. Państwa członkowskie mogą ustanowić krajowy bilans azotu w celu monitorowania zmian w całkowitych stratach reaktywnego azotu z rolnictwa, w tym amoniaku, podtlenku azotu, amonu, azotanów i azotynów, w oparciu o zasady określone w wytycznych EKG ONZ dotyczących bilansów azotu ⁽¹⁾.
3. Państwa członkowskie zakazują stosowania nawozów amonowo-węglanowych i mogą zmniejszyć emisje amoniaku z nawozów nieorganicznych, stosując następujące podejścia:
- a) zastąpienie nawozów na bazie mocznika nawozami na bazie azotanu amonu;
 - b) jeżeli nawozy na bazie mocznika są nadal stosowane, wykorzystywanie metod, w przypadku których wykazano, że zmniejszają emisje amoniaku o co najmniej 30 % w porównaniu z wykorzystaniem metody odniesienia, jak określono w wytycznych dotyczących amoniaku;
 - c) propagowanie zastępowania nawozów nieorganicznych nawozami organicznymi, a w przypadku gdy nawozy nieorganiczne są nadal stosowane, rozprowadzanie ich zgodnie z przewidywanymi potrzebami nawożonej uprawy lub nawożonego użytku zielonego w odniesieniu do azotu i fosforu, biorąc również pod uwagę istniejącą zawartość substancji pokarmowych w glebie oraz składniki pokarmowe w innych nawozach.
4. Państwa członkowskie mogą zmniejszyć emisje amoniaku z nawozów organicznych, stosując następujące podejścia:
- a) zmniejszanie emisji z gnojowicy i obornika stosowanych na gruntach ornych i użytkach zielonych przez zastosowanie metod służących zmniejszeniu emisji o co najmniej 30 % w porównaniu z metodą odniesienia określoną w wytycznych dotyczących amoniaku oraz na poniższych warunkach:
 - (i) rozprowadzanie obornika i gnojowicy jedynie w zgodzie z przewidywanymi potrzebami odżywczymi nawożonej uprawy lub użytku zielonego w odniesieniu do azotu i fosforu, biorąc również pod uwagę istniejącą zawartość substancji odżywczych w glebie oraz substancji odżywczych w innych nawozach;
 - (ii) nierozprowadzanie obornika i gnojowicy na gruntach nasyconych wodą, zalanych, zamrzniętych lub pokrytych śniegiem;
 - (iii) rozprowadzanie gnojowicy na użytkach zielonych przy użyciu węży rozlewowych, aplikatorów płozowych lub metodą płytkiego lub głębokiego wtryskiwania;
 - (iv) przyorywanie obornika i gnojowicy rozprowadzanych na gruntach ornych w ciągu czterech godzin od rozprowadzenia;
 - b) zmniejszanie emisji pochodzących z miejsc przechowywania nawozów organicznych na zewnątrz pomieszczeń dla zwierząt, przy zastosowaniu następujących podejść:
 - (i) w przypadku obiektów do przechowywania gnojowicy zbudowanych po dniu 1 stycznia 2022 r. – stosowanie niskoemisyjnych systemów lub technik przechowywania, co do których wykazano, że zmniejszają emisję amoniaku o co najmniej 60 % w porównaniu z metodą odniesienia określoną w wytycznych dotyczących amoniaku, a dla istniejących obiektów do przechowywania gnojowicy – o co najmniej 40 %;
 - (ii) przykrywanie obiektów do przechowywania obornika;
 - (iii) zapewnienie, aby gospodarstwa posiadały wystarczającą możliwość przechowywania obornika, aby rozprowadzać go jedynie w okresach odpowiednich ze względu na wzrost upraw;
 - c) zmniejszanie emisji z pomieszczeń dla zwierząt za pomocą systemów, co do których wykazano, że zmniejszają emisje amoniaku o co najmniej 20 % w porównaniu z metodą odniesienia określoną w wytycznych dotyczących amoniaku;
 - d) zmniejszanie emisji z nawozów organicznych przez zastosowanie niskobiałkowych strategii żywienia, co do których wykazano, że zmniejszają emisje amoniaku o co najmniej 10 % w porównaniu z metodą odniesienia określoną w wytycznych dotyczących amoniaku.

⁽¹⁾ Decyzja 2012/10, ECE/EB.AIR/113/Add. 1.

B. Środki służące redukcji emisji w celu ograniczania pyłu drobnego oraz sadzy (BC)

1. Bez uszczerbku dla załącznika II dotyczącego wzajemnej zgodności do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 ⁽¹⁾ państwa członkowskie mogą zakazać spalania na terenie otwartym pozostałości zbiorów, odpadów rolniczych i pozostałości leśnych.

Państwa członkowskie monitorują wdrażanie zakazów wprowadzonych zgodnie z akapitem pierwszym i egzekwują przepisy w tym zakresie. Wszelkie wyjątki od tego zakazu ograniczają się do programów zapobiegawczych, które mają na celu uniknięcie niekontrolowanych pożarów, zwalczanie szkodników lub ochronę różnorodności biologicznej.

2. Państwa członkowskie mogą sporządzić krajowy kodeks doradczy dobrej praktyki rolniczej w celu właściwego zarządzania pozostałościami zbiorów na podstawie następujących podejść:
 - a) poprawa struktury gleby poprzez przyorywanie resztek poźniwnych;
 - b) udoskonalone techniki przyorywania resztek poźniwnych;
 - c) alternatywne wykorzystywanie resztek poźniwnych;
 - d) poprawa zasobności gleby w składniki pokarmowe i poprawa struktury gleby poprzez przyorywanie obornika, zgodnie z wymogami optymalnego wzrostu roślin, co pozwoli uniknąć spalania obornika (nawozu naturalnego, ściółki głębokiej).

C. Zapobieganie skutkom dla małych gospodarstw

Państwa członkowskie, wprowadzając środki określone w sekcjach A i B, zapewniają pełne uwzględnienie ich skutków dla małych i bardzo małych gospodarstw.

Państwa członkowskie mogą np. zwolnić z tych środków małe i bardzo małe gospodarstwa, jeżeli jest to możliwe i stosowne w świetle mających zastosowanie zobowiązań w zakresie redukcji emisji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 549).

ZAŁĄCZNIK IV

METODY PRZYGOTOWYWANIA I UAKTUALNIANIA KRAJOWYCH BILANSÓW I PROGNOZ EMISJI, RAPORTÓW
METODYCZNYCH IIR I SKORYGOWANYCH KRAJOWYCH BILANSÓW EMISJI, O KTÓRYCH MOWA W ART. 5 I 8

W przypadku zanieczyszczeń, o których mowa w załączniku I, państwa członkowskie przygotowują krajowe bilanse emisji, skorygowane krajowe bilanse emisji, w stosownych przypadkach, krajowe prognozy emisji, krajowe bilanse emisji w układzie przestrzennym, bilanse dużych źródeł punktowych oraz raporty metodyczne IIR, stosując metodę przyjętą przez strony konwencji LRTAP (wytyczne EMEP dotyczące sprawozdawczości), i są proszone o używanie przewodnika EMEP/EEA dotyczącego bilansów zanieczyszczeń powietrza (Przewodnik EMEP/EEA), o którym mowa w tej konwencji. Ponadto dodatkowe informacje, w szczególności dane dotyczące aktywności, niezbędne do oceny krajowych bilansów i prognoz emisji, przygotowuje się zgodnie z tymi samymi wytycznymi.

Wykorzystanie wytycznych EMEP dotyczących sprawozdawczości pozostaje bez uszczerbku dla dodatkowych warunków określonych w niniejszym załączniku oraz dla wymogów dotyczących nomenklatury sprawozdawczej, szeregów czasowych oraz terminów przekazywania informacji, określonych w załączniku I.

CZĘŚĆ 1

Krajowe roczne bilanse emisji

1. Krajowe bilanse emisji muszą być przejrzyste, spójne, porównywalne, kompletne i dokładne.
2. Emisje z określonych kluczowych kategorii obliczane są zgodnie z metodami określonymi w przewodniku EMEP/EEA oraz z myślą o wykorzystaniu metody Tier 2 lub wyższej (szczegółowej).

Państwa członkowskie mogą korzystać z innych opartych na dowodach naukowych i kompatybilnych metod ustanawiania krajowych bilansów emisji, jeżeli metody te pozwalają na dokładniejsze szacunki niż standardowe metody określone w przewodniku EMEP/EEA.

3. W przypadku emisji pochodzących z transportu państwa członkowskie obliczają i przedstawiają emisje spójne z krajowymi bilansami energetycznymi przedstawianymi Eurostatowi.
4. Emisje pochodzące z transportu drogowego oblicza się i przedstawia na podstawie paliw sprzedanych ⁽¹⁾ w danym państwie członkowskim. Ponadto państwa członkowskie mogą przedstawiać emisje pochodzące z transportu drogowego na podstawie ilości zużytych paliw lub kilometrów przejechanych w danym państwie członkowskim.
5. Państwa członkowskie przekazują informacje o swoich rocznych krajowych emisjach wyrażone w obowiązujących jednostkach określonych we wzorze sprawozdawczym NFR konwencji LRTAP.

CZĘŚĆ 2

Krajowe prognozy emisji

1. Krajowe prognozy emisji muszą być przejrzyste, spójne, porównywalne, pełne i dokładne, a przekazywane informacje obejmują co najmniej:
 - a) jasne określenie przyjętych i planowanych polityk i środków objętych prognozami;
 - b) w stosownych przypadkach, wyniki analizy wrażliwości wykonanej dla prognoz;
 - c) opis metod, modeli, podstawowych założeń i kluczowych parametrów wejściowych i wyjściowych.
2. Prognozy emisji muszą być szacowane i przyporządkowywane do odnośnych sektorów źródeł. Państwa członkowskie przygotowują prognozę „ze środkami” (środki przyjęte) i – w stosownych przypadkach – „z dodatkowymi środkami” (środki planowane) dla każdego zanieczyszczenia zgodnie z wytycznymi ustanowionymi w przewodniku EMEP/EEA.

⁽¹⁾ Państwa członkowskie, które mają możliwość użycia całkowitych krajowych emisji obliczonych na podstawie wykorzystywanych paliw jako podstawy oceny spełnienia zobowiązań wynikających z konwencji LRTAP, mogą zachować tę opcję, aby zapewnić spójność między prawem międzynarodowym a unijnym.

3. Krajowe prognozy emisji muszą być zgodne z krajowym rocznym bilansem emisji za rok x-3 i z prognozami zgłoszonymi na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 ⁽¹⁾.

CZĘŚĆ 3

Raport metodyczny IIR

Raporty metodyczne IIR są przygotowywane zgodnie z wytycznymi EMEP dotyczącymi sprawozdawczości i przekazywane przy użyciu wzoru raportu metodycznego IIR, jak określono w tych wytycznych. Raport ten zawiera przynajmniej następujące informacje:

- a) opisy, odniesienia i źródła informacji dotyczące określonych metod, założeń, wskaźników emisji i danych dotyczących aktywności, jak również przesłanki ich wyboru;
- b) opis krajowych kluczowych kategorii źródeł emisji;
- c) informacje na temat niepewności, zapewniania jakości i weryfikacji;
- d) opis uregulowań instytucjonalnych na potrzeby przygotowania bilansów;
- e) rekalkulacje i planowane ulepszenia;
- f) w stosownych przypadkach informacje na temat wykorzystania elastycznego podejścia przewidzianego w art. 5 ust. 1, 2, 3 i 4;
- g) w stosownych przypadkach informacje na temat powodów odejścia od ścieżki redukcji określonej zgodnie z art. 4 ust. 2, jak również środków służących zapewnieniu zbliżenia do tej ścieżki;
- h) streszczenie.

CZĘŚĆ 4

Korekty krajowych bilansów emisji

1. Państwo członkowskie, które wnioskuje o skorygowanie swojego krajowego bilansu emisji zgodnie z art. 5 ust. 1, zawiera w swoim wniosku do Komisji co najmniej następującą dokumentację uzupełniającą:
- a) dowody na to, że odnośne krajowe zobowiązanie lub zobowiązania w zakresie redukcji emisji zostały przekroczone;
 - b) określenie, na ile skorygowanie bilansu emisji zmniejsza przekroczenie oraz przyczynia się do wypełnienia danego krajowego zobowiązania lub zobowiązań w zakresie redukcji emisji;
 - c) oszacowanie, czy i kiedy można spodziewać się, że dane krajowe zobowiązanie lub zobowiązania w zakresie redukcji emisji zostaną osiągnięte w oparciu o krajowe prognozy emisji bez korekty;
 - d) dowody na to, że korekta jest zgodna z co najmniej jedną z trzech następujących okoliczności. W stosownych przypadkach można odnieść się do odpowiednich wcześniejszych korekt:
 - (i) w przypadku nowych kategorii źródeł emisji:
 - dowody na to, że nowe kategorie źródeł emisji zostały uznane w literaturze naukowej lub w przewodniku EMEP/EEA,
 - dowody na to, że ta kategoria źródeł nie została ujęta w odpowiednim wcześniejszym krajowym bilansie emisji w czasie, gdy ustalano dane zobowiązanie w zakresie redukcji emisji,
 - dowody, że emisje pochodzące z nowej kategorii źródeł przyczyniają się do tego, że państwo członkowskie nie jest w stanie wywiązać się ze swoich zobowiązań w zakresie redukcji emisji, potwierdzone przez szczegółowy opis metody, dane i wskaźniki emisji wykorzystane, aby dojść do tego wniosku;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmiany klimatu, oraz uchylające decyzję nr 280/2004/WE (Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 13).

- (ii) w przypadku znacząco różnych wskaźników emisji wykorzystanych do określenia emisji z określonych kategorii źródeł:
 - opis pierwotnych wskaźników emisji, w tym szczegółowy opis podstawy naukowej do określenia tego wskaźnika emisji,
 - dowody na to, że pierwotne wskaźniki emisji były wykorzystywane do określania redukcji emisji w czasie, gdy redukcje te zostały określone,
 - opis zaktualizowanych wskaźników emisji, w tym szczegółowe informacje dotyczące podstawy naukowej użytej do określenia danego wskaźnika emisji,
 - porównanie szacunków emisji dokonywanych w oparciu o pierwotne i zaktualizowane wskaźniki emisji, wykazujące, że zmiana wskaźników emisji przyczynia się do tego, że państwo członkowskie nie jest w stanie wypełnić swoich zobowiązań w zakresie redukcji,
 - wyjaśnienie, czy zmiany wskaźników emisji są znaczące w celu podjęcia decyzji;
 - (iii) w przypadku znacząco różnych metod wykorzystanych do określenia emisji z określonych kategorii źródeł:
 - opis pierwotnie wykorzystanej metody, w tym szczegółowe informacje dotyczące podstawy naukowej użytej do określenia tego wskaźnika emisji,
 - dowody na to, że pierwotna metoda została wykorzystana do określania redukcji emisji w czasie, gdy zostały ustanowione,
 - opis zaktualizowanej wykorzystanej metody, w tym szczegółowy opis podstawy naukowej lub odniesienia użytych do określenia tej metody,
 - porównanie szacunków emisji dokonywanych w oparciu o pierwotne i zaktualizowane metody, wykazujące, że zmiana metody przyczynia się do tego, że państwo członkowskie nie jest w stanie wypełniać swoich zobowiązań w zakresie redukcji emisji,
 - wyjaśnienie, czy zmiany wskaźników emisji są znaczące w celu podjęcia decyzji.
2. Państwa członkowskie mogą przedłożyć te same informacje uzasadniające w odniesieniu do procedur dostosowawczych opartych na podobnych warunkach wstępnych, pod warunkiem że każde państwo członkowskie przedstawi wymagane indywidualne informacje odnoszące się do danego państwa, jak określono w pkt 1.
3. Państwa członkowskie ponownie obliczają skorygowane wartości emisji, aby zapewnić spójność, w możliwym zakresie, szeregów czasowych dla każdego roku, w odniesieniu do którego zastosowano korektę lub korekty.
-

ZAŁĄCZNIK V

OPCJONALNE WSKAŹNIKI MONITOROWANIA WPŁYWU ZANIECZYSZCZENIA POWIETRZA, O KTÓRYM MOWA
W ART. 9

- a) W odniesieniu do ekosystemów słodkowodnych: ustalenie zakresu szkód biologicznych, w tym reakcji wrażliwych wskaźników biologicznych (mikrofitów i makrofitów oraz okrzemków) oraz utrata zasobów rybnych lub bezkręgowców:

wskaźnik podstawowy: zdolność neutralizacji kwasów (ANC); oraz wskaźniki dodatkowe: kwasowość (pH), siarczan rozpuszczony (SO_4), azotan (NO_3) i rozpuszczony węgiel organiczny;

częstotliwość pobierania próbek: od rocznej (podczas cyrkulacji jesiennej jeziora) do miesięcznej (strumienie).

- b) W odniesieniu do ekosystemów lądowych: ocena kwasowości gleby, utraty glebowych składników pokarmowych, statusu i bilansu azotu oraz utraty różnorodności biologicznej:

- (i) wskaźnik podstawowy: kwasowość gleby – wymienne frakcje kationów zasadowych (wysycenie zasadami) i wymienny glin w glebach:

częstotliwość pobierania próbek: co dziesięć lat;

wskaźniki pomocnicze: pH, siarczan, azotan, kationy zasadowe, stężenia glinu w roztworze gleby:

częstotliwość pobierania próbek: co roku (w stosownych przypadkach);

- (ii) wskaźnik podstawowy: wypłukiwanie azotanów z gleby ($\text{NO}_{3, \text{wypłuk.}}$):

częstotliwość pobierania próbek: co roku;

- (iii) wskaźnik podstawowy: stosunek węgla do azotu (C/N) i wskaźnik pomocniczy: azot ogółem w glebie ($\text{N}_{\text{całk.}}$):

częstotliwość pobierania próbek: co dziesięć lat;

- (iv) wskaźnik podstawowy: bilans składników pokarmowych w liściach (N/P, N/K, N/Mg):

częstotliwość pobierania próbek: co cztery lata.

- c) W odniesieniu do ekosystemów lądowych: ocena szkodliwego wpływu ozonu na wzrost roślinności i różnorodność biologiczną:

- (i) wskaźnik podstawowy: wzrost roślinności i uszkodzenie liści; oraz wskaźnik pomocniczy: strumień węgla ($\text{C}_{\text{strumień}}$):

częstotliwość pobierania próbek: co roku;

- (ii) wskaźnik podstawowy: przekroczenie poziomów krytycznych w oparciu o strumień:

częstotliwość pobierania próbek: co roku w sezonie wegetacyjnym.

ZAŁĄCZNIK VI

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 2001/81/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 1	art. 1
art. 2 akapit pierwszy oraz akapit drugi lit. c), d), e)	art. 2
art. 3 lit. e)	art. 3 pkt 1
—	art. 3 pkt 2, 3, 4, 5, 8, 9, 12 i 13
art. 3 lit. i)	art. 3 pkt 6
art. 3 lit. k)	art. 3 pkt 7
art. 3 lit. h)	art. 3 pkt 10
art. 3 lit. g)	art. 3 pkt 11
art. 4	art. 4 ust. 1 i 2
art. 2 akapit drugi lit. a), b)	art. 4 ust. 3
—	art. 5
art. 6 ust. 1	art. 6 ust. 1
art. 6 ust. 2	art. 6 ust. 2 i 5–10
art. 6 ust. 3	art. 6 ust. 3 i 4
—	art. 7
art. 7 ust. 1	art. 8 ust. 1 akapit pierwszy
—	art. 8 ust. 1 akapit drugi, ust. 2–4
art. 7 ust. 2	art. 8 ust. 5
art. 7 ust. 3	art. 8 ust. 6
art. 7 ust. 4	art. 8 ust. 7
—	art. 9
art. 8 ust. 2	art. 10 ust. 1
art. 8 ust. 1	art. 10 ust. 2
—	art. 10 ust. 3 i 4
art. 9	art. 11
—	art. 12
art. 10	art. 13
art. 6 ust. 4	art. 14 ust. 1
art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 3	art. 14 ust. 2 i 3
art. 11	art. 15
art. 13 ust. 3	art. 16
art. 13 ust. 1 i 2	art. 17

Dyrektywa 2001/81/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 14	art. 18
—	art. 19
art. 15	art. 20
—	art. 21
art. 16	art. 22
art. 17	art. 23
art. 8 ust. 1 i załącznik III	załącznik I
załącznik I	załącznik II
—	załączniki III, V i VI
załącznik III	załącznik IV

Oświadczenie Komisji w sprawie przeglądu emisji metanu

W opinii Komisji istnieją silne argumenty przemawiające za dokonaniem przeglądu rozwoju emisji metanu w państwach członkowskich, aby zmniejszyć stężenie ozonu w UE oraz wspierać ograniczenie emisji metanu na poziomie międzynarodowym.

Komisja potwierdza, że w oparciu o krajowe sprawozdania dotyczące emisji ma zamiar dokonać oceny wpływu emisji metanu na realizację celów określonych w art. 1 ust. 2 dyrektywy w sprawie krajowych poziomów emisji oraz wprowadzić środki mające ograniczyć te emisje, a w stosownych przypadkach przedstawić odpowiedni akt prawny. W ocenie Komisja uwzględni szereg prowadzonych w tym obszarze analiz, które zostaną ukończone w 2017 r. oraz dalsze działania podejmowane na arenie międzynarodowej.

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) 2016/2285

z dnia 12 grudnia 2016 r.

ustanawiające na lata 2017 i 2018 uprawnienia do połowów dla unijnych statków rybackich w odniesieniu do niektórych stad ryb głębokowodnych i zmieniające rozporządzenie (UE) 2016/72

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 43 ust. 3 Traktatu stanowi, że Rada, na wniosek Komisji, przyjmuje środki dotyczące ustalania i przydziału uprawnień do połowów.
- (2) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 ⁽¹⁾ zawiera wymóg przyjęcia środków ochronnych z uwzględnieniem dostępnych opinii naukowych, technicznych i ekonomicznych, w tym, w odpowiednich przypadkach, sprawozdań przygotowanych przez Komitet Naukowo-Techniczny i Ekonomiczny ds. Rybołówstwa (STECF).
- (3) Rada zobowiązana jest do przyjęcia środków dotyczących ustalenia i przydziału uprawnień do połowów, w tym – w stosownych przypadkach – określonych warunków funkcjonalnie z nimi związanych. Uprawnienia do połowów należy rozdzielić między państwa członkowskie w taki sposób, aby zapewnić każdemu z państw członkowskich względną stabilność działalności połowowej w odniesieniu do każdego stada lub łowiska i należyście uwzględnić cele wspólnej polityki rybołówstwa ustanowione w rozporządzeniu (UE) nr 1380/2013.
- (4) Uprawnienia do połowów dotyczące gatunków głębokowodnych w rozumieniu art. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 2347/2002 ⁽²⁾ ustalane są na okresy dwuletnie.
- (5) Całkowite dopuszczalne połowy (TAC) należy ustalać na podstawie dostępnych opinii naukowych z uwzględnieniem aspektów biologicznych i społeczno-gospodarczych przy jednoczesnym zapewnieniu sprawiedliwego traktowania poszczególnych sektorów rybołówstwa, jak również w świetle opinii wyrażanych podczas konsultacji z zainteresowanymi stronami, w szczególności odpowiednimi komitetami doradczymi.
- (6) Uprawnienia do połowów powinny być zgodne z międzynarodowymi umowami i zasadami, takimi jak porozumienie Organizacji Narodów Zjednoczonych z 1995 r. w sprawie ochrony międzystrefowych zasobów rybnych i zasobów rybnych masowo migrujących i zarządzania nimi ⁽³⁾ oraz szczegółowe zasady zarządzania określone w międzynarodowych wytycznych Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) z 2008 r. dotyczących zarządzania połowami dalekomorskimi, zgodnie z którymi, w szczególności, organ

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2347/2002 z dnia 16 grudnia 2002 r. ustanawiające szczególne wymagania dostępu oraz warunki z tym związane mające zastosowanie do połowów zasobów głębokowodnych (Dz.U. L 351 z 28.12.2002, s. 6).

⁽³⁾ Porozumienie w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r., odnoszących się do ochrony międzystrefowych zasobów rybnych i zasobów rybnych masowo migrujących i zarządzania nimi (Dz.U. L 189 z 3.7.1998, s. 16).

regulacyjny powinien zachować dużą ostrożność w przypadkach, gdy informacje są niepewne, nierzetelne lub niepełne. Brak odpowiednich informacji naukowych nie powinien być wykorzystywany jako podstawa odroczenia lub zaniechania podjęcia środków ochrony i zarządzania.

- (7) Najnowsze opinie naukowe Międzynarodowej Rady Badań Morza (ICES) oraz STECF wskazują, że większość stad głębokowodnych nadal poławia się w sposób niezrównoważony i że w celu zapewnienia zrównoważonych połowów należy jeszcze bardziej ograniczyć uprawnienia do połowów dotyczące tych stad aż do chwili, gdy ich liczebność wykaże tendencję wzrostową.
- (8) Zgodnie z opinią ICES, TAC dotyczący morlesza bogara w wodach północno-zachodnich należy przekształcić w TAC odnoszący się wyłącznie do przyłowów.
- (9) Znaczne połowy morlesza bogara prowadzi się w odpowiednich obszarach Komitetu ds. Rybołówstwa na Środkowym i Wschodnim Atlantyku (CECAF) i Generalnej Komisji Rybołówstwa Morza Śródziemnego (GFCM), które graniczą z podobszarem ICES IX. Ponieważ dane ICES dla obszarów przyległych są niepełne, zakres TAC powinien pozostać ograniczony do podobszaru ICES IX. Jednak z myślą o przygotowywaniu przyszłych decyzji dotyczących zarządzania należy przyjąć przepisy dotyczące przekazywania danych odnoszących się do tych obszarów przyległych.
- (10) ICES zaleca zaprzestanie połowów gardłosza atlantyckiego do 2020 r. W przeszłości ustalano TAC dla gardłosza atlantyckiego (od 2010 r. te TAC pozostawały na poziomie zerowym). Należy zakazać poławiania, zatrzymywania na statku, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego gatunku, ponieważ stado jest przełowione i nie następuje jego odbudowa. ICES odnotowuje, że na wodach północno-wschodniego Atlantyku nie prowadzono ukierunkowanych połowów unijnych gardłosza atlantyckiego od 2010 r.
- (11) Zgodnie z opinią ICES ograniczone obserwacje na pokładzie pokazują, że odsetek buławika siwego wynosił mniej niż 1 % zgłaszanych połowów buławika czarnego. Na podstawie tych rozważań ICES zaleca, aby nie prowadzić ukierunkowanych połowów buławika siwego i aby przyłowy były odejmowane od TAC dotyczącego buławika czarnego, w celu zminimalizowania nieprawidłowego raportowania gatunków. Zdaniem ICES występują znaczne różnice – więcej niż jednego rzędu wielkości (więcej niż dziesięciokrotne) – między względnymi proporcjami buławika czarnego i buławika siwego zgłaszanymi w ramach oficjalnych wyładunków a obserwowanymi połowami i badaniami naukowymi w obszarach, w których obecnie poławia się buławika siwego. Dla tego gatunku dostępne są bardzo ograniczone dane, a niektóre z danych dotyczących zgłaszanych wyładunków uważane są przez ICES za nieprawidłowe raportowanie gatunków. W rezultacie nie można ustalić dokładnej historycznej dokumentacji połowów buławika siwego. Wszelkie przyłowy buławika siwego powinny być zatem ograniczone do 1 % kwot każdego z państw członkowskich dotyczących buławika czarnego i odejmowane od tych kwot, zgodnie z opinią naukową.
- (12) Według ICES ukierunkowane połowy rekinów głębokowodnych powinny wynosić zero. ICES wskazuje jednak, że w związku z mającymi obecnie zastosowanie restrykcyjnymi limitami połowowymi występuje problem nieprawidłowego raportowania niemożliwych do uniknięcia przyłowów rekinów głębokowodnych. W szczególności w ukierunkowanych połowach głębinowych pałasa czarnego przy użyciu takli w ramach tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego występują niemożliwe do uniknięcia przyłowy rekinów głębokowodnych, które są obecnie odrzucane martwe. W związku z tym, oraz aby zebrać informacje naukowe dotyczące rekinów głębokowodnych, należy na zasadzie eksperymentu wprowadzić zezwolenie na przyłowy w latach 2017 i 2018 przez umożliwienie ograniczonych wyładunków niemożliwych do uniknięcia przyłowów rekinów głębokowodnych w ukierunkowanych połowach głębinowych pałasa czarnego przy użyciu takli w ramach tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego. Takie są uznanym selektywnym narzędziem połowowym w ramach tego rodzaju rybołówstwa. Zainteresowane państwa członkowskie powinny opracować regionalne środki zarządzania w odniesieniu do połowów pałasa czarnego i ustanowić szczególne środki w zakresie gromadzenia danych dotyczących rekinów głębokowodnych w celu zapewnienia ścisłego monitorowania tych stad. Zezwolenie przez Unię na przyłowy w odniesieniu do rekinów głębokowodnych w wodach Unii i wodach międzynarodowych podobszarów ICES V, VI, VII, VIII oraz IX, w wodach Unii i wodach międzynarodowych podobszaru ICES X oraz w wodach Unii obszarów CECAF 34.1.1, 34.1.2 oraz 34.2 pozostaje bez uszczerbku dla zasady względnej stabilności w odniesieniu do rekinów głębokowodnych w tych obszarach.
- (13) Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 847/96⁽¹⁾ należy zidentyfikować zasoby, które są przedmiotem różnych środków, o których mowa w tym rozporządzeniu. TAC przezornościowe należy stosować w odniesieniu do stad, dla których nie istnieje ocena naukowa dotycząca uprawnień do połowów, w szczególności w odniesieniu do roku, w którym TAC mają być wyznaczone; we wszystkich innych przypadkach powinno się stosować TAC analityczne. W świetle opinii ICES i STECF w przypadku stad głębokowodnych, dla których nie jest dostępna ocena naukowa odpowiednich uprawnień do połowów, należy zastosować TAC przezornościowe.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 847/96 z dnia 6 maja 1996 r. wprowadzające dodatkowe, ustalone z roku na rok, warunki zarządzania ogólnym dopuszczalnym połowem (TAC) i kwotami (Dz.U. L 115 z 9.5.1996, s. 3).

- (14) Zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 847/96 w dniu 15 września 2016 r. Portugalia złożyła skierowany do Komisji wniosek o zwiększenie TAC dla sardeli europejskiej na 2016 r. w podobszarach ICES IX i X oraz wodach Unii CECAF 34.1.1 do 15 000 ton. W opinii z dnia 21 października 2016 r. ICES potwierdziła wyjątkowo dobry stan tego stada sardeli europejskiej oraz fakt, że połowy wielkości 15 000 ton w 2016 r. można uznać za zrównoważone. Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie Rady (UE) 2016/72 ⁽¹⁾.
- (15) Uprawnienia do połowów sardeli europejskiej w podobszarach ICES IX i X oraz w wodach Unii CECAF 34.1.1 przewidziane w rozporządzeniu (UE) 2016/72 mają zastosowanie od dnia 1 stycznia 2016 r. Przepisy zmieniające zawarte w niniejszym rozporządzeniu również powinny mieć zastosowanie od tej daty. Takie stosowanie z mocą wsteczną nie narusza zasad pewności prawa ani ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ odnośne uprawnienia do połowów zostały zwiększone w porównaniu z uprawnieniami określonymi w rozporządzeniu (UE) 2016/72.
- (16) Aby uniknąć zakłócenia działalności połowowej oraz zapewnić rybakom unijnym środki utrzymania, niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane od dnia 1 stycznia 2017 r. W związku z pilnym charakterem niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie natychmiast po jego opublikowaniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustala na lata 2017 i 2018 roczne uprawnienia do połowów stad niektórych gatunków ryb głębokowodnych dostępne dla unijnych statków rybackich na wodach Unii oraz niektórych wodach nienależących do Unii, na których wymagane są limity połowowe.

Artykuł 2

Definicje

1. Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:
 - a) „unijny statek rybacki” oznacza statek rybacki pływający pod banderą państwa członkowskiego i zarejestrowany w Unii;
 - b) „wody Unii” oznaczają wody podlegające suwerenności lub jurysdykcji państw członkowskich, z wyjątkiem wód sąsiadujących z terytoriami wymienionymi w załączniku II do Traktatu;
 - c) „całkowity dopuszczalny połów” (TAC) oznacza ilość, którą można odłowić i wyładować co roku z każdego ze stad ryb;
 - d) „kwota” oznacza część TAC przydzieloną Unii lub państwu członkowskiemu;
 - e) „wody międzynarodowe” oznaczają wody niepodlegające suwerenności lub jurysdykcji żadnego z państw.
2. Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje obszarów:
 - a) obszary ICES (Międzynarodowej Rady Badań Morza) oznaczają obszary geograficzne określone w załączniku III do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 218/2009 ⁽²⁾;
 - b) obszary CECAF (Komitetu ds. Rybołówstwa na Środkowym i Wschodnim Atlantyku) oznaczają obszary geograficzne określone w załączniku II do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2009 ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2016/72 z dnia 22 stycznia 2016 r. ustalające uprawnienia do połowów na 2016 rok dla niektórych stad ryb i grup stad ryb, stosowane w wodach Unii oraz – w odniesieniu do unijnych statków rybackich – w niektórych wodach nienależących do Unii oraz zmieniające rozporządzenie (UE) 2015/104 (Dz.U. L 22 z 28.1.2016, p. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 218/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie przekazywania przez państwa członkowskie prowadzące połowy na północno-wschodnim Atlantyku danych statystycznych dotyczących połowów nominalnych (Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 70).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie przekazywania przez państwa członkowskie prowadzące połowy na określonych obszarach, innych niż północny Atlantyk, danych statystycznych o połowach nominalnych (Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 1).

Artykuł 3

TAC i przydziały

TAC dla gatunków głębokowodnych poławianych przez unijne statki rybackie w wodach Unii lub w niektórych wodach nienależących do Unii, przydział tych TAC dla poszczególnych państw członkowskich oraz – w stosownych przypadkach – warunki, które są funkcjonalnie z nimi związane, określono w załączniku.

Artykuł 4

Przepisy szczególne dotyczące przydziału uprawnień do połowów

1. Przydział uprawnień do połowów dla państw członkowskich określony w niniejszym rozporządzeniu pozostaje bez uszczerbku dla:

- a) wymian dokonywanych na podstawie art. 16 ust. 8 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013;
- b) odliczeń i ponownych przydziałów dokonywanych na podstawie art. 37 rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009 ⁽¹⁾;
- c) ponownych przydziałów dokonywanych na podstawie art. 10 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1006/2008 ⁽²⁾;
- d) dodatkowych wyładunków dozwolonych na podstawie art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96;
- e) ilości zatrzymanych zgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96;
- f) odliczeń dokonywanych na podstawie art. 105 i 107 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009.

2. Art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96 stosuje się do stad, w przypadku których obowiązuje TAC przezornościowy, mając na uwadze, że art. 3 ust. 2 i 3 oraz art. 4 tego rozporządzenia stosuje się do stad, w przypadku których obowiązuje TAC analityczny, chyba że w załączniku do niniejszego rozporządzenia wskazano inaczej.

Artykuł 5

Warunki wyładunku połowów i przyłowów

Ryby ze stad, w odniesieniu do których ustalono TAC, zatrzymuje się na statku lub wyładowuje jedynie wówczas, jeżeli połowów dokonały statki rybackie pływające pod banderą państwa członkowskiego posiadającego kwotę i kwota ta nie została wyczerpana.

Artykuł 6

Zakaz

Unijnym statkom rybackim zabrania się połowów gardłosza atlantyckiego (*Hoplostethus atlanticus*) na wodach Unii i wodach międzynarodowych podobszarów ICES I, II, III, IV, V, VI; VII; VIII, IX, X, XII i XIV oraz zatrzymywania na statku, przeładowywania lub wyładowywania gardłosza atlantyckiego złowionego na tych obszarach.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006 (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1006/2008 z dnia 29 września 2008 r. dotyczące upoważnień do prowadzenia działalności połowowej przez wspólnotowe statki rybackie poza wodami terytorialnymi Wspólnoty oraz wstępu statków państw trzecich na wody terytorialne Wspólnoty, zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93 i (WE) nr 1627/94 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 3317/94 (Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 33).

Artykuł 7

Przekazywanie danych

Państwa członkowskie, przedkładając Komisji zgodnie z art. 33 i 34 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009 dane odnoszące się do wyładunków ilości złowionych ze stad, stosują kody stad określone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 8

Zmiana w rozporządzeniu (UE) 2016/72

W załączniku IA do rozporządzenia (UE) 2016/72 wpis w tabeli określającej uprawnienia do połowów sardeli europejskiej w obszarach podobszarów ICES IX i X i w wodach Unii CECAF 34.1.1 (ANE/9/3411) otrzymuje brzmienie:

Gatunek:	Sardela europejska <i>Engraulis encrasicolus</i>	Obszar:	IX oraz X; wody Unii obszaru CECAF 34.1.1 (ANE/9/3411)
Hiszpania	7 174		
Portugalia	7 826		
Unia	15 000		
TAC	15 000		TAC przezornościowy

Artykuł 9

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2017 r. Jednakże art. 8 stosuje się od dnia 1 stycznia 2016 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 grudnia 2016 r.

W imieniu Rady
G. MATEČNÁ
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Odniesienia do obszarów połowowych oznaczają odniesienia do obszarów ICES, o ile nie określono inaczej.

CZĘŚĆ 1

Ustalenie gatunków i grup gatunków

1. W wykazie zamieszczonym w części 2 niniejszego załącznika stada ryb określa się zgodnie z kolejnością alfabetyczną łacińskich nazw gatunków. Rekiny głębokowodne umieszcza się jednak na początku tego wykazu. Na użytek niniejszego rozporządzenia poniżej podano tabelę porównawczą z nazwami zwyczajowymi i ich łacińskimi odpowiednikami:

Nazwa zwyczajowa	Kod alfa-3	Nazwa naukowa
Pałasz czarny	BSF	<i>Aphanopus carbo</i>
Beryksy	ALF	<i>Beryx</i> spp.
Buławik czarny	RNG	<i>Coryphaenoides rupestris</i>
Buławik siwy	RHG	<i>Macrourus berglax</i>
Morlesz bogar	SBR	<i>Pagellus bogaraveo</i>
Widlak biały	GFB	<i>Phycis blennoides</i>

2. Na użytek niniejszego rozporządzenia termin „rekiny głębokowodne” obejmuje następujący wykaz gatunków:

Nazwa zwyczajowa	Kod alfa-3	Nazwa naukowa
Rekiniek	API	<i>Apristurus</i> spp.
Rekin chlamida	HXC	<i>Chlamydoselachus anguineus</i>
Koleń szerokoustny	CWO	<i>Centrophorus</i> spp.
Koleń iberyjski	CYO	<i>Centroscyrnus coelolepis</i>
Koleń długonosy	CYP	<i>Centroscyrnus crepidater</i>
Koleń czarny	CFB	<i>Centroscyllium fabricii</i>
Koleń kolcobrody	DCA	<i>Deania calcea</i>
Liksa	SCK	<i>Dalatias licha</i>
Kolczak wielki	ETR	<i>Etmopterus princeps</i>
Kolczak czarny	ETX	<i>Etmopterus spinax</i>
Piłogon mysi	GAM	<i>Galeus murinus</i>
Sześciopar szary	SBL	<i>Hexanchus griseus</i>
Kolcoskór	OXN	<i>Oxyrinotus paradoxus</i>
Koleń nożozębny	SYR	<i>Scymnodon ringens</i>
Rekin polarny	GSK	<i>Somniosus microcephalus</i>

CZĘŚĆ 2

Roczne uprawnienia do połowów (w tonach masy w relacji pełnej)

Gatunek:	Rekiny głębokowodne		Obszar:	Wody Unii i wody międzynarodowe obszarów V, VI, VII, VIII i IX (DWS/56789-)
Rok	2017	2018	TAC przezornościowy Nie stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96.	
Unia	10 ⁽¹⁾	10 ⁽¹⁾		
TAC	10 ⁽¹⁾	10 ⁽¹⁾		

⁽¹⁾ Wyłącznie dla przyłowów w ukierunkowanych połowach pałasza czarnego przy użyciu takli. Nie są dozwolone połowy ukierunkowane.

Gatunek:	Rekiny głębokowodne		Obszar:	Wody Unii i wody międzynarodowe obszaru X (DWS/10-)
Rok	2017	2018	TAC przezornościowy Nie stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96.	
Portugalia	10 ⁽¹⁾	10 ⁽¹⁾		
Unia	10 ⁽¹⁾	10 ⁽¹⁾		
TAC	10 ⁽¹⁾	10 ⁽¹⁾		

⁽¹⁾ Wyłącznie dla przyłowów w ukierunkowanych połowach pałasza czarnego przy użyciu takli. Nie są dozwolone połowy ukierunkowane.

Gatunek:	Rekiny głębokowodne, <i>Deania histricosa</i> i <i>Deania profundorum</i>		Obszar:	Wody międzynarodowe obszaru XII (DWS/12INT-)
Rok	2017	2018	TAC przezornościowy Nie stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96.	
Irlandia	0	0		
Hiszpania	0	0		
Francja	0	0		
Zjednoczone Królestwo	0	0		
Unia	0	0		
TAC	0	0		

Gatunek:	Rekiny głębokowodne	Obszar:	Wody Unii obszarów CECAF 34.1.1, 34.1.2 i 34.2 (DWS/F3412C)
-----------------	---------------------	----------------	---

Rok	2017	2018
Unia	10 ⁽¹⁾	10 ⁽¹⁾
TAC	10 ⁽¹⁾	10 ⁽¹⁾

TAC przezornościowy
Nie stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96.

⁽¹⁾ Wyłącznie dla przyłówów w ukierunkowanych połowach pałasza czarnego przy użyciu takli. Nie są dozwolone połowy ukierunkowane.

Gatunek:	Pałasz czarny <i>Aphanopus carbo</i>	Obszar:	Wody Unii i wody międzynarodowe obszarów I, II, III i IV (BSF/1234-)
-----------------	---	----------------	--

Rok	2017	2018
Niemcy	3	3
Francja	3	3
Zjednoczone Królestwo	3	3
Unia	9	9
TAC	9	9

TAC przezornościowy

Gatunek:	Pałasz czarny <i>Aphanopus carbo</i>	Obszar:	Wody Unii i wody międzynarodowe obszarów V, VI, VII oraz XII (BSF/56712-)
-----------------	---	----------------	---

Rok	2017	2018
Niemcy	34	30
Estonia	17	15
Irlandia	84	74
Hiszpania	168	148
Francja	2 362	2 078
Łotwa	110	97
Litwa	1	1
Polska	1	1
Zjednoczone Królestwo	168	148
Pozostałe	9 ⁽¹⁾	8 ⁽¹⁾
Unia	2 954	2 600
TAC	2 954	2 600

TAC analityczny

⁽¹⁾ Wyłącznie przyłowy. W ramach tej kwoty nie są dozwolone połowy ukierunkowane.

Gatunek:	Pałasz czarny <i>Aphanopus carbo</i>		Obszar:	Wody Unii i wody międzynarodowe obszarów VIII, IX i X (BSF/8910-)
Rok	2017	2018		
Hiszpania	10	9		
Francja	26	23		
Portugalia	3 294	2 965		
Unia	3 330	2 997		
TAC	3 330	2 997		TAC analityczny

Gatunek:	Pałasz czarny <i>Aphanopus carbo</i>		Obszar:	Wody Unii i wody międzynarodowe obszaru CECAF 34.1.2 (BSF/C3412-)
Rok	2017	2018		
Portugalia	2 488	2 189		
Unia	2 488	2 189		
TAC	2 488	2 189		TAC przezornościowy

Gatunek:	Beryksy <i>Beryx spp.</i>		Obszar:	Wody Unii i wody międzynarodowe obszarów III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XII i XIV (ALF/3X14-)
Rok	2017	2018		
Irlandia	9	9		
Hiszpania	63	63		
Francja	17	17		
Portugalia	182	182		
Zjednoczone Królestwo	9	9		
Unia	280	280		
TAC	280	280		TAC analityczny

Gatunek: Buławik czarny <i>Coryphaenoides rupestris</i>		Obszar: Wody Unii i wody międzynarodowe obszarów I, II i IV (RNG/124-)
Rok	2017	2018
Dania	1 ⁽¹⁾	1 ⁽¹⁾
Niemcy	1 ⁽¹⁾	1 ⁽¹⁾
Francja	7 ⁽¹⁾	7 ⁽¹⁾
Zjednoczone Królestwo	1 ⁽¹⁾	1 ⁽¹⁾
Unia	10 ⁽¹⁾	10 ⁽¹⁾
TAC	10 ⁽¹⁾	10 ⁽¹⁾

TAC przezornościowy

⁽¹⁾ Nie są dozwolone połowy ukierunkowane buławika siwego. Przyłowy buławika siwego (RHG/124-) są odejmowane od tej kwoty. Nie mogą przekraczać 1 % kwoty.

Gatunek: Buławik czarny <i>Coryphaenoides rupestris</i>		Obszar: Wody Unii i wody międzynarodowe obszaru III (RNG/03-)
Rok	2017	2018
Dania	263 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	211 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Niemcy	1 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	1 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Szwecja	14 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	11 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Unia	278 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	223 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
TAC	278 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	223 ⁽¹⁾ ⁽²⁾

TAC przezornościowy

⁽¹⁾ Nie prowadzi się ukierunkowanych połowów buławika czarnego w obszarze ICES IIIa.

⁽²⁾ Nie są dozwolone połowy ukierunkowane buławika siwego. Przyłowy buławika siwego (RHG/03-) są odejmowane od tej kwoty. Nie mogą przekraczać 1 % kwoty.

Gatunek: Buławik czarny <i>Coryphaenoides rupestris</i>		Obszar: Wody Unii i wody międzynarodowe obszarów Vb, VI oraz VII (RNG/5B67-)
Rok	2017	2018
Niemcy	6 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	6 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Estonia	45 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	46 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Irlandia	198 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	203 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Hiszpania	49 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	50 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Francja	2 513 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	2 569 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Litwa	58 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	59 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Polska	29 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	30 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Zjednoczone Królestwo	148 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	151 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Pozostałe	6 ⁽¹⁾ ⁽²⁾ ⁽³⁾	6 ⁽¹⁾ ⁽²⁾ ⁽³⁾
Unia	3 052 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	3 120 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
TAC	3 052 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	3 120 ⁽¹⁾ ⁽²⁾

TAC analityczny

- ⁽¹⁾ Nie więcej niż 10 % każdej kwoty może być poławiane w wodach Unii i wodach międzynarodowych obszarów VIII, IX, X, XII oraz XIV (RNG/*8X14- dla buławika czarnego; RHG/8X14- dla przyłówów buławika siwego).
- ⁽²⁾ Nie są dozwolone połowy ukierunkowane buławika siwego. Przyłowy buławika siwego (RHG/5B67-) są odejmowane od tej kwoty. Nie mogą przekraczać 1 % kwoty.
- ⁽³⁾ Wyłącznie przyłowy. Nie są dozwolone połowy ukierunkowane.

Gatunek: Buławik czarny <i>Coryphaenoides rupestris</i>		Obszar: Wody Unii i wody międzynarodowe obszarów VIII, IX, X, XII i XIV (RNG/8X14-)
Rok	2017	2018
Niemcy	17 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	14 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Irlandia	4 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	3 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Hiszpania	1 883 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	1 508 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Francja	87 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	69 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Łotwa	30 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	24 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Litwa	4 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	3 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Polska	590 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	472 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Zjednoczone Królestwo	8 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	6 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Unia	2 623 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	2 099 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
TAC	2 623 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	2 099 ⁽¹⁾ ⁽²⁾

TAC analityczny

- ⁽¹⁾ Nie więcej niż 10 % każdej kwoty może być poławiane w wodach Unii i wodach międzynarodowych obszarów Vb, VI, VII (RNG/*5B67- dla buławika czarnego; RHG/5B67- dla przyłówów buławika siwego).
- ⁽²⁾ Nie są dozwolone połowy ukierunkowane buławika siwego. Przyłowy buławika siwego (RHG/8X14-) są odejmowane od tej kwoty. Nie mogą przekraczać 1 % kwoty.

Gatunek:	Morlesz bogar <i>Pagellus bogaraveo</i>		Obszar:	Wody Unii i wody międzynarodowe obszarów VI, VII oraz VIII (SBR/678-)
Rok	2017	2018		
Irlandia	4 ⁽¹⁾	4 ⁽¹⁾		
Hiszpania	116 ⁽¹⁾	104 ⁽¹⁾		
Francja	6 ⁽¹⁾	5 ⁽¹⁾		
Zjednoczone Królestwo	14 ⁽¹⁾	13 ⁽¹⁾		
Pozostałe	4 ⁽¹⁾	4 ⁽¹⁾		
Unia	144 ⁽¹⁾	130 ⁽¹⁾		
TAC	144 ⁽¹⁾	130 ⁽¹⁾		TAC analityczny

⁽¹⁾ Wyłącznie przyłowy. W ramach tej kwoty nie są dozwolone połowy ukierunkowane.

Gatunek:	Morlesz bogar <i>Pagellus bogaraveo</i>		Obszar:	Wody Unii i wody międzynarodowe obszaru IX ⁽¹⁾ (SBR/09-)
Rok	2017	2018		
Hiszpania	137 ⁽²⁾	130 ⁽²⁾		
Portugalia	37 ⁽²⁾	35 ⁽²⁾		
Unia	174 ⁽²⁾	165 ⁽²⁾		
TAC	174 ⁽²⁾	165 ⁽²⁾		TAC analityczny

⁽¹⁾ Zgłaszane są jednak połowy w obszarze GFCM 37.1.1 (SBR/F3711). Zgłaszane są jednak połowy w obszarze CECAF 34.1.11 (SBR/F34111).

⁽²⁾ Nie więcej niż 8 % tej kwoty może być poławiane w wodach Unii i wodach międzynarodowych obszarów VI, VII i VIII (SBR/*678-).

Gatunek:	Morlesz bogar <i>Pagellus bogaraveo</i>		Obszar:	Wody Unii i wody międzynarodowe obszaru X (SBR/10-)
Rok	2017	2018		
Hiszpania	5	5		
Portugalia	507	507		
Zjednoczone Królestwo	5	5		
Unia	517	517		
TAC	517	517		TAC analityczny

Gatunek:	Widlak biały <i>Phycis blennoides</i>		Obszar:	Wody Unii i wody międzynarodowe obszarów I, II, III i IV (GFB/1234-)
Rok	2017	2018		
Niemcy	9	8		
Francja	9	8		
Zjednoczone Królestwo	15	13		
Unia	33	29		
TAC	33	29	TAC analityczny	

Gatunek:	Widlak biały <i>Phycis blennoides</i>		Obszar:	Wody Unii i wody międzynarodowe obszarów V, VI oraz VII (GFB/567-)
Rok	2017	2018		
Niemcy	11 ⁽¹⁾	10 ⁽¹⁾		
Irlandia	278 ⁽¹⁾	247 ⁽¹⁾		
Hiszpania	628 ⁽¹⁾	559 ⁽¹⁾		
Francja	380 ⁽¹⁾	338 ⁽¹⁾		
Zjednoczone Królestwo	869 ⁽¹⁾	774 ⁽¹⁾		
Unia	2 166 ⁽¹⁾	1 928 ⁽¹⁾		
TAC	2 166 ⁽¹⁾	1 928 ⁽¹⁾	TAC analityczny	

⁽¹⁾ Nie więcej niż 8 % tej kwoty może być poławiane w wodach Unii i wodach międzynarodowych obszarów VIII i IX (GFB/*89-).

Gatunek:	Widlak biały <i>Phycis blennoides</i>		Obszar:	Wody Unii i wody międzynarodowe obszarów VIII oraz IX (GFB/89-)
Rok	2017	2018		
Hiszpania	258 ⁽¹⁾	230 ⁽¹⁾		
Francja	16 ⁽¹⁾	14 ⁽¹⁾		
Portugalia	11 ⁽¹⁾	10 ⁽¹⁾		
Unia	285 ⁽¹⁾	254 ⁽¹⁾		
TAC	285 ⁽¹⁾	254 ⁽¹⁾	TAC analityczny	

⁽¹⁾ Nie więcej niż 8 % tej kwoty może być poławiane w wodach Unii i wodach międzynarodowych obszarów V, VI, VII (GFB/*567-).

Gatunek: Widlak biały <i>Phycis blennoides</i>		Obszar: Wody Unii i wody międzynarodowe obszarów X i XII (GFB/1012-)	
Rok	2017	2018	
Francja	9	8	
Portugalia	40	36	
Zjednoczone Królestwo	9	8	
Unia	58	52	
TAC	58	52	TAC analityczny

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2016/2286**z dnia 15 grudnia 2016 r.****ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące stosowania polityki uczciwego korzystania i metod oceny zrównoważonego charakteru zniesienia dodatkowych opłat z tytułu detalicznych usług roamingu oraz dotyczące wniosku, jaki ma obowiązek złożyć dostawca usług roamingu na potrzeby tej oceny****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 531/2012 z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 6d ust.1,

Po konsultacji z Organem Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 531/2012 dostawcy usług roamingu nie powinni pobierać żadnych dopłat do krajowych cen detalicznych od klientów korzystających z roamingu w którymkolwiek państwie członkowskim za jakiegokolwiek wykonane lub odebrane połączenie realizowane w roamingu regulowanym, wiadomości SMS wysłane w roamingu regulowanym lub jakiegokolwiek usługę transmisji danych w roamingu regulowanym, w tym wiadomości MMS, w ramach „polityki uczciwego korzystania”. Przepis ten będzie miał zastosowanie od dnia 15 czerwca 2017 r. pod warunkiem że przed tą datą rozpocznie się stosowanie aktu ustawodawczego przyjętego na podstawie wniosku dotyczącego rynku hurtowych usług roamingowych, o którym to akcie mowa jest w art. 19 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 531/2012.
- (2) Rozporządzenie (UE) nr 531/2012 przewiduje, że w szczególnych i wyjątkowych okolicznościach dostawca usług roamingu może zwrócić się do krajowego organu regulacyjnego o zezwolenie na stosowanie wobec swoich klientów korzystających z roamingu dodatkowych opłat. Każdy wniosek o udzielenie zezwolenia musi zawierać wszystkie informacje niezbędne do wykazania, że bez dodatkowych opłat z tytułu detalicznych usług roamingu dostawca nie jest w stanie odzyskać wartości kosztów świadczenia detalicznych usług roamingu regulowanego, co podważa zrównoważony charakter modelu opłat krajowych.
- (3) W celu zapewnienia spójnego stosowania w całej Unii polityki mającej na celu zapobieganie niewłaściwemu lub niestandardowemu korzystaniu z usług roamingowych („polityka uczciwego korzystania”) i zezwoleń na stosowanie dodatkowych opłat należy ustanowić szczegółowe przepisy dotyczące stosowania polityki uczciwego korzystania, metody oceny zrównoważonego charakteru zniesienia dodatkowych opłat z tytułu detalicznych usług roamingu i wniosku, jaki ma obowiązek złożyć dostawca usług roamingu na potrzeby tej oceny.
- (4) Zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 531/2012 polityka uczciwego korzystania ma na celu zapobieganie niewłaściwemu lub niestandardowemu korzystaniu przez klientów z detalicznych usług roamingu świadczonych po mających zastosowanie stawkach krajowych, np. korzystaniu z takich usług w celach innych niż okresowe podróże, np. stałemu korzystaniu z takich usług. Środki wykonawcze powinny zapewnić, by możliwość stosowania w tym celu polityki uczciwego korzystania z roamingu nie była wykorzystywana przez dostawców usług roamingu w innych celach, na szkodę klientów korzystających z roamingu podczas wszelkiego typu okresowych podróży.
- (5) W sytuacji zniesienia dodatkowych opłat z tytułu detalicznych usług roamingu w Unii stosuje się te same warunki taryfowe za korzystanie z usług telefonii komórkowej w roamingu międzynarodowym w Unii, jak i w kraju klienta (tj. w kraju, gdzie została zawarta umowa na abonament łączności ruchomej). Rozporządzenie (UE) nr 531/2012 ma na celu wyeliminowanie rozbieżności pomiędzy cenami krajowymi a cenami stosowanymi w roamingu podczas okresowych podróży w Unii, prowadząc do urzeczywistnienia roamingu po cenach usług krajowych. Jednakże nie ma ono umożliwić stałego roamingu w całej Unii, tj. sytuacji, w której w celu stałego korzystania z usług roamingu w państwie członkowskim, w którym stosowane są wyższe ceny krajowych usług

⁽¹⁾ Dz.U. L 172 z 30.6.2012, s. 10.

łączności ruchomej, klient kupuje usługi od podmiotów prowadzących działalność w państwach członkowskich, w których ceny krajowych usług łączności ruchomej są niższe, a w których nie zamieszkuje on na stałe i z którymi nie ma żadnych innych powiązań wiążących się z częstą obecnością na ich terytorium przez dłuższy czas.

- (6) Stałe korzystanie z detalicznych usług roamingu regulowanego po mających zastosowanie stawkach krajowych w celach innych niż okresowe podróże mogłoby zakłócać warunki konkurencji, wywierać presję wzrostową na ceny krajowe i zagrażać zachętom inwestycyjnym zarówno na rynkach macierzystych, jak i odwiedzanych. Na rynkach odwiedzanych operatorzy sieci odwiedzanych musieliby bezpośrednio konkurować z krajowymi usługodawcami innych państw członkowskich, w których ceny, koszty, warunki regulacyjne i warunki konkurencji mogą się istotnie różnić, przy czym miałyby to miejsce na podstawie hurtowych warunków roamingu ustalonych na poziomie zbliżonym do poziomu kosztów wyłącznie w celu ułatwienia roamingu okresowego. Dla operatora sieci macierzystej stałe stosowanie krajowych stawek w roamingu może prowadzić do odmowy lub ograniczenia hurtowych usług roamingu przez operatorów sieci odwiedzanej lub udostępniania ograniczonych pul krajowych przez operatora sieci macierzystej lub zastosowania wyższych cen krajowych, co może mieć znaczny wpływ na zdolność operatora macierzystego do obsługi klientów krajowych zarówno w kraju, jak i za granicą.
- (7) Należy ustanowić przepisy wykonawcze na podstawie jasnych i powszechnie obowiązujących zasad, które byłyby w stanie objąć swoim zakresem liczne i zróżnicowane modele okresowych podróży klientów korzystających z roamingu, w celu zapewnienia, by polityka uczciwego korzystania nie stanowiła bariery dla pełnego korzystania z roamingu po cenach usług krajowych. W celu zapewnienia wdrożenia polityki uczciwego korzystania przez dostawcę usług roamingu za klienta okresowo podróżującego za granicę na terytorium Unii zwykle uznaje się klienta, który zamieszkuje państwo członkowskie dostawcy usług roamingu lub posiada stabilne związki z tym państwem wiążące się z częstą obecnością na jego terytorium przez dłuższy czas i korzysta z detalicznych usług roamingu regulowanego w innym państwie członkowskim.
- (8) Rozporządzenie (UE) nr 531/2012 stanowi, że polityka uczciwego korzystania powinna umożliwić klientom dostawcy usług roamingu korzystanie z pul detalicznych usług roamingu regulowanego po stawce obowiązującej w przypadku krajowych usług detalicznych, która odpowiada ich krajowym planom taryfowym.
- (9) Niniejsze rozporządzenie powinno pozostawać bez uszczerbku dla możliwości oferowania przez dostawców usług roamingu i rozmyślnego wyboru przez klientów alternatywnej taryfy roamingowej, zgodnie z art. 6e ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 531/2012, która może obejmować umowne warunki korzystania wykraczające poza politykę uczciwego korzystania ustanowioną zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (10) W celu zapewnienia, że detaliczne usługi roamingu nie są przedmiotem niewłaściwego lub niestandardowego korzystania niezwiązanego z okresowymi podróżami poza państwo członkowskie zamieszkałe przez klienta lub z którym klient ma powiązania wiążące się z częstą obecnością na jego terytorium przez dłuższy czas, dostawcy usług roamingu mogą potrzebować dowodu faktycznego miejsca zamieszkania swoich klientów korzystających z roamingu lub istnienia takich powiązań. Uwzględniając formy dowodów zwyczajowych w poszczególnych państwach członkowskich oraz postrzegany poziom ryzyka niewłaściwego lub niestandardowego korzystania, dostawca usług roamingu powinien być w stanie sprecyzować rodzaj rozsądnego wymagalnego dowodu miejsca zamieszkania, pod nadzorem krajowego organu regulacyjnego co do proporcjonalności ogólnego obciążenia w zakresie dokumentacji i jego adekwatności w kontekście krajowym. Takie dowody, w odniesieniu do poszczególnych użytkowników, mogą obejmować oświadczenie klienta, przedstawienie ważnego dokumentu potwierdzającego jego państwo członkowskie zamieszkania, adres pocztowy lub adres na fakturze wystawionej klientowi za inne usługi świadczone w państwie członkowskim dostawcy usług roamingu, zaświadczenie instytucji szkolnictwa wyższego o uczęszczaniu na zajęcia w pełnym wymiarze godzin, dowód wpisu na lokalne listy wyborcze lub dowód płatności podatków lokalnych i podatku pogłównego. W przypadku klientów biznesowych taki dowód może obejmować dokumentację dotyczącą miejsca uzyskania zdolności prawnej przedsiębiorstwa lub siedziby podmiotu, miejsca faktycznego wykonywania głównej działalności gospodarczej lub głównego miejsca, w którym pracownicy posiadający daną kartę SIM pełnią swoje obowiązki. Stałe powiązania z danym państwem członkowskim wiążące się z częstą obecnością na jego terytorium przez dłuższy czas mogą wynikać z trwałego stosunku pracy w pełnym wymiarze godzin, włączając pracę pracowników przygranicznych, trwałych stosunków umownych wiążących się z podobnym stopniem fizycznej obecności osoby prowadzącej własną działalność, uczestnictwa w zajęciach w instytucjach szkolnictwa wyższego w pełnym wymiarze godzin lub z innych sytuacji, np. sytuacji pracowników delegowanych lub emerytów, gdy wymagają one analogicznego stopnia obecności na danym terytorium.

- (11) Po zawarciu danej umowy dostawcy usług roamingu powinni ściśle ograniczyć liczbę wniosków o przedłożenie dowodów potwierdzających stałe miejsce zamieszkania lub inne stałe powiązania wiążące się z częstą obecnością na terytorium danego państwa przez dłuższy czas do okoliczności, w których dane, które muszą być gromadzone do celów rozliczeniowych, pozwalają podejrzewać niewłaściwe lub niestandardowe korzystanie niezwiązane z okresowymi podróżami. Wymagane dowody powinny ograniczać się do tego, co jest bezwzględnie niezbędne i proporcjonalne w celu potwierdzenia związków klienta z państwem członkowskim będącym dostawcą usług roamingu. Nie należy nakładać na klientów żadnych wymogów w zakresie dokumentacji w celu oceny zgodności z polityką uczciwego korzystania, gdy nie ma ku temu żadnych podstaw. Przede wszystkim nie należy nakładać wymogu okresowego składania takiej dokumentacji niezwiązanego z oceną ryzyka prawdopodobieństwa wystąpienia niewłaściwego lub niestandardowego korzystania.
- (12) Aby umożliwić klientom korzystanie z pul detalicznych usług roamingu regulowanego po mającej zastosowanie krajowej cenie detalicznej odpowiadającej ich krajowym planom taryfowym, dostawca usług roamingu zasadniczo nie powinien nakładać w przypadku okresowej podróży klienta w ramach terytorium Unii limitów na pule usług łączności ruchomej udostępniane klientowi korzystającemu z usług roamingu, poza limitem krajowym. Takie limity krajowe powinny obejmować mającą zastosowanie politykę uczciwego korzystania w odniesieniu do krajowego korzystania z planu taryfowego.
- (13) W przypadku niektórych krajowych planów taryfowych, opisanych dalej jako otwarte pakiety danych, zużycie danych może być nieograniczone lub może podlegać pulom danych po niskiej wewnętrznej krajowej cenie jednostkowej odpowiadającej maksymalnej hurtowej opłacie za usługi w roamingu regulowanym, o której mowa w art. 12 rozporządzenia (UE) nr 531/2012. Wobec braku nadzwyczajnych środków ochronnych pul w ramach takich otwartych pakietów danych, takie plany taryfowe, częściej niż inne plany taryfowe, mogą być przedmiotem zorganizowanej odsprzedaży na rzecz osób, które nie zamieszkują państwa członkowskiego dostawcy usług roamingu i nie posiadają stabilnych związków z tym państwem wiążących się z częstą obecnością na jego terytorium przez dłuższy czas. Ponadto takie niewłaściwe lub niestandardowe korzystanie z otwartych pakietów danych w roamingu może doprowadzić do zaniku takich planów taryfowych na rynkach krajowych lub ograniczenia roamingu w ramach takich planów taryfowych ze szkodą dla użytkowników krajowych oraz w sprzeczności z celem rozporządzenia (UE) nr 531/2012. Ryzyko to jest znacznie mniejsze w przypadku połączeń głosowych i usług SMS, ponieważ usługi te podlegają większym ograniczeniom fizycznym i czasowym, a rzeczywiste schematy korzystania w ostatnich latach wykazują tendencję stabilną lub malejącą. Pozostaje to bez uszczerbku dla prawa operatorów do podejmowania środków w celu zwalczania wysoce nietypowych sposobów korzystania z połączeń głosowych i usług SMS w roamingu wynikających z nielegalnej działalności. Mimo że konieczne jest zapewnienie dodatkowych środków ochrony przed takim zwiększonym ryzykiem niewłaściwego korzystania z detalicznych usług transmisji danych w roamingu regulowanym po mającej zastosowanie krajowej cenie detalicznej w ramach otwartych pakietów danych, podczas okresowych podróży po terytorium Unii klient krajowy powinien mieć jednak możliwość korzystania z detalicznych pul takich usług równych dwukrotności pul, które można kupić po hurtowej cenie danych w roamingu za kwotę równą całkowitej krajowej cenie detalicznej bez podatku VAT komponentu usług łączności ruchomej w krajowym planie taryfowym dla całego przedmiotowego okresu fakturowania. Oznacza to pulę, która jest spójna z krajowym planem taryfowym, ponieważ dostosowuje się do krajowej ceny detalicznej danego planu taryfowego, i dlatego może być stosowana w przypadku otwartych pakietów danych, również w pakiecie z innymi detalicznymi usługami łączności ruchomej. Stosowanie mnożnika wynoszącego dwa w odpowiedni sposób odzwierciedla fakt, że operatorzy często negocjują hurtowe ceny za transmisję danych w roamingu poniżej mających zastosowanie pułapów oraz że klienci często nie wyczerpują limitu danych określonego w ich planie taryfowym. W tym kontekście przejrzystość w stosunku do klientów zostanie zapewniona poprzez zgodność z przepisami rozporządzenia (UE) nr 531/2012, według których dostawca usług roamingu wysyła klientowi powiadomienie, gdy mająca zastosowanie pula uczciwego korzystania z usług transmisji danych w roamingu regulowanym zostanie w pełni wykorzystana, informujące o dodatkowych opłatach za dalsze korzystanie z usług transmisji danych w roamingu regulowanym przez klienta korzystającego z roamingu.
- (14) Aby uniknąć ryzyka wykorzystywania abonamentów na zasadzie przedpłaty, które nie wiążą się z długoterminowym zobowiązaniem, wyłącznie do stałego korzystania z roamingu, dostawca usług roamingu powinien mieć prawo, alternatywnie do wymogu przedstawienia dowodu miejsca zamieszkania lub stabilnych związków wiążących się z częstą obecnością przez dłuższy czas na terytorium państwa członkowskiego tego dostawcy usług roamingu, do ograniczania wykorzystywania detalicznych usług transmisji danych w roamingu regulowanym po mającej zastosowanie krajowej cenie detalicznej z przedpłatą abonamentową do pul, które można kupić po hurtowej cenie danych w roamingu za pozostałą kwotę bez podatku VAT dostępną w tym abonamencie na zasadzie przedpłaty podczas korzystania z roamingu.
- (15) Dostawca usług roamingu powinien mieć możliwość podejmowania środków mających na celu wykrycie przypadków niewłaściwego lub niestandardowego korzystania z detalicznych usług roamingu regulowanego po cenach krajowych do celów innych niż okresowe podróże oraz zapobiegania tym praktykom. Jednocześnie klienci korzystający z roamingu powinni być chronieni przed wszelkimi środkami, które w jakikolwiek sposób mogą wpływać na ich zdolność do korzystania z detalicznych usług roamingu regulowanego po cenach krajowych podczas okresowych podróży zagranicznych w Unii. Środki mające na celu wykrywanie niewłaściwego lub niestandardowego korzystania z detalicznych usług roamingu regulowanego po cenach krajowych

i zapobieganie tym praktykom powinny być proste i przejrzyste oraz powinny zminimalizować obciążenia administracyjne klientów korzystających z roamingu, a także nadmierne i niepotrzebne ostrzeżenia. Zgodnie z wymogiem miejsca pobytu lub stabilnych związków wiążących się z częstą obecnością przez dłuższy czas na terytorium państwa dostawcy usług roamingu wskaźniki potwierdzające prawdopodobieństwo niewłaściwego lub niestandardowego korzystania z usług powinny być oparte na obiektywnych wskaźnikach powiązanych ze schematami ruchu wykazującymi brak przeważającej obecności klienta w kraju dostawcy usług roamingu lub głównie krajowego wykorzystywania mobilnych usług krajowych. Zgodnie z definicją takie obiektywne wskaźniki powinny określać się na przestrzeni pewnego okresu. Taki okres czasu powinien być wystarczająco długi (co najmniej cztery miesiące), aby umożliwić klientom korzystającym z roamingu korzystanie z detalicznych usług roamingu po cenach krajowych podczas przewidywanych form okresowych podróży w Unii. Niezamierzone korzystanie z roamingu w rejonach przygranicznych nie powinno negatywnie wpływać na wskaźniki obecności w państwie dostawcy roamingu. W tym względzie zarówno sytuacja osób, które korzystają z usług roamingu w sposób niezamierzony, jak i pracowników przygranicznych powinna być brana pod uwagę poprzez uznanie, że zalogowanie się do sieci dostawcy usług roamingu w dowolnym momencie w danym dniu oznacza dzień obecności w kraju do celów stosowania obiektywnych wskaźników. Zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 531/2012 dostawcy usług roamingu powinni również zapewnić klientom odpowiednie informacje w celu umożliwienia im czynnego unikania przypadków niezamierzonego korzystania z roamingu. Obecność i zużycie danych poza Unią nie powinny wpływać negatywnie na zdolność klienta korzystającego z roamingu do korzystania z usług roamingu w Unii po cenach krajowych, ponieważ nie można ich uznać za wskaźniki ryzyka, że klient korzysta z roamingu po mającej zastosowanie krajowej cenie detalicznej w państwie członkowskim dostawcy usług roamingu w celach innych niż okresowe podróże w Unii. W tym względzie tego rodzaju obecność i zużycie powinny być uznawane za krajowe do celów stosowania obiektywnych wskaźników. Dostawca usług roamingu może również polegać na innych wyraźnych dowodach niewłaściwego lub niestandardowego korzystania z detalicznych usług roamingu regulowanego po cenach krajowych, takich jak rzadkie korzystanie z abonamentu w państwie członkowskim dostawcy usług roamingu, ale korzystanie z niego zazwyczaj w roamingu, albo korzystanie kolejno z kilku abonamentów przez tego samego klienta w ramach roamingu.

- (16) Zgodnie z przepisami rozporządzenia (UE) nr 531/2012 dotyczącymi zachowania przejrzystości w korzystaniu z usług roamingu oraz zgodnie z przepisami dotyczącymi umów w sektorze łączności elektronicznej należy w sposób jasny poinformować klientów o treści klauzul umownych przewidujących politykę uczciwego korzystania przed ich wejściem w życie. Polityka uczciwego korzystania wdrożona przez dostawcę usług roamingu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem powinna być zgłoszona przez dostawcę usług roamingu do krajowego organu regulacyjnego.
- (17) Przetwarzanie danych o ruchu i lokalizacji podlega przepisom dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾. W szczególności art. 6 umożliwia dostawcy usług roamingu przetwarzanie danych o ruchu niezbędnych do celów naliczania opłat i rozliczeń międzyoperatorskich. Zastosowanie przez dostawcę usług roamingu środków mających na celu wykrywanie przypadków niewłaściwego lub niestandardowego korzystania z detalicznych usług roamingu regulowanego po cenach krajowych i zapobieganie takim praktykom nie powinno prowadzić do gromadzenia i zautomatyzowanego przetwarzania danych dotyczących klienta umożliwiających jego identyfikację, w tym danych o ruchu i lokalizacji, które są niezwiązane i nieproporcjonalne dla celów wykrywania niewłaściwego lub niestandardowego korzystania i zapobiegania takim praktykom.
- (18) Przede wszystkim dostawca usług roamingu powinien mieć możliwość wykrywania i zapobiegania sytuacji, w której, z naruszeniem warunków umowy na poziomie hurtowym lub detalicznym, osoby trzecie korzystają z usług roamingu po cenach krajowych przy arbitrażu cenowym w celu uzyskania korzyści gospodarczej poprzez sprzedaż na rzecz klientów, którzy nie zamieszkują państwa członkowskiego dostawcy roamingu i nie posiadają z nim innych stabilnych związków. W przypadku gdy operator dowiedzie, na podstawie obiektywnych i uzasadnionych środków dowodowych, regularnej aktywności o charakterze nadużycia, powinien on powiadomić krajowy organ regulacyjny o dowodach na regularne nadużycie oraz środkach podjętych w celu zapewnienia zgodności ze wszystkimi warunkami umowy, nie później niż w momencie zastosowania tych środków.
- (19) W szczególnych przypadkach, jeżeli operator posiada potwierdzone dowody świadczące o prawdopodobieństwie niewłaściwego lub niestandardowego schematu korzystania przez danego klienta z detalicznych usług roamingu regulowanego po cenach krajowych do celów innych niż okresowe podróże, pomimo dowodu w postaci dokumentu potwierdzającego miejsce zamieszkania lub istnienie innych stabilnych powiązań dostarczonego przez klienta, operator powinien w pierwszej kolejności zawiadomić klienta o ryzyku uruchomienia dodatkowych opłat w roamingu. Obiektywne kryteria, które miałyby służyć jako wskaźniki potwierdzające prawdopodobieństwo niewłaściwego lub niestandardowego korzystania, powinny być z góry określone w umowie.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37).

- (20) Możliwość stosowania dodatkowych opłat przez dostawcę usług roamingu pozostaje bez uszczerbku dla jakichkolwiek proporcjonalnych środków, które można podjąć zgodnie z prawem krajowym i z przepisami prawa unijnego – w celu zapewnienia przestrzegania wszystkich warunków umowy – w przypadku gdy klient dostarczył nieprawdziwe informacje.
- (21) Dostawcy usług roamingu stosujący politykę uczciwego korzystania powinni wprowadzić przejrzyste, proste i efektywne procedury rozpatrywania skarg klientów dotyczących stosowania tej polityki. Zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 531/2012 klienci korzystający z roamingu powinni w każdym przypadku mieć dostęp do właściwego organu pozasądowego rozstrzygania sporów, który sprawiedliwie i szybko rozstrzygnie nierozwiązane spory pomiędzy klientami a dostawcami usług roamingu wynikające ze stosowania polityki uczciwego korzystania, zgodnie z art. 34 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, zmienionej dyrektywą dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE ⁽²⁾.
- (22) Zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 531/2012 krajowe organy regulacyjne muszą ściśle monitorować i nadzorować stosowanie polityki uczciwego korzystania w celu zapewnienia, że żadna polityka uczciwego korzystania wprowadzona przez dostawców krajowych nie zmniejsza dostępności korzystania z usług roamingu po cenach krajowych. Jeżeli krajowy organ regulacyjny uzna, że doszło do naruszenia zobowiązań wynikających z rozporządzenia w sprawie roamingu, jest on uprawniony do żądania natychmiastowego zaprzestania takiego naruszenia.
- (23) Niniejsze rozporządzenie powinno pozostawać bez uszczerbku dla praw i zobowiązań istniejących na mocy prawa Unii lub prawa krajowego zgodnego z prawem Unii. Dotyczy to w szczególności prawa użytkowników końcowych do korzystania z ruchomych sieci łączności elektronicznej i usług w dowolnym państwie członkowskim, bez względu na narodowość lub miejsce zamieszkania w Unii, wszelkich przepisów krajowych wymagających dowodu tożsamości lub innych dokumentów poświadczających w celu uzyskania karty SIM lub wykupienia dostępu do sieci lub usług w inny sposób, wszelkich krajowych środków dotyczących ciągłości świadczenia usług lub środków przedpłaconych w przypadku danego numeru lub karty SIM oraz prawa dostawców usług łączności elektronicznej do stosowania odpowiednich środków zgodnie z prawem krajowym w celu przeciwdziałania nadużyciom.
- (24) Ponieważ schemat korzystania z usług roamingu zmienia się w ciągu roku, wnioski o zezwolenie na stosowanie dodatkowych opłat w roamingu przez dostawcę usług roamingu zgodnie z art. 6c ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 531/2012 w celu zapewnienia zrównoważonego charakteru modelu opłat krajowych powinny być oceniane na podstawie danych o ruchu obejmujących co najmniej 12 miesięcy. Aby obliczyć wielkość ruchu w ciągu roku, dostawca usług roamingu powinien mieć możliwość korzystania z prognoz ruchu. Prognozy te powinny opierać się na rzeczywistych danych, takich jak dane dotyczące rzeczywistego zużycia danych w roamingu, ekstrapolacje stosunku rzeczywistego zużycia krajowego do zużycia w roamingu, ekstrapolacje stosunku rzeczywistego zużycia w roamingu przez istotną podgrupę klientów korzystających z planów taryfowych usług roamingu po cenach krajowych do zużycia przez wszystkich klientów korzystających z roamingu na zasadach usług roamingu po cenach krajowych, zgodnie z art. 6a rozporządzenia (UE) nr 531/2012. Podczas oceniania wniosków różnych wnioskodawców o udzielenie odstępstwa w celu zachowania zrównoważonego charakteru modelu opłat, krajowe organy regulacyjne powinny zapewnić, aby założenia przyjęte przez każdego z nich w celu określenia prognozowanych pul były spójne, po uwzględnieniu istotnych różnic w pozycjach rynkowych i bazach klientów.
- (25) Dane dotyczące kosztów i przychodów na poparcie wniosku o zezwolenie na stosowanie dodatkowych opłat w roamingu złożonego przez dostawcę usług roamingu zgodnie z art. 6c ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 531/2012 w celu zapewnienia zrównoważonego charakteru modelu opłat krajowych powinny opierać się na sprawozdaniach finansowych, które mogą być dostosowane do prognoz wielkości ruchu. Odchylenia od założeń dotyczących kosztów opierających się na sprawozdaniach finansowych powinny być dozwolone wyłącznie po przedstawieniu dowodu zobowiązań finansowych podjętych już w momencie składania wniosku.
- (26) Należy opracować zharmonizowaną metodę określania przychodów ze świadczenia detalicznych usług roamingu regulowanego oraz kosztów z myślą o zapewnieniu jednolitej oceny wniosków o zezwolenie na stosowanie dodatkowych opłat złożonych przez dostawcę usług roamingu zgodnie z art. 6c ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 531/2012 w celu zapewnienia zrównoważonego charakteru modelu opłat krajowych.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 51).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów (Dz.U. L 337 z 18.12.2009, s. 11).

- (27) Świadczenie detalicznych usług roamingu regulowanego obejmuje dwie ogólne kategorie kosztów: koszt zakupu hurtowego dostępu do usług roamingu w sieciach odwiedzanych w niezbilansowanym ruchu oraz inne koszty związane z roamingiem. Zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 531/2012 koszt zakupu hurtowego dostępu do usług roamingu w sieci odwiedzanej w niezbilansowanym ruchu jest uwzględniony w rzeczywistych hurtowych opłatach roamingowych stosowanych wobec nadwyżki w ilości danych wychodzących w roamingu od danego dostawcy usług roamingu w stosunku do ilości danych przychodzących w roamingu u tego dostawcy. W przypadku dostawców usług roamingu, którzy, na poziomie krajowym, dokonują hurtowego zakupu dostępu od innego dostawcy usług roamingu (np. wirtualni operatorzy sieci komórkowych), koszt hurtowego dostępu do usług roamingu może być wyższy niż w przypadku dostawców, od których dostęp zakupują, gdy operator krajowej sieci macierzystej nakłada na dostawcę usług roamingu kupującego hurtowy dostęp krajowy wyższą cenę za hurtowy dostęp do usług roamingu niż cenę, jaką uzyskał dla siebie u operatorów sieci odwiedzanych, lub cena uzyskana u tych operatorów za świadczenie usług powiązanych. Tak wysoki koszt hurtowego dostępu do usług roamingu może sprawić, że dostawcy usług roamingu, dokonujący zakupu hurtowego dostępu krajowego, będą częściej starać się o zezwolenie na stosowanie dodatkowej opłaty roamingowej, a krajowe organy regulacyjne powinny należycie uwzględnić ten aspekt podczas oceniania takich wniosków.
- (28) Pozostałe koszty związane z roamingiem za świadczenie detalicznych usług roamingu regulowanego są wspólne dla świadczenia usług roamingu w Unii oraz w krajach spoza Unii, a niektóre są również wspólne dla hurtowych i detalicznych usług roamingu. Do celów wystąpienia z wnioskiem o zezwolenie na stosowanie dodatkowych opłat w roamingu przez dostawcę usług roamingu zgodnie z art. 6c ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 531/2012 w celu zapewnienia zrównoważonego charakteru modelu opłat krajowych wspólne koszty powinny zostać alokowane na świadczenie detalicznych usług roamingu w Unii oraz, w przypadku kosztów wspólnych dla detalicznych i hurtowych usług roamingu, zgodnie z ogólnym stosunkiem przychodów z ruchu przychodzącego i wychodzącego w roamingu.
- (29) Koszty świadczenia detalicznych usług roamingu regulowanego mogłyby również być obliczane z uwzględnieniem części łącznych i wspólnych kosztów poniesionych na świadczenie detalicznych usług łączności ruchomej ogółem, pod warunkiem że kalkulacja odzwierciedlałaby stosunek zastosowany przy alokacji przychodów ze świadczenia wszystkich pozostałych detalicznych usług łączności ruchomej na takie usługi.
- (30) Przy określaniu przychodów ze świadczenia detalicznych usług roamingu regulowanego wnioski o zezwolenie na stosowanie dodatkowych opłat w roamingu przez dostawcę usług roamingu zgodnie z art. 6c ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 531/2012 w celu zapewnienia zrównoważonego charakteru modelu opłat krajowych powinien uwzględniać całość przychodów detalicznych zafakturowanych bezpośrednio za świadczenie detalicznych usług łączności ruchomej w odwiedzanym państwie członkowskim, np. przychody za ruch wykraczający poza pulę w ramach polityki uczciwego korzystania lub za alternatywne usługi roamingu regulowanego, jak również wszelkie inne opłaty jednostkowe lub inne płatności wynikające z korzystania z detalicznych usług łączności ruchomej w odwiedzanym państwie członkowskim.
- (31) Ponieważ detaliczne usługi roamingu regulowanego są świadczone według stosownych warunków krajowych, należy je postrzegać jako usługi generujące część przychodu z niektórych stałych, okresowych opłat z tytułu świadczenia krajowych detalicznych usług łączności ruchomej. Dlatego też należy brać je pod uwagę przy ocenie wniosku o udzielenie zezwolenia na stosowanie dodatkowych opłat w roamingu złożonego przez dostawcę usług roamingu zgodnie z art. 6c ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 531/2012 w celu zapewnienia zrównoważonego charakteru modelu opłat krajowych, zgodnie z metodą określoną w niniejszym rozporządzeniu. W tym celu przychody z każdej detalicznej usługi łączności ruchomej powinny być alokowane na podstawie klucza odzwierciedlającego stosunek między wielkościami ruchu różnych usług łączności ruchomej, ważonego zgodnie ze stosunkiem między średnimi hurtowymi jednostkowymi opłatami roamingowymi.
- (32) By marżę netto z tytułu świadczenia detalicznych usług roamingu wynikającą z odliczenia kosztów świadczenia detalicznych usług roamingu regulowanego od odpowiadających im przychodów można było uznać za zagrażającą zrównoważonemu charakterowi modelu opłat krajowych, powinna ona być ujemna co najmniej o wartość, która tworzy ryzyko wywierania odczuwalnego wpływu na kształtowanie się cen krajowych. W szczególności, aby była postrzegana jako tworząca takie ryzyko, ujemna marża netto z tytułu świadczenia detalicznych usług roamingu powinna stanowić co najmniej istotny odsetek całkowitego zysku, przed potrąceniem odsetek, podatków, deprecjacji i amortyzacji, z tytułu świadczenia innych usług łączności ruchomej.
- (33) Nawet w sytuacji gdy marża netto z tytułu świadczenia detalicznych usług roamingu stanowi istotny odsetek całkowitej marży ze świadczenia innych usług łączności ruchomej, szczególne okoliczności, takie jak poziom konkurencji na rynku krajowym lub szczególne cechy wnioskodawcy, mogłyby wykluczyć ryzyko wywierania odczuwalnego wpływu na kształtowanie się cen krajowych.

- (34) We wniosku o zezwolenie na stosowanie dodatkowych opłat w roamingu, złożonym przez dostawcę usług roamingu, zgodnie z art. 6c ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 531/2012, w celu zapewnienia zrównoważonego charakteru modelu opłat krajowych dostawca usług roamingu powinien oszacować straty wynikające ze świadczenia usług roamingu po cenach krajowych i nakreślić odnośne ustalenia co do zastosowania dodatkowych opłat w celu odzyskania wartości kosztów, mając na uwadze najwyższy dopuszczalny poziom opłat hurtowych.
- (35) Krajowe organy regulacyjne powinny mieć możliwość udzielenia zezwolenia na stosowanie dodatkowych opłat roamingowych w pierwszym dniu obowiązywania zniesienia dodatkowych opłat z tytułu detalicznych usług roamingu w Unii zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 531/2012. W tym celu przed tą datą można przewidzieć kontakty między dostawcą usług roamingu rozważającym złożenie takiego wniosku i krajowym organem regulacyjnym, jak również przekazywanie informacji i stosownych dokumentów na ten temat.
- (36) Zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 531/2012 zezwolenie na stosowanie dodatkowej opłaty roamingowej powinno być przyznawane przez krajowy organ regulacyjny na okres 12 miesięcy. W celu odnowienia tego zezwolenia dostawca usług roamingu powinien uaktualnić te informacje i przedkładać je krajowemu organowi regulacyjnemu co 12 miesięcy zgodnie z art. 6c ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 531/2012.
- (37) Mając na uwadze zobowiązania krajowych organów regulacyjnych dotyczące ścisłego nadzoru nad stosowaniem polityki uczciwego korzystania i podejmowania środków w sprawie zrównoważonego charakteru zniesienia dodatkowych opłat z tytułu detalicznych usług roamingu, a także przedstawiania Komisji rocznych sprawozdań dotyczących stosowania odpowiednich przepisów, niniejsze rozporządzenie powinno określić minimalny zakres informacji, które krajowe organy regulacyjne powinny gromadzić i przekazywać Komisji, by umożliwić monitorowanie stosowania tej polityki.
- (38) Na mocy rozporządzenia (UE) nr 531/2012 Komisja ma obowiązek dokonywania okresowego przeglądu niniejszego aktu wykonawczego w świetle rozwoju sytuacji rynkowej.
- (39) Komitet ds. Łączności nie wydał opinii.
- (40) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych ani zasad uznanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. W związku z tym niniejsze rozporządzenie należy interpretować i stosować zgodnie z tymi prawami i zasadami, w szczególności w odniesieniu do prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, prawa do ochrony danych osobowych, wolności słowa i swobody prowadzenia działalności gospodarczej. Wszelkie przetwarzanie danych osobowych na mocy niniejszego rozporządzenia powinno odbywać się z poszanowaniem praw podstawowych, zwłaszcza prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego oraz prawa do ochrony danych osobowych zgodnie z art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz musi być zgodne z dyrektywą 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, dyrektywą 2002/58/WE, zmienioną dyrektywami Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/24/WE ⁽²⁾ i 2009/136/WE, i rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2016/679 ⁽³⁾. W szczególności dostawcy usług muszą zapewnić, że przetwarzanie danych osobowych na podstawie niniejszego rozporządzenia odbywa się tylko w niezbędnych przypadkach oraz jest proporcjonalne do osiągnięcia zamierzonych celów,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

SEKCJA I

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia szczegółowe zasady w celu zapewnienia spójnego wdrożenia polityki uczciwego korzystania, którą dostawcy usług roamingu mogą zastosować w odniesieniu do korzystania z detalicznych usług roamingu regulowanego świadczonych po mającej zastosowanie krajowej cenie detalicznej, zgodnie z art. 6b rozporządzenia (UE) nr 531/2012.

⁽¹⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniająca dyrektywę 2002/58/WE (Dz.U. L 105 z 13.4.2006, s. 54).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

2. Niniejsze rozporządzenie ustanawia również szczegółowe zasady dotyczące:
- a) wniosków składanych przez dostawców usług roamingu o zezwolenie na stosowanie dodatkowych opłat w roamingu zgodnie z art. 6c ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 531/2012 w celu zapewnienia zrównoważonego charakteru modelu opłat krajowych;
 - b) metody, która ma być stosowana przez krajowe organy regulacyjne przy ocenie, czy dostawca usług roamingu udowodnił, że nie jest w stanie odzyskać wartości kosztów świadczenia usług roamingu regulowanego, skutkiem czego zrównoważony charakter modelu jego opłat krajowych jest zagrożony.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje zawarte w rozporządzeniu (UE) nr 531/2012.
2. Stosuje się również następujące definicje:
- a) „stałe powiązania” z danym państwem członkowskim oznaczają obecność na jego terytorium wynikającą z trwałego stosunku pracy w pełnym wymiarze godzin, włączając pracę pracowników przygranicznych, trwałych stosunków umownych wiążących się z podobnym stopniem fizycznej obecności osoby prowadzącej własną działalność, uczestnictwa w zajęciach w instytucjach szkolnictwa wyższego w pełnym wymiarze godzin lub z innych sytuacji, np. sytuacji pracowników delegowanych lub emerytów, gdy wymagają one analogicznego stopnia obecności na danym terytorium;
 - b) „detailed usługi łączności ruchomej” oznaczają publiczne usługi łączności ruchomej świadczone użytkownikom końcowym, obejmujące usługi połączeń głosowych, wiadomości SMS i transmisji danych;
 - c) „otwarty pakiet danych” oznacza plan taryfowy obejmujący świadczenie jednej detailed usługi łączności ruchomej lub większej liczby tych usług, w którym nie ogranicza się wliczonej puli detailed usług transmisji danych w łączności ruchomej, za które wnoszona jest stała okresowa opłata, lub za które krajowa cena jednostkowa detailed usług w łączności ruchomej, określona jako iloraz całkowitej krajowej ceny detailed bez podatku VAT usług łączności ruchomej odpowiadającej całemu okresowi fakturowania i całkowitej puli detailed usług transmisji danych w łączności ruchomej dostępnych na rynku krajowym, jest mniejsza niż maksymalna hurtowa opłata za usługi w roamingu regulowanym, o której mowa w art. 12 rozporządzenia (UE) nr 531/2012;
 - d) „plan taryfowy na zasadzie przedpłaty” oznacza plan taryfowy, w którym detailed usługi łączności ruchomej są świadczone po odliczeniu kredytu udostępnionego dostawcy przez klienta, na podstawie taryfikacji jednostkowej, przed korzystaniem z usług, z którego klient może się wycofać bez żadnych sankcji po wyczerpaniu lub wygaśnięciu kredytu;
 - e) „odwiedzane państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie inne niż państwo operatora krajowego klienta korzystającego z roamingu;
 - f) „marża usług łączności ruchomej” oznacza zyski, przed potrąceniem odsetek, podatków, deprecjacji i amortyzacji, ze sprzedaży usług łączności ruchomej innych niż detailed usługi roamingu świadczone na terytorium Unii, co oznacza, że wyłączone są z niej koszty i przychody związane ze świadczeniem detailed usług roamingu;
 - g) „grupa” oznacza jednostkę dominującą i wszystkie jej jednostki zależne podlegające jej kontroli w rozumieniu rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 ⁽¹⁾.

SEKCJA II

POLITYKA UCZCIWEGO KORZYSTANIA

Artykuł 3

Podstawowe zasady

1. Dostawca usług roamingu dostarcza usługi roamingu regulowanego po cenach krajowych klientom podróżującym okresowo po Unii, którzy zamieszkują na stałe państwo członkowskie dostawcy usług roamingu lub mają z tym państwem stałe powiązania wiążące się z częstą obecnością na jego terytorium przez dłuższy czas.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1).

2. Polityka uczciwego korzystania stosowana przez dostawcę usług roamingu w celu zapobieżenia niewłaściwemu lub niestandardowemu korzystaniu z detalicznych usług roamingu regulowanego podlega warunkom ustanowionym w art. 4 i art. 5 oraz zapewnia, by wszyscy tacy klienci mieli dostęp do detalicznych usług roamingu regulowanego po cenach krajowych podczas tego typu okresowych podróży w Unii na takich samych warunkach, jakby korzystali z nich w swoim kraju.

Artykuł 4

Uczciwe korzystanie

1. W celu stosowania polityki uczciwego korzystania dostawca usług roamingu może wymagać od klientów korzystających z roamingu przedstawienia dowodu stałego zamieszkania w państwie członkowskim dostawcy lub dowodu istnienia innych powiązań z tym państwem wiążących się z częstą obecnością na jego terytorium przez dłuższy czas.

2. Bez uszczerbku dla mającego zastosowanie krajowego limitu puli w przypadku otwartego pakietu danych klient korzystający z roamingu ma możliwość do wykorzystania podczas okresowych podróży w Unii puli detalicznych usług transmisji danych w roamingu po krajowej cenie detalicznej równej co najmniej dwukrotności puli stanowiącej iloraz całkowitej krajowej ceny detalicznej tego otwartego pakietu danych bez podatku VAT odpowiadającej całemu okresowi fakturowania oraz maksymalnej hurtowej opłaty za usługi w roamingu regulowanym, o której mowa w art. 12 rozporządzenia (UE) nr 531/2012.

W przypadku sprzedaży detalicznych usług łączności ruchomej w pakiecie z innymi usługami lub urządzeniami końcowymi całkowitą krajową cenę detaliczną pakietu danych ustala się, na potrzeby art. 2 ust. 2 lit. c) i niniejszego ustępu, z uwzględnieniem ceny stosowanej w przypadku odrębnej sprzedaży detalicznych usług łączności ruchomej stanowiących składnik pakietu bez podatku VAT, jeśli są dostępne, lub ceny stosowanej w przypadku sprzedaży takich usług o takich samych cechach osobno.

3. W przypadku planów taryfowych na zasadzie przedpłaty, alternatywnie do wymogu wynikającego z polityki uczciwego korzystania przewidzianego w ust. 1, dostawca usług roamingu może ograniczyć korzystanie z detalicznych usług transmisji danych w roamingu na terytorium Unii po krajowej cenie detalicznej do puli równych co najmniej puli stanowiącej iloraz całkowitych środków dostępnych i zapłaconych już dostawcy przez klienta w momencie rozpoczęcia korzystania z roamingu, bez podatku VAT, oraz maksymalnej hurtowej opłaty za usługi w roamingu regulowanym, o której mowa w art. 12 rozporządzenia (UE) nr 531/2012.

4. W kontekście przetwarzania danych o ruchu, zgodnie z art. 6 dyrektywy 2002/58/WE, w celu zapobiegania niewłaściwemu lub niestandardowemu korzystaniu z detalicznych usług roamingu regulowanego świadczonych po mającej zastosowanie krajowej cenie detalicznej dostawca usług roamingu może zastosować sprawiedliwe, rozsądne i proporcjonalne mechanizmy kontroli, oparte na obiektywnych wskaźnikach ryzyka niewłaściwego lub niestandardowego korzystania wykraczającego poza okresowe podróże na terytorium Unii.

Obiektywne wskaźniki mogą obejmować środki mające na celu ustalenie, czy klienci częściej korzystają z usług krajowych niż z roamingu lub czy częściej przebywają we własnym kraju niż w innych państwach członkowskich Unii.

W celu zapewnienia, aby klienci korzystający z roamingu podczas okresowych podróży nie byli narażeni na zbędne lub nadmierne ostrzeżenia na podstawie art. 5 ust. 4, dostawcy usług roamingu, którzy stosują takie środki w celu ustalenia ryzyka niewłaściwego lub niestandardowego korzystania z usług roamingu obserwują takie wskaźniki obecności i korzystania z usług w sposób łączny i przez okres co najmniej czterech miesięcy.

Dostawca usług roamingu określa w umowach z klientami korzystającymi z roamingu, do jakiej detalicznej usługi lub jakiej detalicznych usług łączności ruchomej odnosi się wskaźnik konsumpcji, oraz minimalny czas trwania okresu obserwacji.

Przeważające korzystanie we własnym kraju lub przeważająca obecność we własnym kraju klienta korzystającego z roamingu w określonym okresie obserwacji uznaje się za dowód właściwego i standardowego korzystania z detalicznych usług roamingu regulowanego.

Do celów akapitu drugiego, trzeciego i piątego każdy dzień, w którym klient korzystający z roamingu zalogował się w krajowej sieci, liczy się jako dzień krajowej obecności tego klienta.

Inne obiektywne wskaźniki ryzyka niewłaściwego lub niestandardowego korzystania z detalicznych usług roamingu regulowanego świadczonych po detalicznej cenie krajowej mogą obejmować tylko:

- a) długi okres nieaktywności karty SIM użytkowanej głównie, a nawet wyłącznie, w roamingu,
- b) abonowanie i korzystanie kolejno z wielu kart SIM przez tego samego konsumenta w ramach roamingu.

5. Jeżeli dostawca usług roamingu ustali, na podstawie obiektywnych i udokumentowanych dowodów, że kilka kart SIM było przedmiotem zorganizowanej odsprzedaży na rzecz osób niezamieszkujących państwa członkowskiego tego dostawcy oraz nieposiadających z nim stałych powiązań wiążących się z częstą obecnością na jego terytorium przez dłuższy czas, w celu umożliwienia korzystania z detalicznych usług roamingu regulowanego świadczonych po mającej zastosowanie krajowej cenie detalicznej do celów innych niż okresowe podróże, dostawca usług roamingu może bezzwłocznie zastosować proporcjonalne środki w celu zapewnienia przestrzegania wszystkich warunków umowy.

6. Działając na mocy niniejszej sekcji, dostawca usług roamingu przestrzega przepisów dyrektyw 2002/58/WE i 95/46/WE oraz krajowych środków wykonawczych dotyczących tych dyrektyw, a także rozporządzenia (UE) nr 2016/679.

7. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do polityki uczciwego korzystania określonej w warunkach umownych alternatywnych taryf roamingowych oferowanych zgodnie z art. 6e ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 531/2012.

Artykuł 5

Przejrzystość i nadzór nad polityką uczciwego korzystania

1. Jeżeli dostawca usług roamingu stosuje politykę uczciwego korzystania, w umowach z klientami korzystającymi z roamingu musi on zawrzeć wszystkie warunki związane z tą polityką, w tym mechanizmy kontroli stosowane zgodnie z art. 4 ust. 4. W ramach polityki uczciwego korzystania dostawca usług roamingu wprowadza przejrzyste, proste i efektywne procedury rozpatrywania skarg klientów dotyczących stosowania tej polityki. Pozostaje to bez uszczerbku dla prawa klientów korzystających z roamingu wynikającego z art. 17 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 531/2012 do korzystania z przejrzystych, prostych, uczciwych i szybkich procedur pozasądowego rozstrzygania sporów ustanowionych w państwie członkowskim dostawcy usług roamingu zgodnie z art. 34 dyrektywy 2002/22/WE. Taki mechanizm składania skarg i te procedury rozstrzygania sporów umożliwiają klientowi korzystającemu z roamingu udowodnienie, w odpowiedzi na ostrzeżenie zgodne z pkt 3 akapit pierwszy, że nie korzysta z detalicznych usług roamingu regulowanego do celów innych niż okresowe wyjazdy.

2. Dostawca usług roamingu zgłasza politykę uczciwego korzystania zgodną z niniejszym rozporządzeniem krajowemu organowi regulacyjnemu.

3. W obliczu obiektywnych i udokumentowanych dowodów, opartych na obiektywnych wskaźnikach, o których mowa w art. 4 ust. 4, wskazujących na ryzyko niewłaściwego lub niestandardowego korzystania przez danego klienta z detalicznych usług roamingu regulowanego w ramach Unii po krajowej cenie detalicznej, dostawca usług roamingu powiadamia klienta o wykryciu modelu zachowania wskazującego na takie zagrożenie przed zastosowaniem dodatkowych opłat na podstawie art. 6e rozporządzenia (UE) nr 531/2012.

W przypadkach gdy takie zagrożenie wynika z niespełnienia zarówno kryteriów przeważającej krajowej konsumpcji i przeważającej obecności we własnym kraju w określonym okresie obserwacji, o których mowa w art. 4 ust. 4 akapit piąty, dodatkowe wskaźniki ryzyka związane z całkowitą obecnością lub użytkowaniem poza własnym krajem są uwzględniane do celów rozpatrywania wszelkich późniejszych skarg przewidzianych w ust. 1 lub procedury rozstrzygania sporów zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 531/2012, w odniesieniu do zasadności zastosowania dodatkowej opłaty.

Niniejszy ustęp stosuje się niezależnie od przedstawienia przez klienta korzystającego z roamingu dokumentów potwierdzających miejsce zamieszkania lub inne stabilne związki wiążące się z częstą obecnością przez dłuższy czas na terytorium państwa członkowskiego dostawcy usług roamingu zgodnie z art. 4 ust. 1.

4. Ostrzegając klientów korzystających z usług roamingu zgodnie z ust. 3, dostawca usług roamingu informuje klienta, że w przypadku braku zmiany schematu korzystania w terminie, który nie może być krótszy niż dwa tygodnie, wykazującego rzeczywistą konsumpcję lub obecność krajową, po dacie takiego ostrzeżenia może zostać zastosowana dopłata zgodnie z art. 6e rozporządzenia (UE) nr 531/2012 w odniesieniu do dalszego korzystania z detalicznych usług roamingu regulowanego przy użyciu danej karty SIM.

5. Dostawca usług roamingu zaprzestaje stosowania dodatkowych opłat, gdy tylko schemat korzystania przez klienta z usługi nie będzie już wskazywał na ryzyko niewłaściwego lub niestandardowego korzystania z detalicznych usług roamingu regulowanego, na podstawie wskaźników, o których mowa w art. 4 ust. 4.

6. Jeżeli dostawca usług roamingu ustali, że karty SIM były przedmiotem zorganizowanej odsprzedaży na rzecz osób niezamieszkujących państwa członkowskiego dostawcy detalicznych usług roamingu oraz nieposiadających z nim stałych powiązań wiążących się z częstą obecnością na jego terytorium przez dłuższy czas w celu umożliwienia korzystania z detalicznych usług roamingu regulowanego do celów innych niż okresowe podróże poza to państwo członkowskie zgodnie z art. 4 ust. 3, dostawca usług roamingu zgłasza krajowemu organowi regulacyjnemu dowody dotyczące danych systematycznych nadużyć oraz środki podjęte w celu zapewnienia zgodności ze wszystkimi warunkami zawartej umowy najpóźniej w momencie zastosowania środka.

SEKCJA III

STOSOWANIE I METODA OCENY ZRÓWNOWAŻONEGO CHARAKTERU ZNIESIENIA DODATKOWYCH OPŁAT Z TYTUŁU DETALICZNYCH USŁUG ROAMINGU

Artykuł 6

Dane na poparcie wniosku o zezwolenie na stosowanie dodatkowych opłat w roamingu przez dostawcę usług roamingu zgodnie z art. 6c ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 531/2012 w celu zapewnienia zrównoważonego charakteru modelu jego opłat krajowych

1. Wnioski o zezwolenie na stosowanie dodatkowych opłat w roamingu złożone przez dostawcę usług roamingu zgodnie z art. 6c ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 531/2012 w celu zapewnienia zrównoważonego charakteru modelu opłat krajowych („wnioski”) podlegają ocenie na podstawie danych na temat całkowitych pul detalicznych usług roamingu regulowanego świadczonych przez składającego wniosek dostawcę usług roamingu, prognozowanych na okres 12 miesięcy rozpoczynający się najwcześniej w dniu 15 czerwca 2017 r. Dla pierwszego wniosku te prognozy pul szacuje się, stosując jedną z następujących opcji lub ich połączenie:

- a) pule rzeczywiste detalicznych usług roamingu regulowanego świadczonych przez wnioskodawcę po obowiązujących cenach detalicznych usług roamingu regulowanego przed dniem 15 czerwca 2017 r.;
- b) prognozowane pule detalicznych usług roamingu regulowanego po dniu 15 czerwca 2017 r., jeżeli prognozowane pule detalicznych usług roamingu regulowanego w danym okresie szacuje się na podstawie rzeczywistej krajowej detalicznej konsumpcji usług łączności ruchomej i czasu spędzonego za granicą w Unii przez klientów wnioskodawcy korzystających z roamingu;
- c) prognozowane pule detalicznych usług roamingu regulowanego po dniu 15 czerwca 2017 r., jeżeli pule detalicznych usług roamingu regulowanego szacuje się na podstawie proporcjonalnej zmiany pul detalicznych usług roamingu regulowanego, która wystąpiła w planach taryfowych wnioskodawcy reprezentujących znaczną część bazy klientów, na których podstawie wnioskodawca określił ceny detalicznych usług roamingu regulowanego na poziomie krajowym na okres co najmniej 30 dni, zgodnie z metodologią przedstawioną w załączniku I.

W przypadku aktualizacji wniosku złożonej na mocy art. 6c ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 531/2012 prognozowane całkowite pule usług roamingu regulowanego są aktualizowane na podstawie faktycznego średniego schematu korzystania z krajowych usług łączności ruchomej pomnożonego przez odnotowaną liczbę klientów korzystających z roamingu i czas spędzony przez nich w odwiedzanych państwach członkowskich w ciągu ubiegłych 12 miesięcy.

2. Dane dotyczące kosztów i przychodów wnioskodawcy są oparte na sprawozdaniach finansowych, które są udostępniane krajowemu organowi regulacyjnemu i mogą być dostosowane do szacowanej wielkości pul zgodnie z ust. 1. Przy prognozowaniu kosztów odchylenia od danych liczbowych wynikających z poprzednich sprawozdań finansowych uwzględnia się jedynie wtedy, gdy są poparte dowodem zaciągnięcia zobowiązań finansowych w okresie objętym prognozowaniem.

3. Wnioskodawca dostarcza wszystkie niezbędne dane wykorzystywane do określenia marży usług łączności ruchomej i całkowitych rzeczywistych i prognozowanych kosztów i przychodów związanych ze świadczeniem usług roamingu regulowanego w danym okresie.

Artykuł 7

Określenie związanych z roamingiem kosztów świadczenia detalicznych usług roamingu regulowanego

1. W celu ustalenia, że wnioskodawca nie jest w stanie odzyskać wartości swoich kosztów, skutkiem czego zrównoważony charakter modelu jego opłat krajowych jest zagrożony, uwzględnia się jedynie następujące koszty związane z roamingiem, o ile są one uzasadnione we wniosku o zezwolenie na stosowanie dodatkowych opłat w roamingu:

- a) koszty zakupu hurtowego dostępu do usług roamingu;
- b) koszty detaliczne związane z roamingiem.

2. W odniesieniu do kosztów poniesionych na zakup hurtowych usług roamingu regulowanego uwzględnia się jedynie kwotę, o którą płatność całkowita wnioskodawcy na rzecz dostawców takich usług w Unii ma przekroczyć należną mu kwotę całkowitą za świadczenie tej samej usługi innym dostawcom usług roamingu w Unii. W odniesieniu do kwot należnych dostawcy usług roamingu za świadczenie hurtowych usług roamingu regulowanego dostawca usług roamingu przyjmuje prognozowane pule tych hurtowych usług roamingu, które są spójne z założeniem leżącym u podstaw jego prognozowanych pul w art. 6 ust. 1.

3. W odniesieniu do detalicznych kosztów związanych z roamingiem uwzględnia się jedynie następujące koszty, o ile są one uzasadnione we wniosku:

- a) koszty obsługi i zarządzania działaniami związanymi z roamingiem, w tym systemu analityki biznesowej i oprogramowania przeznaczonego do obsługi i zarządzania działaniami związanymi z roamingiem;
- b) koszty gromadzenia i przekazywania danych i płatności, w tym zarówno koszty gromadzenia i przekazywania danych, jak i rozliczeń finansowych;
- c) koszty negocjowania umów i porozumień, w tym zewnętrzne honoraria i koszty wykorzystania zasobów wewnętrznych;
- d) koszty ponoszone w celu spełnienia wymogów dotyczących świadczenia detalicznych usług roamingu regulowanego ustanowionych w art. 14 i 15 rozporządzenia (UE) nr 531/2012, z uwzględnieniem obowiązującej polityki uczciwego korzystania stosowanej przez dostawcę usług roamingu.

4. Koszty, o których mowa w ust. 3 lit. a), b) i c), są uwzględniane jedynie proporcjonalnie do stosunku całkowitej wielkości ruchu w ramach detalicznych usług roamingu regulowanego wnioskodawcy do całkowitej wielkości ruchu wychodzącego w ramach detalicznych usług roamingu i ruchu przychodzącego w ramach hurtowych usług roamingu tego wnioskodawcy, zgodnie z metodą przedstawioną w załączniku II pkt 1 i 2, i proporcjonalnie do stosunku całkowitej wielkości ruchu jego detalicznych usług roamingu w Unii do całkowitej wielkości ruchu jego detalicznych usług roamingu w Unii i poza nią, zgodnie z metodą przedstawioną w załączniku II pkt 1 i 3.

5. Koszty, o których mowa w ust. 3 lit. d), uwzględnia się wyłącznie proporcjonalnie do stosunku całkowitej wielkości ruchu w ramach detalicznych usług roamingu wnioskodawcy w Unii do całkowitej wielkości ruchu w ramach jego detalicznych usług roamingu w Unii i poza nią, zgodnie z metodą przedstawioną w załączniku II pkt 1 i 3.

Artykuł 8

Alokacja kosztów łącznych i wspólnych na świadczenie detalicznych usług roamingu regulowanego

1. Poza kosztami określonymi na mocy art. 7 we wniosku o zezwolenie na stosowanie dodatkowych opłat w roamingu można uwzględnić część kosztów łącznych i wspólnych poniesionych na świadczenie detalicznych usług łączności ruchomej ogółem. Uwzględnia się jedynie następujące koszty, o ile są one uzasadnione we wniosku:

- a) koszty fakturowania i pobierania opłat, w tym wszystkie koszty związane z przetwarzaniem, obliczaniem, wystawianiem i powiadamianiem o fakturze klienta;
- b) koszty sprzedaży i dystrybucji, w tym koszty prowadzenia sklepów i innych kanałów dystrybucyjnych na potrzeby sprzedaży detalicznych usług łączności ruchomej;

- c) koszty obsługi klienta, w tym koszty eksploatacji wszystkich usług obsługi klienta dostępnych dla użytkownika końcowego;
- d) koszty zarządzania wierzytelnościami wątpliwymi, w tym koszty poniesione na odpis nieściągalnych należności klientów i windykacji należności wątpliwych;
- e) koszty handlowe, w tym koszty poniesione na reklamę usług łączności ruchomej.

2. Koszty, o których mowa w ust. 1, o ile są uzasadnione we wniosku, uwzględnia się wyłącznie proporcjonalnie do stosunku całkowitej wielkości ruchu detalicznych usług roamingu świadczonych przez wnioskodawcę w Unii do całkowitej wielkości ruchu wszystkich detalicznych usług łączności ruchomej, uzyskanego jako średnia ważona tego stosunku na usługę łączności ruchomej, w której wagi odzwierciedlają odpowiednie średnie hurtowe ceny roamingu płacone przez wnioskodawcę, zgodnie z metodą określoną w załączniku II pkt 1) i 4).

Artykuł 9

Określenie przychodów związanych ze świadczeniem detalicznych usług roamingu regulowanego

1. W celu ustalenia, że wnioskodawca nie jest w stanie odzyskać wartości kosztów, skutkiem czego zrównoważony charakter modelu jego opłat krajowych jest zagrożony, we wniosku o zezwolenie na stosowanie dodatkowych opłat w roamingu uwzględnia się i ujmuje tylko następujące przychody:

- a) przychody wynikające bezpośrednio z detalicznych usług łączności ruchomej zainicjowanych w odwiedzanym państwie członkowskim;
- b) część przychodów całkowitych ze sprzedaży detalicznych usług łączności ruchomej na podstawie okresowych opłat stałych.

2. Przychody, o których mowa w ust. 1 lit. a), obejmują:

- a) opłaty detaliczne pobierane na podstawie art. 6e rozporządzenia (UE) nr 531/2012 za ruch o wielkości stanowiącej naruszenie polityki uczciwego korzystania stosowanej przez dostawcę;
- b) przychody z alternatywnych usług roamingu regulowanego zgodnie z art. 6e ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 531/2012;
- c) krajową cenę detaliczną naliczoną za jednostkę lub jako nadwyżka stałych opłat za świadczenie detalicznych usług łączności ruchomej, która wynika ze stosowania detalicznych usług łączności ruchomej w odwiedzanym państwie członkowskim.

3. Do celów ustalenia przychodów, o których mowa w ust. 1 lit. b), w przypadku sprzedaży detalicznych usług łączności ruchomej w pakiecie z innymi usługami lub urządzeniami końcowymi uwzględnia się wyłącznie przychody związane ze sprzedażą detalicznych usług łączności ruchomej. Przychody te określone są poprzez odniesienie do cen stosowanych przy sprzedaży każdego produktu w pakiecie osobno, jeśli są one dostępne, lub przy sprzedaży jednostkowej usług o takich samych cechach.

4. W celu określenia części całkowitych przychodów ze sprzedaży detalicznych usług łączności ruchomej związanych ze świadczeniem detalicznych usług roamingu regulowanego stosuje się metodę określoną w załączniku II pkt 1 i 5.

Artykuł 10

Ocena wniosków składanych przez dostawców usług roamingu o zezwolenie na stosowanie dodatkowych opłat w roamingu zgodnie z art. 6c ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 531/2012 w celu zapewnienia zrównoważonego charakteru modelu opłat krajowych

1. Przy dokonywaniu oceny wniosku o zezwolenie na stosowanie dodatkowych opłat w roamingu złożonego przez dostawcę usług roamingu zgodnie z art. 6c ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 531/2012 w celu zapewnienia zrównoważonego charakteru modelu jego opłat krajowych, krajowy organ regulacyjny może uznać, że wnioskodawca nie jest w stanie odzyskać wartości kosztów świadczenia detalicznych usług roamingu regulowanego, skutkiem czego zrównoważony charakter modelu jego opłat krajowych jest zagrożony, wyłącznie jeżeli ujemna marża netto sprzedaży detalicznej w roamingu wnioskodawcy jest równa 3 % lub więcej marży usług łączności ruchomej.

Marżę netto z tytułu świadczenia detalicznych usług roamingu stanowi kwotę pozostała po odliczeniu kosztów świadczenia detalicznych usług roamingu regulowanego od przychodów ze świadczenia takich usług, określonych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Aby ją określić, krajowy organ regulacyjny dokonuje przeglądu danych zawartych we wniosku w celu zapewnienia zgodności z metodą określania kosztów i przychodów określoną w art. 7, 8 i 9.

2. W przypadku gdy wartość bezwzględna marży netto z tytułu świadczenia detalicznych usług roamingu stanowi 3 % lub więcej marży usług łączności ruchomej, krajowy organ regulacyjny może jednak odmówić zezwolenia na dodatkowe opłaty, jeżeli wykaze, że ze względu na specyficzne okoliczności zagrożenie zrównoważonego charakteru modelu opłat krajowych nie jest prawdopodobne. Okoliczności te obejmują sytuacje, w których:

- a) wnioskodawca jest częścią grupy i są dowody na istnienie wewnętrznych cen transferowych na rzecz innych spółek zależnych grupy w Unii, w szczególności w świetle istotnych rozbieżności opłat hurtowych roamingu stosowanych wewnątrz grupy;
- b) poziom konkurencji na rynkach krajowych oznacza, że jest zdolność absorpcji niższych marż;
- c) stosowanie bardziej restrykcyjnej polityki uczciwego korzystania, nadal zgodnie z art. 3 i 4, mogłoby zmniejszyć marżę netto sprzedaży detalicznej w roamingu o odsetek wynoszący mniej niż 3 %.

3. W wyjątkowych okolicznościach, jeśli operator ma ujemną marżę usług łączności ruchomej oraz ujemną marżę netto z tytułu świadczenia detalicznych usług roamingu, krajowy organ regulacyjny wyraża zgodę na stosowanie dodatkowej opłaty za usługi roamingu regulowanego.

4. W ostatecznej decyzji krajowego organu regulacyjnego co do zezwolenia na stosowanie dodatkowej opłaty w roamingu regulowanym określa się wysokość obliczonej ujemnej marży netto sprzedaży detalicznej w roamingu, która może zostać odzyskana poprzez nałożenie dodatkowej opłaty na detaliczne usługi roamingu świadczone na terytorium Unii. Dodatkowa opłata jest spójna z założeniami dotyczącymi ruchu w roamingu, leżącymi u podstaw oceny wniosku, i jest ustalana zgodnie z zasadami określonymi w art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/21/WE⁽¹⁾.

SEKCJA IV

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 11

Monitorowanie polityki uczciwego korzystania oraz wniosków o zezwolenie na stosowanie dodatkowych opłat w roamingu przez dostawcę usług roamingu zgodnie z art. 6c ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 531/2012 w celu zapewnienia zrównoważonego charakteru modelu opłat krajowych

W celu monitorowania spójnego stosowania art. 6b i 6c rozporządzenia (UE) nr 531/2012 oraz niniejszego rozporządzenia oraz w celu corocznego informowania Komisji o wnioskach na mocy art. 6d ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 531/2012 krajowe organy regulacyjne regularnie gromadzą informacje dotyczące:

- a) jakiegokolwiek działania podjętego w celu nadzorowania stosowania art. 6b rozporządzenia (UE) nr 531/2012 oraz szczegółowych zasad ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu;
- b) liczby wniosków o zezwolenie na stosowanie dodatkowych opłat w roamingu, zatwierdzonych i odnowionych w ciągu roku zgodnie z art. 6c ust. 2 i 4 rozporządzenia (UE) nr 531/2012;
- c) zakresu ujemnych marży netto w roamingu uznanych w decyzji o zezwoleniu na stosowanie dodatkowej opłaty w roamingu oraz ustaleń dotyczących dodatkowej opłaty zadeklarowanej we wniosku o zezwolenie na stosowanie dodatkowej opłaty w roamingu złożonym przez dostawcę usług roamingu zgodnie z art. 6c ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 531/2012 w celu zapewnienia zrównoważonego charakteru modelu opłat krajowych.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 33).

Artykuł 12

Przegląd

Bez uszczerbku dla możliwości przeprowadzenia wcześniejszego przeglądu, biorąc pod uwagę doświadczenia zdobyte na początkowym etapie wdrażania przepisów i wszystkie istotne zmiany w zakresie czynników wymienionych w art. 6d ust. 2 rozporządzenia nr 531/2012, Komisja dokona przeglądu niniejszego aktu wykonawczego, po konsultacji z BEREC, najpóźniej do czerwca 2019 r.

Artykuł 13

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 grudnia 2016 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Proporcjonalna zmiana rzeczywistych pul usług roamingu regulowanego w ramach świadczenia usług roamingu po cenach krajowych w stosunku do tego samego okresu z poprzedniego roku:

$$\left(\frac{\sum_1^n \text{pula}_k(t)}{\sum_1^n \text{pula}_k(t-1)} - 1 \right) \times 100$$

Gdzie:

k = usługa (1 = połączenia głosowe, 2 = SMS, 3 = transfer danych),

n to liczba dni świadczenia usług roamingu po cenach krajowych (n ≥ 30), a

t to rok pierwszego świadczenia usług roamingu po cenach krajowych.

Ten procentowy wskaźnik powinien służyć oszacowaniu zmiany pul w prognozowanym 12-miesięcznym okresie poprzez pomnożenie go przez pule z poprzedniego roku.

ZAŁĄCZNIK II

1. Wagi w_i detalicznych usług łączności ruchomej:

$$w_k = \frac{\text{średnia hurtowa cena roamingu płacona przez operatora}_{ki}}{\sum_{k=1}^3 \text{średnia hurtowa cena roamingu płacona przez operatora}_k}$$

Gdzie:

k = usługa (1 = połączenia głosowe, 2 = SMS, 3 = transfer danych);

„średnia hurtowa cena roamingu płacona przez operatora” odnosi się do średniej ceny jednostkowej w niezbilansowanym ruchu płaconej przez operatora za każdą usługę, przy czym jednostką w przypadku poszczególnych usług są eurocenty za (i) minuty dla połączeń głosowych; (ii) SMS dla SMS i (iii) MB dla transferu danych.

2. Stosunek całkowitej wielkości ruchu dla detalicznych usług roamingu świadczonych przez wnioskodawcę do całkowitej wielkości ruchu wychodzącego dla detalicznych usług roamingu i ruchu przychodzącego dla hurtowych usług roamingu tego wnioskodawcy:

$$\frac{\text{detaliczny ruch wychodzący w roamingu}}{(\text{detaliczny wychodzący} + \text{hurtowy przychodzący}) \text{ ruch w roamingu}} = \sum_{k=1}^3 w_k \times \frac{\text{detaliczny ruch wychodzący w roamingu}_k}{(\text{detaliczny wychodzący} + \text{hurtowy przychodzący}) \text{ ruch w roamingu}_k}$$

Gdzie:

k = usługa (1 = połączenia głosowe, 2 = SMS, 3 = transfer danych).

3. Stosunek całkowitej wielkości ruchu dla detalicznych usług roamingu wnioskodawcy w Unii do całkowitej wielkości ruchu dla jego detalicznych usług roamingu w Unii i poza nią:

$$\frac{\text{ruch wychodzący dla detalicznych usług roamingu w UE}}{\text{ruch wychodzący (UE + spoza UE) dla detalicznych usług roamingu}} = \sum_{k=1}^3 w_k \times \frac{\text{ruch wychodzący dla detalicznych usług roamingu w UE}_k}{\text{ruch wychodzący (UE + spoza UE) dla detalicznych usług roamingu}_k}$$

Gdzie:

k = usługa (1 = połączenia głosowe, 2 = SMS, 3 = transfer danych).

4. Stosunek całkowitej wielkości ruchu dla detalicznych usług roamingu wnioskodawcy w Unii do całkowitej wielkości ruchu dla wszystkich detalicznych usług łączności ruchomej:

$$\frac{\text{ruch wychodzący dla detalicznych usług roamingu w UE}}{\text{ruch wychodzący (UE + spoza UE) dla detalicznych usług roamingu} + \text{ruch krajowy dla detalicznych usług}} = \sum_{k=1}^3 w_k \times \frac{\text{ruch wychodzący dla detalicznych usług roamingu}_k}{\text{ruch wychodzący (UE + spoza UE) dla detalicznych usług roamingu}_k + \text{ruch krajowy dla detalicznych usług}_k}$$

Gdzie:

k = usługa (1 = połączenia głosowe, 2 = SMS, 3 = transfer danych).

5. Przychody z detalicznych usług roamingu w UE:

$$\begin{aligned} & \text{Przychody z detalicznych usług roamingu w UE} = \text{Przychody z detalicznych usług łączności ruchomej} \\ & \times \left(\sum_{k=1}^3 w_k \times \frac{\text{ruch wychodzący dla detalicznych usług roamingu w UE}_k}{\text{ruch wychodzący (UE + spoza UE) dla detalicznych usług roamingu}_k + \text{ruch krajowy dla detalicznych usług}_k} \right) \end{aligned}$$

Gdzie:

k = usługa (1 = połączenia głosowe, 2 = SMS, 3 = transfer danych).

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2016/2287**z dnia 16 grudnia 2016 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 431/2008 otwierające i ustalające zarządzanie kontyngentem taryfowym na przywóz mrożonego mięsa wołowego i cielęcego oraz rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 593/2013 otwierające kontyngenty taryfowe na wysokiej jakości świeżą, chłodzoną i mrożoną wołowinę i mrożone mięso bawole oraz ustalające zarządzanie nimi**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 187 lit. a),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu Komisji (WE) nr 431/2008 ⁽²⁾ przewidziano otwarcie i ustalenie zarządzania kontyngentem taryfowym na przywóz mrożonego mięsa wołowego i cielęcego objętego kodem CN 0202 i produktów objętych kodem CN 0206 29 91.
- (2) W rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) nr 593/2013 ⁽³⁾ przewidziano otwarcie kontyngentów taryfowych na wysokiej jakości świeżą, chłodzoną i mrożoną wołowinę i mrożone mięso bawole oraz ustalono zarządzanie nimi.
- (3) Wraz z przystąpieniem Republiki Chorwacji Unia Europejska rozszerzyła unię celną. W związku z tym, zgodnie z zasadami Światowej Organizacji Handlu (WTO), UE jest zobowiązana do rozpoczęcia negocjacji z członkami WTO, którzy mają prawa negocjacyjne w odniesieniu do przystępującego państwa członkowskiego, w celu ewentualnego uzgodnienia rekompensaty.
- (4) Porozumienie w formie wymiany listów między Unią Europejską a Wschodnią Republiką Urugwaju na podstawie art. XXIV ust. 6. oraz art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie tariff celnych i handlu (GATT) z 1994 r. odnoszące się do zmian list koncesyjnych Republiki Chorwacji w związku z jej przystąpieniem do Unii Europejskiej, zatwierdzone decyzją Rady (UE) 2016/1884 ⁽⁴⁾, przewiduje rozszerzenie dwóch obowiązujących kontyngentów taryfowych na wołowinę. Obowiązujący kontyngent na mięso wołowe bez kości należy rozszerzyć o 76 ton, a obowiązujący kontyngent na mrożoną wołowinę należy rozszerzyć o 1 875 ton.
- (5) Ponieważ to porozumienie między Unią Europejską a Wschodnią Republiką Urugwaju stosuje się od dnia 1 stycznia 2017 r., niniejsze rozporządzenie stosuje się również od tego dnia.
- (6) Do celów odpowiedniego zarządzania kontyngentem taryfowym ustanowionym rozporządzeniem (WE) nr 431/2008 dodatkowe ilości mrożonego mięsa wołowego i cielęcego powinny być dostępne z okresu obowiązywania kontyngentu 2017/2018.
- (7) Należy odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 431/2008 oraz rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 593/2013.
- (8) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych,

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 431/2008 z dnia 19 maja 2008 r. otwierające i ustalające zarządzanie kontyngentem taryfowym na przywóz mrożonego mięsa wołowego i cielęcego objętego kodem CN 0202 i produktów objętych kodem CN 0206 29 91 (Dz.U. L 130 z 20.5.2008, s. 3).⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 593/2013 z dnia 21 czerwca 2013 r. otwierające kontyngenty taryfowe na wysokiej jakości świeżą, chłodzoną i mrożoną wołowinę i mrożone mięso bawole oraz ustalające zarządzanie nimi (Dz.U. L 170 z 22.6.2013, s. 32).⁽⁴⁾ Decyzja Rady (UE) 2016/1884 z dnia 18 października 2016 r. w sprawie zawarcia Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Wschodnią Republiką Urugwaju na podstawie art. XXIV ust. 6 oraz art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie tariff celnych i handlu (GATT) z 1994 r. odnoszącego się do zmian list koncesyjnych Republiki Chorwacji w związku z jej przystąpieniem do Unii Europejskiej (Dz.U. L 291 z 26.10.2016, s. 1).

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 1 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 431/2008 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w akapicie pierwszym wyrazy „53 000 ton” zastępuje się wyrazami „54 875 ton”;
- 2) dodaje się akapit drugi w brzmieniu:

„Na okres obowiązywania przywozowego kontyngentu taryfowego 2016/2017 całkowita ilość wynosi jednak 53 000 ton.”.

Artykuł 2

W rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 593/2013 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 1 ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) 66 826 ton na wysokiej jakości świeże, chłodzone lub zamrożone mięso z bydła objęte kodami CN 0201 i 0202 oraz na produkty objęte kodami CN 0206 10 95 i 0206 29 91;”;

- 2) w art. 2 lit. c) akapit pierwszy wyrazy „6 300 ton” zastępuje się wyrazami „6 376 ton”.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2017 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 grudnia 2016 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2016/2288**z dnia 16 grudnia 2016 r.****zatwierdzające butotlenek piperonylu jako istniejącą substancję czynną do stosowania w produktach biobójczych należących do grupy produktowej 18****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 89 ust. 1 akapit trzeci,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 1062/2014 ⁽²⁾ ustanowiono wykaz istniejących substancji czynnych, które mają zostać poddane ocenie w celu ich ewentualnego zatwierdzenia do stosowania w produktach biobójczych. Wykaz ten obejmuje butotlenek piperonylu.
- (2) Butotlenek piperonylu został oceniony pod kątem stosowania w produktach należących do grupy produktowej 18, „Insektycydy, akarycydy i produkty stosowane do zwalczania innych stawonogów”, określonej w załączniku V do rozporządzenia (UE) nr 528/2012.
- (3) Grecja, która została wyznaczona jako właściwy organ oceniający, w dniu 29 maja 2015 r. przedłożyła sprawozdanie z oceny wraz z zaleceniami.
- (4) Zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1062/2014 w dniu 16 czerwca 2016 r. Komitet ds. Produktów Biobójczych wydał opinię Europejskiej Agencji Chemikaliów, uwzględniając wnioski właściwego organu oceniającego.
- (5) Zgodnie z tą opinią można oczekiwać, że produkty biobójcze należące do grupy produktowej 18 i zawierające butotlenek piperonylu, spełniają kryteria ustanowione w art. 19 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 528/2012, o ile przestrzegane są określone wymogi i warunki dotyczące ich stosowania.
- (6) Należy zatem zatwierdzić butotlenek piperonylu do stosowania w produktach biobójczych należących do grupy produktowej 18, z zastrzeżeniem spełnienia określonych wymogów i warunków.
- (7) Jako że butotlenek piperonylu spełnia kryteria pozwalające uznać go za substancję bardzo trwałą (vP) zgodnie z załącznikiem XIII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾, wprowadzane do obrotu wyroby poddane działaniu butotlenku piperonylu lub go zawierające powinny zostać odpowiednio oznakowane.
- (8) Należy przewidzieć odpowiednią ilość czasu, zanim substancja czynna zostanie zatwierdzona, aby umożliwić zainteresowanym stronom przygotowanie się do spełnienia nowych wymagań.
- (9) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Produktów Biobójczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zatwierdza się butotlenek piperonylu jako substancję czynną przeznaczoną do stosowania w produktach biobójczych należących do grupy produktowej 18, z zastrzeżeniem przestrzegania wymogów i warunków określonych w załączniku.

⁽¹⁾ Dz.U. L 167 z 27.6.2012, s. 1.⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1062/2014 z dnia 4 sierpnia 2014 r. w sprawie programu pracy, którego celem jest systematyczne badanie wszystkich istniejących substancji czynnych zawartych w produktach biobójczych, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 (Dz.U. L 294 z 10.10.2014, s. 1).⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 grudnia 2016 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Nazwa zwyczajowa	Nazwa IUPAC Numer identyfikacyjny	Minimalny stopień czystości substancji czynnej ⁽¹⁾	Data zatwierdzenia	Data wygaśnięcia zatwierdzenia	Grupa produktowa	Warunki szczególne
Butotlenek piperonylu	Nazwa IUPAC: 5-[[2-(2-butoksyetoksy)etoksy]metylo]-6-propylo-1,3-benzodioxol Nr WE: 200-076-7 Nr CAS: 51-03-6	94 % (w/w)	1 lipca 2018 r.	30 czerwca 2028 r.	18	Udzielanie pozwoleń na produkty biobójcze podlega następującym warunkom: 1) w ocenie produktu szczególną uwagę zwraca się na narażenie, ryzyko i skuteczność związane z którymkolwiek z zastosowań objętych wnioskiem o udzielenie pozwolenia, lecz nieuwzględnionych w ocenie ryzyka substancji czynnej na poziomie unijnym; 2) z uwagi na ryzyko stwierdzone w odniesieniu do ocenianych zastosowań, w ocenie produktu szczególną uwagę należy zwrócić na: a) wody powierzchniowe i osad w przypadku produktów stosowanych wewnątrz budynków poprzez zamgławianie; b) wody powierzchniowe, osad i gleba w przypadku produktów stosowanych na zewnątrz budynków poprzez zamgławianie; 3) w odniesieniu do produktów, które mogą powodować pozostałości w żywności lub paszy, należy zweryfikować, czy zachodzi potrzeba ustalenia nowych lub zmiany obecnych najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 470/2009 ⁽²⁾ lub rozporządzeniem (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾ oraz przyjąć wszelkie stosowne środki ograniczające ryzyko, aby zapewnić nieprzekraczanie obowiązujących najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości. Wprowadzanie do obrotu wyrobów poddanych działaniu substancji podlega następującemu warunkowi: Osoba odpowiedzialna za wprowadzanie do obrotu wyrobu poddanego działaniu butotlenku piperonylu lub zawierającego go, zapewnia, by etykieta wyrobu poddanego działaniu substancji zawierała informacje wymienione w art. 58 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 528/2012.

⁽¹⁾ Czystość wskazana w tej kolumnie oznacza minimalny stopień czystości substancji czynnej ocenionej zgodnie z art. 89 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 528/2012. Substancja czynna w produkcie wprowadzanym do obrotu może posiadać taki sam lub inny stopień czystości, jeśli udowodniono, że jest on równoważny technicznie z ocenioną substancją czynną.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 470/2009 z dnia 6 maja 2009 r. ustanawiające wspólnotowe procedury określania maksymalnych limitów pozostałości substancji farmakologicznie czynnych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 oraz zmieniające dyrektywę 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 152 z 16.6.2009, s. 11).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 lutego 2005 r. w sprawie najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w żywności i paszy pochodzenia roślinnego i zwierzęcego oraz na ich powierzchni, zmieniające dyrektywę Rady 91/414/EWG (Dz.U. L 70 z 16.3.2005, s. 1).

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2016/2289**z dnia 16 grudnia 2016 r.****zatwierdzające *epsilon*-momfluorotrynę jako substancję czynną do stosowania w produktach biobójczych należących do grupy produktowej 18****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 90 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 29 maja 2013 r. Zjednoczone Królestwo otrzymało wniosek, zgodnie z art. 11 ust. 1 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾, w sprawie włączenia substancji czynnej *epsilon*-momfluorotryna do załącznika I do tej dyrektywy w celu stosowania w grupie produktowej 18 „Insektycydy, akarycydy i produkty stosowane w celu zwalczania innych stawonogów” zdefiniowanej w załączniku V do tej dyrektywy i odpowiadającej grupie produktowej 18 określonej w załączniku V do rozporządzenia (UE) nr 528/2012.
- (2) W dniu 6 października 2015 r. Zjednoczone Królestwo przedłożyło sprawozdanie z oceny oraz zalecenia, zgodnie z art. 90 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 528/2012.
- (3) W dniu 16 czerwca 2016 r. Komitet ds. Produktów Biobójczych wydał opinię Europejskiej Agencji Chemikaliów, uwzględniając wnioski właściwego organu oceniającego.
- (4) Zgodnie z tą opinią można oczekiwać, że produkty biobójcze należące do grupy produktowej 18 i zawierające *epsilon*-momfluorotrynę, spełniają kryteria ustanowione w art. 19 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 528/2012, o ile przestrzegane są określone wymagania i warunki dotyczące ich stosowania.
- (5) Należy zatem zatwierdzić *epsilon*-momfluorotrynę do stosowania w produktach biobójczych należących do grupy produktowej 18, z zastrzeżeniem przestrzegania określonych wymogów i warunków.
- (6) Należy przewidzieć odpowiednią ilość czasu, zanim substancja czynna zostanie zatwierdzona, aby umożliwić zainteresowanym stronom przygotowanie się do spełnienia nowych wymagań.
- (7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Produktów Biobójczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

*Artykuł 1*Zatwierdza się *epsilon*-momfluorotrynę jako substancję czynną przeznaczoną do stosowania w produktach biobójczych należących do grupy produktowej 18, z zastrzeżeniem przestrzegania wymogów i warunków określonych w załączniku.*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.⁽¹⁾ Dz.U. L 167 z 27.6.2012, s. 1.⁽²⁾ Dyrektywa 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotycząca wprowadzenia do obrotu produktów biobójczych (Dz.U. L 123 z 24.4.1998, s. 1).

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 grudnia 2016 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Nazwa zwyczajowa	Nazwa IUPAC Numer identyfikacyjny	Minimalny stopień czystości substancji czynnej ⁽¹⁾	Data zatwierdzenia	Data wygaśnięcia zatwierdzenia	Grupa produkcyjna	Warunki szczegółowe
<i>epsilon</i> -momfluorotryna	Nazwa IUPAC: Wszystkie izomery: (EZ)-(1RS,3RS;1SR,3SR)-3-(2-cyjanoprop-1-enylo)-2,2-dimetylocyklopropanokarboksylan 2,3,5,6-tetrafluoro-4-(metoksymetylo)benzylu Izomer RTZ: (Z)-(1R,3R)-3-(2-cyjanoprop-1-enylo)-2,2-dimetylocyklopropanokarboksylan 2,3,5,6-tetrafluoro-4-(metoksymetylo)benzylu Nr WE: brak Nr CAS: Wszystkie izomery: 609346-29-4 Izomer RTZ: 1065124-65-3	Wszystkie izomery: 93 % (w/w) Izomer RTZ: 82,5 % (w/w)	1 lipca 2017 r.	30 czerwca 2027 r.	18	Udzielanie pozwoleń na produkty biobójcze podlega następującym warunkom: 1) w ocenie produktu szczególną uwagę zwraca się na narażenie, ryzyko i skuteczność związane z którymkolwiek z zastosowań objętych wnioskiem o udzielenie pozwolenia, lecz nieuwzględnionych w ocenie ryzyka substancji czynnej na poziomie unijnym; 2) z uwagi na ryzyko stwierdzone w odniesieniu do ocenianych zastosowań w ocenie produktu szczególną uwagę należy zwrócić na wody powierzchniowe, osad i glebę w przypadku produktów stosowanych (i) wewnątrz budynków do rozpylania w powietrzu; i (ii) na zewnątrz budynków do rozpylania na powierzchnię; 3) w odniesieniu do produktów, które mogą powodować pozostałości w żywności lub paszy, należy zweryfikować, czy zachodzi potrzeba ustalenia nowych lub zmiany obecnych najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 470/2009 ⁽²⁾ lub rozporządzeniem (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾ oraz przyjąć wszelkie stosowne środki ograniczające ryzyko, aby zapewnić nieprzekraczanie obowiązujących najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości.

⁽¹⁾ Czystość wskazana w tej kolumnie oznacza minimalny stopień czystości substancji czynnej ocenionej zgodnie z art. 90 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 528/2012. Substancja czynna w produkcie wprowadzanym do obrotu może posiadać taki sam lub inny stopień czystości, jeśli udowodniono, że jest on równoważny technicznie z ocenioną substancją czynną.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 470/2009 z dnia 6 maja 2009 r. ustanawiające wspólnotowe procedury określania maksymalnych limitów pozostałości substancji farmakologicznie czynnych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 oraz zmieniające dyrektywę 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 152 z 16.6.2009, s. 11).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 lutego 2005 r. w sprawie najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w żywności i paszy pochodzenia roślinnego i zwierzęcego oraz na ich powierzchni, zmieniające dyrektywę Rady 91/414/EWG (Dz.U. L 70 z 16.3.2005, s. 1).

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2016/2290**z dnia 16 grudnia 2016 r.****zatwierdzające kwas nadooctowy jako istniejącą substancję czynną do stosowania w produktach biobójczych należących do grup produktowych 11 i 12****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 89 ust. 1 akapit trzeci,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 1062/2014 ⁽²⁾ ustanowiono wykaz istniejących substancji czynnych, które mają zostać poddane ocenie w celu ich ewentualnego zatwierdzenia do stosowania w produktach biobójczych. Wykaz ten obejmuje kwas nadooctowy.
- (2) Kwas nadooctowy został oceniony pod kątem stosowania w produktach należących do grupy produktowej 11 (środki do konserwacji płynów chłodzących i stosowane w procesach technologicznych) i grupy produktowej 12 (slimicydy), określonych w załączniku V do rozporządzenia (UE) nr 528/2012.
- (3) Finlandia, która została wyznaczona jako właściwy organ oceniający, w dniu 3 lipca 2015 r. przedłożyła sprawozdania z oceny wraz z zaleceniami.
- (4) Zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1062/2014 w dniu 14 czerwca 2016 r. Komitet ds. Produktów Biobójczych wydał opinie Europejskiej Agencji Chemikaliów, uwzględniając wnioski właściwego organu oceniającego.
- (5) Zgodnie z tymi opiniami można oczekiwać, że produkty biobójcze należące do grup produktowych 11 i 12 i zawierające kwas nadooctowy, spełniają kryteria ustanowione w art. 19 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 528/2012, o ile przestrzegane są określone wymogi i warunki dotyczące ich stosowania.
- (6) Należy zatem zatwierdzić kwas nadooctowy do stosowania w produktach biobójczych należących do grup produktowych 11 i 12, z zastrzeżeniem spełnienia określonych wymogów i warunków.
- (7) Kwas nadooctowy występuje w roztworze wodnym zawierającym kwas octowy i nadtlenek wodoru. Ze względu na obecność nadtlenu wodoru, który może być wykorzystywany do produkcji prekursorów materiałów wybuchowych, pozwolenia na stosowanie produktów biobójczych zawierających nadtlenek wodoru powinny pozostawać bez uszczerbku dla rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 98/2013 ⁽³⁾.
- (8) Należy przewidzieć odpowiednią ilość czasu, zanim substancja czynna zostanie zatwierdzona, aby umożliwić zainteresowanym stronom przygotowanie się do spełnienia nowych wymagań.
- (9) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Produktów Biobójczych,

⁽¹⁾ Dz.U. L 167 z 27.6.2012, s. 1.⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1062/2014 z dnia 4 sierpnia 2014 r. w sprawie programu pracy, którego celem jest systematyczne badanie wszystkich istniejących substancji czynnych zawartych w produktach biobójczych, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 (Dz.U. L 294 z 10.10.2014, s. 1).⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 98/2013 z dnia 15 stycznia 2013 r. w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych (Dz.U. L 39 z 9.2.2013, s. 1).

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zatwierdza się kwas nadoctowy jako substancję czynną przeznaczoną do stosowania w produktach biobójczych należących do grup produktowych 11 i 12, z zastrzeżeniem przestrzegania wymogów i warunków określonych w załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 grudnia 2016 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Nazwa zwyczajowa	Nazwa IUPAC Numer identyfikacyjny	Minimalny stopień czystości substancji czynnej ⁽¹⁾	Data zatwierdzenia	Data wygaśnięcia zatwierdzenia	Grupa produktowa	Warunki szczegółowe
Kwas nadoctowy	Nazwa IUPAC: Kwas peroksoetanowy Nr WE: 201-186-8 Nr CAS: 79-21-0	Specyfikacja opiera się na substancjach wyjściowych nadtlenek wodoru i kwas octowy, które stosuje się do wytwarzania kwasu nadoctowego. Kwas nadoctowy w roztworze wodnym zawierającym kwas octowy i nadtlenek wodoru.	1 lipca 2018 r.	30 czerwca 2028 r.	11	Udzielanie pozwoleń na produkty biobójcze podlega następującym warunkom: 1) W ocenie produktu szczególną uwagę zwraca się na narażenie, ryzyko i skuteczność związane z którymkolwiek z zastosowań objętych wnioskiem o udzielenie pozwolenia, lecz nieuwzględnionych w ocenie ryzyka substancji czynnej na poziomie unijnym. 2) Ze względu na obecność nadtlenu wodoru pozwolenia na stosowanie produktów biobójczych zawierających nadtlenek wodoru powinny pozostawać bez uszczerbku dla rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 98/2013. 3) Z uwagi na ryzyko stwierdzone w odniesieniu do ocenianych zastosowań, w ocenie produktu szczególną uwagę należy zwrócić na: a) użytkowników przemysłowych i zawodowych; b) wodę morską w przypadku produktów wykorzystywanych w systemach chłodzenia jednoprzeciściowego; c) glebę i wody powierzchniowe w przypadku produktów wykorzystywanych w dużych otwartych recyrkulacyjnych systemach chłodzenia.
					12	Udzielanie pozwoleń na produkty biobójcze podlega następującym warunkom: 1) W ocenie produktu szczególną uwagę zwraca się na narażenie, ryzyko i skuteczność związane z którymkolwiek z zastosowań objętych wnioskiem o udzielenie pozwolenia, lecz nieuwzględnionych w ocenie ryzyka substancji czynnej na poziomie unijnym. 2) Ze względu na obecność nadtlenu wodoru pozwolenia na stosowanie produktów biobójczych zawierających nadtlenek wodoru powinny pozostawać bez uszczerbku dla rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 98/2013. 3) Z uwagi na ryzyko stwierdzone w odniesieniu do ocenianych zastosowań, w ocenie produktu szczególną uwagę należy zwrócić na użytkowników przemysłowych i zawodowych.

⁽¹⁾ Czystość wskazana w tej kolumnie oznacza minimalny stopień czystości substancji czynnej ocenionej zgodnie z art. 89 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 528/2012. Substancja czynna w produkcie wprowadzanym do obrotu może posiadać taki sam lub inny stopień czystości, jeśli udowodniono, że jest on równoważny technicznie z ocenioną substancją czynną.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2016/2291**z dnia 16 grudnia 2016 r.****zatwierdzające kwas mlekowy L(+) jako substancję czynną do stosowania w produktach biobójczych należących do grupy produktowej 1****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 90 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 29 sierpnia 2013 r. Niemcy otrzymały wniosek, zgodnie z art. 11 ust. 1 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾, w sprawie włączenia substancji czynnej kwas mlekowy L(+) do załącznika I do tej dyrektywy w celu stosowania w grupie produktowej 1 dotyczącej utrzymywania higieny przez człowieka, zdefiniowanej w załączniku V do tej dyrektywy i odpowiadającej grupie produktowej 1 określonej w załączniku V do rozporządzenia (UE) nr 528/2012.
- (2) W dniu 5 lutego 2015 r. Niemcy przedłożyły sprawozdanie z oceny oraz zalecenia, zgodnie z art. 90 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 528/2012.
- (3) W dniu 10 grudnia 2015 r. Komitet ds. Produktów Biobójczych wydał opinię Europejskiej Agencji Chemikaliów, uwzględniając wnioski właściwego organu oceniającego.
- (4) Zgodnie z tą opinią można oczekiwać, że produkty biobójcze należące do grupy produktowej 1 i zawierające kwas mlekowy L(+), spełniają kryteria ustanowione w art. 19 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 528/2012, o ile przestrzegane są określone wymogi i warunki dotyczące ich stosowania.
- (5) Należy zatem zatwierdzić kwas mlekowy L(+) do stosowania w produktach biobójczych należących do grupy produktowej 1, z zastrzeżeniem spełnienia określonych wymogów i warunków.
- (6) Należy przewidzieć odpowiednią ilość czasu, zanim substancja czynna zostanie zatwierdzona, aby umożliwić zainteresowanym stronom przygotowanie się do spełnienia nowych wymagań.
- (7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Produktów Biobójczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zatwierdza się kwas mlekowy L(+) jako substancję czynną przeznaczoną do stosowania w produktach biobójczych należących do grupy produktowej 1, z zastrzeżeniem przestrzegania wymogów i warunków określonych w załączniku.

⁽¹⁾ Dz.U. L 167 z 27.6.2012, s. 1.⁽²⁾ Dyrektywa 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotycząca wprowadzenia do obrotu produktów biobójczych (Dz.U. L 123 z 24.4.1998, s. 1).

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 grudnia 2016 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Nazwa zwyczajowa	Nazwa IUPAC Numer identyfikacyjny	Minimalny stopień czystości substancji czynnej ⁽¹⁾	Data zatwier- dzenia	Data wygaśnięcia zatwierdzenia	Grupa produktowa	Warunki szczegółowe
Kwas mlekowy L (+)	Nazwa IUPAC: Kwas (S)-2-hydroksypropa- nowy Nr WE: 201-196-2 Nr CAS: 79-33-4	95,5 % (w/w)	1 lipca 2017 r.	30 czerwca 2027 r.	1	Udzielanie pozwoleń na produkty biobójcze podlega następującym warunkom: 1) w ocenie produktu szczególną uwagę zwraca się na narażenie, ryzyko i skuteczność związane z którymkolwiek z zastosowań objętych wnioskiem o udzielenie pozwolenia, lecz nieuwzględnionych w ocenie ryzyka substancji czynnej na poziomie unijnym; 2) z uwagi na ryzyko stwierdzone w odniesieniu do ocenianych zastosowań, w ocenie produktu szczególną uwagę należy zwrócić na użytkowników niezawodowych.

⁽¹⁾ Czystość wskazana w tej kolumnie oznacza minimalny stopień czystości substancji czynnej ocenionej zgodnie z art. 89 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 528/2012. Substancja czynna w produkcie wprowadzanym do obrotu może posiadać taki sam lub inny stopień czystości, jeśli udowodniono, że jest on równoważny technicznie z ocenioną substancją czynną.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2016/2292**z dnia 16 grudnia 2016 r.****ustalające średnią ważoną maksymalnych stawek za zakończenie połączenia w sieci ruchomej w Unii i uchylające rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/2352****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 531/2012 z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 6e ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 531/2012 operatorzy krajowi nie powinni pobierać żadnych dopłat do krajowych cen detalicznych od klientów korzystających z roamingu w którymkolwiek państwie członkowskim za jakiegokolwiek odebrane połączenie realizowane w roamingu regulowanym w granicach wyznaczonych przez „politykę uczciwego korzystania”. Przepis ten będzie miał zastosowanie od dnia 15 czerwca 2017 r., pod warunkiem że przed tą datą rozpocznie się stosowanie aktu ustawodawczego przyjętego na podstawie wniosku dotyczącego rynku hurtowych usług roamingowych, o którym to akcie mowa jest w art. 19 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 531/2012.
- (2) Zgodnie z tym rozporządzeniem operatorzy krajowi mogą stosować dopłaty do krajowej ceny detalicznej za korzystanie z detalicznych usług roamingu regulowanego w okresie przejściowym od dnia 30 kwietnia 2016 r. do daty rozpoczęcia stosowania aktu ustawodawczego określonego w art. 19 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia.
- (3) Rozporządzenie (UE) nr 531/2012 pozwala operatorom krajowym na stosowanie po zakończeniu okresu przejściowego dopłat do krajowych cen detalicznych za korzystanie z detalicznych usług roamingu regulowanego w zakresie przekraczającym granicę określoną w ramach „polityki uczciwego korzystania”.
- (4) Rozporządzenie (UE) nr 531/2012 ogranicza wysokość dopłat za odbieranie połączeń realizowanych w roamingu regulowanym do średniej ważonej maksymalnych stawek za zakończenie połączenia w Unii.
- (5) W rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) 2015/2352 ⁽²⁾ określono średnią ważoną maksymalnych stawek za zakończenie połączenia w sieci ruchomej w Unii, którą należy stosować od dnia 30 kwietnia 2016 r. w oparciu o dane według stanu na dzień 1 lipca 2015 r.
- (6) Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej przekazał Komisji zaktualizowane informacje uzyskane od krajowych organów regulacyjnych państw członkowskich na temat: (i) maksymalnej wysokości stawek za zakończenie połączenia w sieci ruchomej określonej przez nie zgodnie z art. 7 i 16 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾ („dyrektywa ramowa”) oraz art. 13 dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾ („dyrektywa o dostępie”) na każdym rynku krajowym za zakończenie połączenia głosowego na rynku hurtowym w poszczególnych sieciach łączności ruchomej, oraz (ii) łącznej liczby abonentów w państwach członkowskich.
- (7) Zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 531/2012 Komisja obliczyła średnią ważoną maksymalnych stawek za zakończenie połączenia w sieci ruchomej w Unii w następujący sposób: (i) maksymalna dopuszczona stawka za zakończenie połączenia w sieci ruchomej w danym państwie członkowskim została pomnożona przez liczbę abonentów w tym państwie członkowskim, (ii) wyniki dotyczące wszystkich państw członkowskich zostały zsumowane, a następnie (iii) uzyskana suma została podzielona przez łączną liczbę abonentów we wszystkich państwach członkowskich. Obliczenia dokonano w oparciu o dane według stanu na dzień 1 lipca 2016 r. W przypadku państw spoza strefy euro zastosowano średni kurs wymiany z drugiego kwartału 2016 r. uzyskany z bazy danych Europejskiego Banku Centralnego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 172 z 30.6.2012, s. 10.⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2352 z dnia 16 grudnia 2015 r. ustalające średnią ważoną maksymalnych stawek za zakończenie połączenia w sieci ruchomej w Unii (Dz.U. L 331 z 17.12.2015, s. 7).⁽³⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 33).⁽⁴⁾ Dyrektywa 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie) (Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 7).

- (8) Należy zatem zaktualizować wartość średniej ważonej maksymalnych stawek za zakończenie połączenia w Unii określonej w rozporządzeniu wykonawczym (UE) 2015/2352.
- (9) Należy zatem uchylić rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/2352.
- (10) Zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 531/2012 Komisja będzie co roku dokonywać przeglądu średniej ważonej maksymalnych stawek za zakończenie połączenia w sieci ruchomej w Unii.
- (11) Środki określone w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Łączności,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wysokość średniej ważonej maksymalnych stawek za zakończenie połączenia w sieci ruchomej w Unii ustala się na 0,0108 EUR za minutę.

Artykuł 2

Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/2352 traci moc.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 grudnia 2016 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2016/2293**z dnia 16 grudnia 2016 r.****zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9 ust. 1 lit. d),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzeniem (EWG) nr 2658/87 ustanowiono nomenklaturę towarową (zwaną dalej „CN”) w celu jednoczesnego spełnienia wymogów zarówno Wspólnej Taryfy Celnej, danych statystycznych handlu zewnętrznego Unii, jak i innych polityk unijnych dotyczących przywozu lub wywozu towarów.
- (2) Decyzją (UE) 2016/1885 ⁽²⁾, Rada zawarła Porozumienie w formie wymiany listów między Unią Europejską a Chińską Republiką Ludową na podstawie art. XXIV ust. 6 oraz art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r. odnoszące się do zmiany list koncesyjnych Republiki Chorwacji w związku z jej przystąpieniem do Unii Europejskiej („Porozumienie”). Porozumienie przewiduje obniżenie należności celnych dla dwóch kategorii produktów. Unia i Chiny powiadomiły się wzajemnie o zakończeniu swoich wewnętrznych procedur dotyczących wejścia w życie Porozumienia, i ma ono wejść w życie w dniu 1 stycznia 2017 r.
- (3) Należy wprowadzić środki przewidziane w decyzji (UE) 2016/1885 do Wspólnej Taryfy Celnej. Należy zatem wprowadzić odpowiednie zmiany do załącznika I do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87.
- (4) Zmiany stawek celnych powinny mieć zastosowanie od dnia wejścia w życie Porozumienia. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie w trybie pilnym.
- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Kodeksu Celnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku I do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2017 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1.⁽²⁾ Decyzja Rady (UE) 2016/1885 z dnia 18 października 2016 r. w sprawie zawarcia Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Chińską Republiką Ludową na podstawie art. XXIV ust. 6 oraz art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r. odnoszącego się do zmiany list koncesyjnych Republiki Chorwacji w związku z jej przystąpieniem do Unii Europejskiej (Dz.U. L 291 z 26.10.2016, s. 7).

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 grudnia 2016 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W załączniku I część druga do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w sekcji XII dział 64 wiersz dotyczący kodu CN 6404 19 90 otrzymuje brzmienie:

„6404 19 90	— — — Pozostałe	16,9	pa”
-------------	-----------------	------	-----

- 2) w sekcji XVI dział 84 wiersz dotyczący kodu CN 8415 10 90 otrzymuje brzmienie:

„8415 10 90	— — W systemach złożonych z oddzielnych części (typu »split«)	2,5	—”
-------------	---	-----	----

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2016/2294**z dnia 16 grudnia 2016 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.
- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 grudnia 2016 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny

Dyrekcja Generalna ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	MA	99,7
	SN	241,4
	TN	269,5
	TR	111,3
	ZZ	180,5
0707 00 05	MA	79,2
	TR	154,2
	ZZ	116,7
0709 93 10	MA	150,3
	TR	167,9
	ZZ	159,1
0805 10 20	IL	126,4
	TR	73,7
	ZZ	100,1
0805 20 10	MA	70,4
	ZZ	70,4
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	IL	113,5
	JM	125,0
	MA	74,5
	TR	76,2
	ZZ	97,3
	AR	76,7
0805 50 10	TR	88,5
	ZZ	82,6
0808 10 80	US	132,4
	ZZ	132,4
0808 30 90	CN	94,8
	ZZ	94,8

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1106/2012 z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi, w odniesieniu do aktualizacji nazewnictwa państw i terytoriów (Dz.U. L 328 z 28.11.2012, s. 7). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DECYZJE

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2016/2295

z dnia 16 grudnia 2016 r.

zmieniająca decyzje 2000/518/WE, 2002/2/WE, 2003/490/WE, 2003/821/WE, 2004/411/WE, 2008/393/WE, 2010/146/UE, 2010/625/UE, 2011/61/UE oraz decyzje wykonawcze 2012/484/UE i 2013/65/UE w sprawie odpowiedniej ochrony danych osobowych przez niektóre państwa, na podstawie art. 25 ust. 6 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

(notyfikowana jako dokument nr C(2016) 8353)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽¹⁾, w szczególności jej art. 25 ust. 6,

po zasięgnięciu opinii Europejskiego Inspektora Ochrony Danych,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W wyroku z dnia 6 października 2015 r. w sprawie C-362/14 Maximilian Schrems przeciwko Data Protection Commissioner⁽²⁾, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdził, że przyjmując art. 3 decyzji 2000/520/WE⁽³⁾, Komisja przekroczyła granice kompetencji przyznanych jej w art. 25 ust. 6 dyrektywy 95/46/WE w związku z Kartą Praw Podstawowych Unii Europejskiej, oraz uznał art. 3 tej decyzji za nieważny.
- (2) W art. 3 ust. 1 akapit pierwszy decyzji 2000/520/WE określono restrykcyjne warunki, na jakich krajowe organy nadzorcze mogą podjąć decyzję o zawieszeniu przepływu danych do organizacji w USA, która złożyła zaświadczenie o przestrzeganiu zasad, niezależnie od ustaleń Komisji dotyczących odpowiedniej ochrony danych osobowych.
- (3) W wyroku w sprawie Schrems Trybunał Sprawiedliwości wyjaśnił, że krajowe organy nadzorcze są nadal właściwe do sprawowania kontroli nad przekazywaniem danych osobowych do państwa trzeciego, które było przedmiotem decyzji Komisji w sprawie odpowiedniej ochrony danych osobowych, i że kompetencje Komisji nie umożliwiają jej ograniczenia kompetencji krajowych organów nadzorczych przyznanych im na mocy art. 28 dyrektywy 95/46/WE. Zgodnie z tym artykułem organy te posiadają w szczególności: uprawnienia dochodzeniowe, takie jak prawo gromadzenia wszelkich informacji potrzebnych do wykonywania ich funkcji nadzorczych, skuteczne uprawnienia interwencyjne, takie jak prawo nakładania czasowego lub ostatecznego zakazu przetwarzania danych, a także prawo pozywania⁽⁴⁾.
- (4) W wyroku w sprawie Schrems Trybunał Sprawiedliwości przypomniał, że zgodnie z art. 25 ust. 6 akapit drugi dyrektywy 95/46/WE państwa członkowskie i ich organy muszą podejmować środki niezbędne w celu zapewnienia zgodności z aktami instytucji unijnych, ponieważ co do zasady przyjmuje się, że akty te są zgodne z prawem, a zatem wywołują skutki prawne do czasu ich uchylenia, stwierdzenia ich nieważności w postępowaniu o stwierdzenie nieważności lub orzeczenia ich nieważności w następstwie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym lub zarzutu niezgodności z prawem.

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ ECLI:EU:C:2015:650.

⁽³⁾ Decyzja Komisji 2000/520/WE z dnia 26 lipca 2000 r. przyjęta na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, w sprawie adekwatności ochrony przewidzianej przez zasady ochrony prywatności w ramach „bezpiecznej przystani” oraz przez odnoszące się do nich najczęściej zadawane pytania, wydane przez Departament Handlu USA (Dz.U. L 215 z 25.8.2000, s. 7).

⁽⁴⁾ Wyrok w sprawie Schrems, pkt 40 i nast., pkt 101–103.

- (5) W rezultacie decyzja w sprawie odpowiedniej ochrony danych osobowych przyjęta przez Komisję na podstawie art. 25 ust. 6 dyrektywy 95/46/WE jest wiążąca dla wszystkich organów państw członkowskich, do których jest skierowana, w tym ich niezależnych organów nadzorczych, w zakresie, w jakim skutkuje ona upoważnieniem do przekazywania danych osobowych z określonych państw członkowskich do państwa trzeciego objętego tą decyzją ⁽¹⁾. Z tego wynika, że krajowe organy nadzorcze nie mogą przyjmować środków sprzecznych z decyzją Komisji w sprawie odpowiedniej ochrony danych osobowych, takich jak akty uznające tę decyzję za nieważną lub akty zmierzające do stwierdzenia w sposób wiążący, że państwo trzecie, którego dotyczy decyzja, nie zapewnia odpowiedniego stopnia ochrony. Jak wyjaśniono w wyroku w sprawie *Schrems*, nic nie stoi na przeszkodzie, aby krajowy organ nadzorczy rozpatrzył skargę danej osoby, dotyczącą stopnia ochrony danych osobowych zapewnianej przez państwo trzecie będące przedmiotem decyzji Komisji w sprawie odpowiedniej ochrony danych osobowych, a w przypadku gdy uzna tę skargę za zasadną, zwrócił się do sądów krajowych, aby – jeśli podzielają wątpliwości tego organu co do ważności decyzji Komisji – wystąpiły z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w celu zbadania ważności tej decyzji ⁽²⁾.
- (6) Decyzje Komisji 2000/518/WE ⁽³⁾, 2002/2/WE ⁽⁴⁾, 2003/490/WE ⁽⁵⁾, 2003/821/WE ⁽⁶⁾, 2004/411/WE ⁽⁷⁾, 2008/393/WE ⁽⁸⁾, 2010/146/UE ⁽⁹⁾, 2010/625/UE ⁽¹⁰⁾, 2011/61/UE ⁽¹¹⁾ oraz decyzje wykonawcze Komisji 2012/484/UE ⁽¹²⁾ i 2013/65/UE ⁽¹³⁾, będące decyzjami w sprawie odpowiedniej ochrony danych osobowych, zawierają ograniczenie uprawnień krajowych organów nadzorczych porównywalne z przepisem art. 3 ust. 1 akapit pierwszy decyzji 2000/520/WE, który Trybunał Sprawiedliwości uznał za nieważny.
- (7) W świetle wyroku w sprawie *Schrems* i zgodnie z art. 266 Traktatu należy zatem zastąpić w wymienionych decyzjach przepisy ograniczające uprawnienia krajowych organów nadzorczych.
- (8) W wyroku w sprawie *Schrems* Trybunał Sprawiedliwości wyjaśnił ponadto, że w związku z tym, że poziom ochrony zapewniony w państwie trzecim może zmieniać się w czasie, do Komisji należy, po przyjęciu decyzji na podstawie art. 25 ust. 6 dyrektywy 95/46/WE, okresowe badanie, czy przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego ustalenia poczynione co do odpowiedniego stopnia ochrony zapewnionego przez dane państwo trzecie są nadal zasadne ⁽¹⁴⁾. W świetle ustaleń wyroku dotyczących dostępu organów publicznych do danych osobowych należy również monitorować przepisy i praktykę regulujące taki dostęp.
- (9) Z tego względu w przypadku państw, w odniesieniu do których Komisja przyjęła decyzję w sprawie odpowiedniej ochrony danych osobowych, będzie ona na bieżąco monitorować zmiany zarówno przepisów, jak i praktyki, które mogłyby wpłynąć na funkcjonowanie takich decyzji, w tym zmiany dotyczące dostępu organów publicznych do danych osobowych.
- (10) Aby ułatwić skuteczne monitorowanie funkcjonowania obowiązujących decyzji w sprawie odpowiedniej ochrony danych osobowych, państwa członkowskie powinny informować Komisję o istotnych działaniach podejmowanych przez krajowe organy nadzorcze.

⁽¹⁾ Wyrok w sprawie *Schrems*, pkt 51, 52 i 62.

⁽²⁾ Wyrok w sprawie *Schrems*, pkt 52, 62 i 65.

⁽³⁾ Decyzja Komisji 2000/518/WE z dnia 26 lipca 2000 r. na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie właściwej ochrony danych osobowych w Szwajcarii (Dz.U. L 215 z 25.8.2000, s. 1).

⁽⁴⁾ Decyzja Komisji 2002/2/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie odpowiedniej ochrony danych osobowych zapewnionej w ustawie kanadyjskiej o ochronie informacji osobowych i dokumentów elektronicznych (Dz.U. L 2 z 4.1.2002, s. 13).

⁽⁵⁾ Decyzja Komisji 2003/490/WE z dnia 30 czerwca 2003 r. na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie właściwej ochrony danych osobowych w Argentynie (Dz.U. L 168 z 5.7.2003, s. 19).

⁽⁶⁾ Decyzja Komisji 2003/821/WE z dnia 21 listopada 2003 r. w sprawie właściwej ochrony danych osobowych w Guernsey (Dz.U. L 308 z 25.11.2003, s. 27).

⁽⁷⁾ Decyzja Komisji 2004/411/WE z dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawie właściwej ochrony danych osobowych na Wyspie Man (Dz.U. L 151 z 30.4.2004, s. 48).

⁽⁸⁾ Decyzja Komisji 2008/393/WE z dnia 8 maja 2008 r. na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, w sprawie właściwej ochrony danych osobowych na Jersey (Dz.U. L 138 z 28.5.2008, s. 21).

⁽⁹⁾ Decyzja Komisji 2010/146/UE z dnia 5 marca 2010 r. na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, w sprawie właściwej ochrony na podstawie ustawy Wysp Owczych w sprawie ochrony danych osobowych (Dz.U. L 58 z 9.3.2010, s. 17).

⁽¹⁰⁾ Decyzja Komisji 2010/625/UE z dnia 19 października 2010 r. na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, w sprawie właściwej ochrony danych osobowych w Andorze (Dz.U. L 277 z 21.10.2010, s. 27).

⁽¹¹⁾ Decyzja Komisji 2011/61/UE z dnia 31 stycznia 2011 r. na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, w sprawie odpowiedniej ochrony danych osobowych w Państwie Izrael w odniesieniu do zautomatyzowanego przetwarzania danych osobowych (Dz.U. L 27 z 1.2.2011, s. 39).

⁽¹²⁾ Decyzja wykonawcza Komisji 2012/484/UE z dnia 21 sierpnia 2012 r. na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, w sprawie odpowiedniej ochrony danych osobowych przez Wschodnią Republikę Urugwaju w odniesieniu do zautomatyzowanego przetwarzania danych osobowych (Dz.U. L 227 z 23.8.2012, s. 11).

⁽¹³⁾ Decyzja wykonawcza Komisji 2013/65/UE z dnia 19 grudnia 2012 r. na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, w sprawie właściwej ochrony danych osobowych w Nowej Zelandii (Dz.U. L 28 z 30.1.2013, s. 12).

⁽¹⁴⁾ Wyrok w sprawie *Schrems*, pkt 76. Taka kontrola jest wymagana w każdym przypadku, gdy Komisja pozyska informacje budzące uzasadnione wątpliwości w tym kontekście.

- (11) Grupa Robocza ds. Ochrony Osób Fizycznych w zakresie Przetwarzania Danych Osobowych, utworzona na mocy art. 29 dyrektywy 95/46/WE, przedstawiła swoją opinię, która została uwzględniona przy przygotowaniu niniejszej decyzji.
- (12) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu ustanowionego na mocy art. 31 ust. 1 dyrektywy 95/46/WE.
- (13) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzje 2000/518/WE, 2002/2/WE, 2003/490/WE, 2003/821/WE, 2004/411/WE, 2008/393/WE, 2010/146/UE, 2010/625/UE, 2011/61/UE oraz decyzje wykonawcze 2012/484/UE i 2013/65/UE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji 2000/518/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

W przypadku gdy właściwe organy w państwach członkowskich wykonują swoje uprawnienia na podstawie art. 28 ust. 3 dyrektywy 95/46/WE, co prowadzi do zawieszenia lub ostatecznego zakazu przepływu danych do Szwajcarii w celu ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem ich danych osobowych, dane państwo członkowskie bezzwłocznie informuje o tym Komisję, która przekazuje tę informację pozostałym państwom członkowskim.”;

- 2) dodaje się art. 3a w brzmieniu:

„Artykuł 3a

1. Komisja na bieżąco monitoruje zmiany w szwajcarskim porządku prawnym, które mogłyby wpłynąć na funkcjonowanie niniejszej decyzji, w tym zmiany dotyczące dostępu organów publicznych do danych osobowych, aby ocenić, czy Szwajcaria nadal zapewnia odpowiedni stopień ochrony danych osobowych.

2. Państwa członkowskie i Komisja informują się nawzajem o przypadkach, w których działania organów odpowiedzialnych za zapewnianie zgodności z normami ochrony w Szwajcarii nie gwarantują takiej zgodności.

3. Państwa członkowskie i Komisja informują się nawzajem o wszelkich przesłankach wskazujących, że ingerencje szwajcarskich organów publicznych, które odpowiadają za bezpieczeństwo narodowe, egzekwowanie prawa lub realizację innych celów interesu publicznego, w prawo osób fizycznych do ochrony ich danych osobowych wykraczają poza to, co jest ściśle niezbędne, lub że nie zapewniono żadnej skutecznej ochrony prawnej przed takimi ingerencjami.

4. Jeżeli dowody wskazują, że odpowiedni poziom ochrony nie jest już zapewniony, w tym w sytuacjach, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, Komisja powiadamia właściwy organ szwajcarski oraz, w razie konieczności, przedstawia projekt środków zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2 dyrektywy 95/46/WE, w celu uchylenia, zawieszenia lub ograniczenia zakresu niniejszej decyzji.”.

Artykuł 2

W decyzji 2002/2/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

W przypadku gdy właściwe organy w państwach członkowskich wykonują swoje uprawnienia na podstawie art. 28 ust. 3 dyrektywy 95/46/WE, co prowadzi do zawieszenia lub ostatecznego zakazu przepływu danych do odbiorcy w Kanadzie, którego działalność wchodzi w zakres kanadyjskiej ustawy o ochronie informacji osobowych i dokumentów elektronicznych, w celu ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem ich danych osobowych, dane państwo członkowskie bezzwłocznie informuje o tym Komisję, która przekazuje tę informację pozostałym państwom członkowskim.”;

2) dodaje się art. 3a w brzmieniu:

„Artykuł 3a

1. Komisja na bieżąco monitoruje zmiany w kanadyjskim porządku prawnym, które mogłyby wpłynąć na funkcjonowanie niniejszej decyzji, w tym zmiany dotyczące dostępu organów publicznych do danych osobowych, aby ocenić, czy Kanada nadal zapewnia odpowiedni stopień ochrony danych osobowych.
2. Państwa członkowskie i Komisja informują się nawzajem o przypadkach, w których działania organów odpowiedzialnych za zapewnianie zgodności z normami ochrony w Kanadzie nie gwarantują takiej zgodności.
3. Państwa członkowskie i Komisja informują się nawzajem o wszelkich przesłankach wskazujących, że ingerencje kanadyjskich organów publicznych, które odpowiadają za bezpieczeństwo narodowe, egzekwowanie prawa lub realizację innych celów interesu publicznego, w prawo osób fizycznych do ochrony ich danych osobowych wykraczają poza to, co jest ściśle niezbędne, lub że nie zapewniono żadnej skutecznej ochrony prawnej przed takimi ingerencjami.
4. Jeżeli dowody wskazują, że odpowiedni poziom ochrony nie jest już zapewniony, w tym w sytuacjach, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, Komisja powiadamia właściwy organ kanadyjski oraz, w razie konieczności, przedstawia projekt środków zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2 dyrektywy 95/46/WE, w celu uchylenia, zawieszenia lub ograniczenia zakresu niniejszej decyzji.”.

Artykuł 3

W decyzji 2003/490/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

W przypadku gdy właściwe organy w państwach członkowskich wykonują swoje uprawnienia na podstawie art. 28 ust. 3 dyrektywy 95/46/WE, co prowadzi do zawieszenia lub ostatecznego zakazu przepływu danych do Argentyny w celu ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem ich danych osobowych, dane państwo członkowskie bezzwłocznie informuje o tym Komisję, która przekazuje tę informację pozostałym państwom członkowskim.”;

2) dodaje się art. 3a w brzmieniu:

„Artykuł 3a

1. Komisja na bieżąco monitoruje zmiany w argentyńskim porządku prawnym, które mogłyby wpłynąć na funkcjonowanie niniejszej decyzji, w tym zmiany dotyczące dostępu organów publicznych do danych osobowych, aby ocenić, czy Argentyna nadal zapewnia odpowiedni stopień ochrony danych osobowych.
2. Państwa członkowskie i Komisja informują się nawzajem o przypadkach, w których działania organów odpowiedzialnych za zapewnianie zgodności z normami ochrony w Argentynie nie gwarantują takiej zgodności.
3. Państwa członkowskie i Komisja informują się nawzajem o wszelkich przesłankach wskazujących, że ingerencje argentyńskich organów publicznych, które odpowiadają za bezpieczeństwo narodowe, egzekwowanie prawa lub realizację innych celów interesu publicznego, w prawo osób fizycznych do ochrony ich danych osobowych wykraczają poza to, co jest ściśle niezbędne, lub że nie zapewniono żadnej skutecznej ochrony prawnej przed takimi ingerencjami.
4. Jeżeli dowody wskazują, że odpowiedni poziom ochrony nie jest już zapewniony, w tym w sytuacjach, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, Komisja powiadamia właściwy organ argentyński oraz, w razie konieczności, przedstawia projekt środków zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2 dyrektywy 95/46/WE, w celu uchylenia, zawieszenia lub ograniczenia zakresu niniejszej decyzji.”.

Artykuł 4

W decyzji 2003/821/WE art. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 3

W przypadku gdy właściwe organy w państwach członkowskich wykonują swoje uprawnienia na podstawie art. 28 ust. 3 dyrektywy 95/46/WE, co prowadzi do zawieszenia lub ostatecznego zakazu przepływu danych do Baliwatu Guernsey w celu ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem ich danych osobowych, dane państwo członkowskie bezzwłocznie informuje o tym Komisję, która przekazuje tę informację pozostałym państwom członkowskim.

Artykuł 4

1. Komisja na bieżąco monitoruje zmiany w porządku prawnym Guernsey, które mogłyby wpłynąć na funkcjonowanie niniejszej decyzji, w tym zmiany dotyczące dostępu organów publicznych do danych osobowych, aby ocenić, czy Guernsey nadal zapewnia odpowiedni stopień ochrony danych osobowych.
2. Państwa członkowskie i Komisja informują się nawzajem o przypadkach, w których działania organów odpowiedzialnych za zapewnianie zgodności z normami ochrony w Guernsey nie gwarantują takiej zgodności.
3. Państwa członkowskie i Komisja informują się nawzajem o wszelkich przesłankach wskazujących, że ingerencje organów publicznych Guernsey, które odpowiadają za bezpieczeństwo narodowe, egzekwowanie prawa lub realizację innych celów interesu publicznego, w prawo osób fizycznych do ochrony ich danych osobowych wykraczają poza to, co jest ściśle niezbędne, lub że nie zapewniono żadnej skutecznej ochrony prawnej przed takimi ingerencjami.
4. Jeżeli dowody wskazują, że odpowiedni poziom ochrony nie jest już zapewniony, w tym w sytuacjach, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, Komisja powiadamia właściwy organ Guernsey oraz, w razie konieczności, przedstawia projekt środków zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2 dyrektywy 95/46/WE, w celu uchylenia, zawieszenia lub ograniczenia zakresu niniejszej decyzji.”

Artykuł 5

W decyzji 2004/411/WE art. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 3

W przypadku gdy właściwe organy w państwach członkowskich wykonują swoje uprawnienia na podstawie art. 28 ust. 3 dyrektywy 95/46/WE, co prowadzi do zawieszenia lub ostatecznego zakazu przepływu danych na Wyspę Man w celu ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem ich danych osobowych, dane państwo członkowskie bezzwłocznie informuje o tym Komisję, która przekazuje tę informację pozostałym państwom członkowskim.

Artykuł 4

1. Komisja na bieżąco monitoruje zmiany w porządku prawnym Wyspy Man, które mogłyby wpłynąć na funkcjonowanie niniejszej decyzji, w tym zmiany dotyczące dostępu organów publicznych do danych osobowych, aby ocenić, czy Wyspa Man nadal zapewnia odpowiedni stopień ochrony danych osobowych.
2. Państwa członkowskie i Komisja informują się nawzajem o przypadkach, w których działania organów odpowiedzialnych za zapewnianie zgodności z normami ochrony na Wyspie Man nie gwarantują takiej zgodności.
3. Państwa członkowskie i Komisja informują się nawzajem o wszelkich przesłankach wskazujących, że ingerencje organów publicznych Wyspy Man, które odpowiadają za bezpieczeństwo narodowe, egzekwowanie prawa lub realizację innych celów interesu publicznego, w prawo osób fizycznych do ochrony ich danych osobowych wykraczają poza to, co jest ściśle niezbędne, lub że nie zapewniono żadnej skutecznej ochrony prawnej przed takimi ingerencjami.

4. Jeżeli dowody wskazują, że odpowiedni poziom ochrony nie jest już zapewniony, w tym w sytuacjach, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, Komisja powiadamia właściwy organ Wyspy Man oraz, w razie konieczności, przedstawia projekt środków zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2 dyrektywy 95/46/WE, w celu uchylenia, zawieszenia lub ograniczenia zakresu niniejszej decyzji.”.

Artykuł 6

W decyzji 2008/393/WE art. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 3

W przypadku gdy właściwe organy w państwach członkowskich wykonują swoje uprawnienia na podstawie art. 28 ust. 3 dyrektywy 95/46/WE, co prowadzi do zawieszenia lub ostatecznego zakazu przepływu danych na Jersey w celu ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem ich danych osobowych, dane państwo członkowskie bezzwłocznie informuje o tym Komisję, która przekazuje tę informację pozostałym państwom członkowskim.

Artykuł 4

1. Komisja na bieżąco monitoruje zmiany w porządku prawnym Jersey, które mogłyby wpłynąć na funkcjonowanie niniejszej decyzji, w tym zmiany dotyczące dostępu organów publicznych do danych osobowych, aby ocenić, czy Jersey nadal zapewnia odpowiedni stopień ochrony danych osobowych.

2. Państwa członkowskie i Komisja informują się nawzajem o przypadkach, w których działania organów odpowiedzialnych za zapewnianie zgodności z normami ochrony na Jersey nie gwarantują takiej zgodności.

3. Państwa członkowskie i Komisja informują się nawzajem o wszelkich przesłankach wskazujących, że ingerencje organów publicznych Jersey, które odpowiadają za bezpieczeństwo narodowe, egzekwowanie prawa lub realizację innych celów interesu publicznego, w prawo osób fizycznych do ochrony ich danych osobowych wykraczają poza to, co jest ściśle niezbędne, lub że nie zapewniono żadnej skutecznej ochrony prawnej przed takimi ingerencjami.

4. Jeżeli dowody wskazują, że odpowiedni poziom ochrony nie jest już zapewniony, w tym w sytuacjach, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, Komisja powiadamia właściwy organ Jersey oraz, w razie konieczności, przedstawia projekt środków zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2 dyrektywy 95/46/WE, w celu uchylenia, zawieszenia lub ograniczenia zakresu niniejszej decyzji.”.

Artykuł 7

W decyzji Komisji 2010/146/UE art. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 3

W przypadku gdy właściwe organy w państwach członkowskich wykonują swoje uprawnienia na podstawie art. 28 ust. 3 dyrektywy 95/46/WE, co prowadzi do zawieszenia lub ostatecznego zakazu przepływu danych do odbiorcy na Wyspach Owczych, którego działalność wchodzi w zakres ustawy Wysp Owczych w sprawie ochrony danych osobowych, w celu ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem ich danych osobowych, dane państwo członkowskie bezzwłocznie informuje o tym Komisję, która przekazuje tę informację pozostałym państwom członkowskim.

Artykuł 4

1. Komisja na bieżąco monitoruje zmiany w porządku prawnym Wysp Owczych, które mogłyby wpłynąć na funkcjonowanie niniejszej decyzji, w tym zmiany dotyczące dostępu organów publicznych do danych osobowych, aby ocenić, czy Wyspy Owcze nadal zapewniają odpowiedni stopień ochrony danych osobowych.

2. Państwa członkowskie i Komisja informują się nawzajem o przypadkach, w których działania organów odpowiedzialnych za zapewnianie zgodności z normami ochrony na Wyspach Owczych nie gwarantują takiej zgodności.

3. Państwa członkowskie i Komisja informują się nawzajem o wszelkich przesłankach wskazujących, że ingerencje organów publicznych Wysp Owczych, które odpowiadają za bezpieczeństwo narodowe, egzekwowanie prawa lub realizację innych celów interesu publicznego, w prawo osób fizycznych do ochrony ich danych osobowych wykraczają poza to, co jest ściśle niezbędne, lub że nie zapewniono żadnej skutecznej ochrony prawnej przed takimi ingerencjami.

4. Jeżeli dowody wskazują, że odpowiedni poziom ochrony nie jest już zapewniony, w tym w sytuacjach, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, Komisja powiadamia właściwy organ Wysp Owczych oraz, w razie konieczności, przedstawia projekt środków zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2 dyrektywy 95/46/WE, w celu uchylenia, zawieszenia lub ograniczenia zakresu niniejszej decyzji.”

Artykuł 8

W decyzji 2010/625/UE art. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 3

W przypadku gdy właściwe organy w państwach członkowskich wykonują swoje uprawnienia na podstawie art. 28 ust. 3 dyrektywy 95/46/WE, co prowadzi do zawieszenia lub ostatecznego zakazu przepływu danych do Andory w celu ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem ich danych osobowych, dane państwo członkowskie bezzwłocznie informuje o tym Komisję, która przekazuje tę informację pozostałym państwom członkowskim.

Artykuł 4

1. Komisja na bieżąco monitoruje zmiany w porządku prawnym Andory, które mogłyby wpłynąć na funkcjonowanie niniejszej decyzji, w tym zmiany dotyczące dostępu organów publicznych do danych osobowych, aby ocenić, czy Andora nadal zapewnia odpowiedni stopień ochrony danych osobowych.

2. Państwa członkowskie i Komisja informują się nawzajem o przypadkach, w których działania organów odpowiedzialnych za zapewnianie zgodności z normami ochrony w Andorze nie gwarantują takiej zgodności.

3. Państwa członkowskie i Komisja informują się nawzajem o wszelkich przesłankach wskazujących, że ingerencje organów publicznych Andory, które odpowiadają za bezpieczeństwo narodowe, egzekwowanie prawa lub realizację innych celów interesu publicznego, w prawo osób fizycznych do ochrony ich danych osobowych wykraczają poza to, co jest ściśle niezbędne, lub że nie zapewniono żadnej skutecznej ochrony prawnej przed takimi ingerencjami.

4. Jeżeli dowody wskazują, że odpowiedni poziom ochrony nie jest już zapewniony, w tym w sytuacjach, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, Komisja powiadamia właściwy organ Andory oraz, w razie konieczności, przedstawia projekt środków zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2 dyrektywy 95/46/WE, w celu uchylenia, zawieszenia lub ograniczenia zakresu niniejszej decyzji.”

Artykuł 9

W decyzji 2011/61/UE art. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 3

W przypadku gdy właściwe organy w państwach członkowskich wykonują swoje uprawnienia na podstawie art. 28 ust. 3 dyrektywy 95/46/WE, co prowadzi do zawieszenia lub ostatecznego zakazu przepływu danych do Państwa Izrael w celu ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem ich danych osobowych, dane państwo członkowskie bezzwłocznie informuje o tym Komisję, która przekazuje tę informację pozostałym państwom członkowskim.

Artykuł 4

1. Komisja na bieżąco monitoruje zmiany w izraelskim porządku prawnym, które mogłyby wpłynąć na funkcjonowanie niniejszej decyzji, w tym zmiany dotyczące dostępu organów publicznych do danych osobowych, aby ocenić, czy Państwo Izrael nadal zapewnia odpowiedni stopień ochrony danych osobowych.

2. Państwa członkowskie i Komisja informują się nawzajem o przypadkach, w których działania organów odpowiedzialnych za zapewnianie zgodności z normami ochrony w Państwie Izrael nie gwarantują takiej zgodności.
3. Państwa członkowskie i Komisja informują się nawzajem o wszelkich przesłankach wskazujących, że ingerencje izraelskich organów publicznych, które odpowiadają za bezpieczeństwo narodowe, egzekwowanie prawa lub realizację innych celów interesu publicznego, w prawo osób fizycznych do ochrony ich danych osobowych wykraczają poza to, co jest ściśle niezbędne, lub że nie zapewniono żadnej skutecznej ochrony prawnej przed takimi ingerencjami.
4. Jeżeli dowody wskazują, że odpowiedni poziom ochrony nie jest już zapewniony, w tym w sytuacjach, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, Komisja powiadamia właściwy organ izraelski oraz, w razie konieczności, przedstawia projekt środków zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2 dyrektywy 95/46/WE, w celu uchylenia, zawieszenia lub ograniczenia zakresu niniejszej decyzji.”.

Artykuł 10

W decyzji wykonawczej 2012/484/UE art. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 2

W przypadku gdy właściwe organy w państwach członkowskich wykonują swoje uprawnienia na podstawie art. 28 ust. 3 dyrektywy 95/46/WE, co prowadzi do zawieszenia lub ostatecznego zakazu przepływu danych do Wschodniej Republiki Urugwaju w celu ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem ich danych osobowych, dane państwo członkowskie bezzwłocznie informuje o tym Komisję, która przekazuje tę informację pozostałym państwom członkowskim.

Artykuł 3

1. Komisja na bieżąco monitoruje zmiany w porządku prawnym Wschodniej Republiki Urugwaju, które mogłyby wpłynąć na funkcjonowanie niniejszej decyzji, w tym zmiany dotyczące dostępu organów publicznych do danych osobowych, aby ocenić, czy Wschodnia Republika Urugwaju nadal zapewnia odpowiedni stopień ochrony danych osobowych.
2. Państwa członkowskie i Komisja informują się nawzajem o przypadkach, w których działania organów odpowiedzialnych za zapewnianie zgodności z normami ochrony we Wschodniej Republice Urugwaju nie gwarantują takiej zgodności.
3. Państwa członkowskie i Komisja informują się nawzajem o wszelkich przesłankach wskazujących, że ingerencje urugwajskich organów publicznych, które odpowiadają za bezpieczeństwo narodowe, egzekwowanie prawa lub realizację innych celów interesu publicznego, w prawo osób fizycznych do ochrony ich danych osobowych wykraczają poza to, co jest ściśle niezbędne, lub że nie zapewniono żadnej skutecznej ochrony prawnej przed takimi ingerencjami.
4. Jeżeli dowody wskazują, że odpowiedni poziom ochrony nie jest już zapewniony, w tym w sytuacjach, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, Komisja powiadamia właściwy organ urugwajski oraz, w razie konieczności, przedstawia projekt środków zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2 dyrektywy 95/46/WE, w celu uchylenia, zawieszenia lub ograniczenia zakresu niniejszej decyzji.”.

Artykuł 11

W decyzji wykonawczej 2013/65/UE art. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 2

W przypadku gdy właściwe organy w państwach członkowskich wykonują swoje uprawnienia na podstawie art. 28 ust. 3 dyrektywy 95/46/WE, co prowadzi do zawieszenia lub ostatecznego zakazu przepływu danych do Nowej Zelandii w celu ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem ich danych osobowych, dane państwo członkowskie bezzwłocznie informuje o tym Komisję, która przekazuje tę informację pozostałym państwom członkowskim.

Artykuł 3

1. Komisja na bieżąco monitoruje zmiany w nowozelandzkim porządku prawnym, które mogłyby wpłynąć na funkcjonowanie niniejszej decyzji, w tym zmiany dotyczące dostępu organów publicznych do danych osobowych, aby ocenić, czy Nowa Zelandia nadal zapewnia odpowiedni stopień ochrony danych osobowych.
2. Państwa członkowskie i Komisja informują się nawzajem o przypadkach, w których działania organów odpowiedzialnych za zapewnianie zgodności z normami ochrony w Nowej Zelandii nie gwarantują takiej zgodności.
3. Państwa członkowskie i Komisja informują się nawzajem o wszelkich przesłankach wskazujących, że ingerencje nowozelandzkich organów publicznych, które odpowiadają za bezpieczeństwo narodowe, egzekwowanie prawa lub realizację innych celów interesu publicznego, w prawo osób fizycznych do ochrony ich danych osobowych wykraczają poza to, co jest ściśle niezbędne, lub że nie zapewniono żadnej skutecznej ochrony prawnej przed takimi ingerencjami.
4. Jeżeli dowody wskazują, że odpowiedni poziom ochrony nie jest już zapewniony, w tym w sytuacjach, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, Komisja powiadamia właściwy organ nowozelandzki oraz, w razie konieczności, przedstawia projekt środków zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 31 ust. 2 dyrektywy 95/46/WE, w celu uchylenia, zawieszenia lub ograniczenia zakresu niniejszej decyzji.”.

Artykuł 12

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 grudnia 2016 r.

W imieniu Komisji
Věra JOUROVÁ
Członek Komisji

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2016/2296**z dnia 16 grudnia 2016 r.****w sprawie utworzenia niezależnej grupy ekspertów wyznaczonej jako organ weryfikujący skuteczność działania w ramach jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 549/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. ustanawiające ramy tworzenia Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej (Rozporządzenie ramowe) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 11 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Prace organu weryfikującego skuteczność działania w ramach jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej, w szczególności przedkładane Komisji bezstronne, oparte na dowodach zalecenia dotyczące skuteczności działania służb żeglugi powietrznej na szczeblu unijnym i szczeblach lokalnych, jak również funkcji sieciowych, przyczyniają się do usprawnienia europejskiej sieci zarządzania ruchem lotniczym (ATM). Wsparcie udzielane przez organ weryfikujący skuteczność działania jest niezbędne do realizacji celów dotyczących utworzenia jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej, przy czym główną siłą napędową tego procesu – a także ogólnie opracowanej przez Komisję strategii w dziedzinie lotnictwa ⁽²⁾ – są: system skuteczności działania, ustanowiony zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 390/2013 ⁽³⁾, w tym dalsze niezbędne zmiany wynikające z doświadczeń nabytych w trakcie jego dotychczasowego stosowania, oraz ściśle z nim powiązany system opłat, ustanowiony zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 391/2013 ⁽⁴⁾.
- (2) Zgodnie z decyzją wykonawczą Komisji 2014/672/UE ⁽⁵⁾ okres, na jaki wyznaczony został obecny organ weryfikujący skuteczność działania, upływa dnia 31 grudnia 2016 r. Komisja powinna wyznaczyć nowy organ weryfikujący skuteczność działania, który zapewni Komisji i krajowym organom nadzoru wsparcie po tej dacie. Wyznaczenie to powinno nastąpić na okres od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2024 r., co jest okresem dostatecznie długim, aby zapewnić ciągłość i stabilność, i jednocześnie stanowi ustalony okres czasu odpowiadający okresom odniesienia, zgodnie z wymogami określonymi w art. 3 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 390/2013.
- (3) Zważywszy, że okres ten obejmuje zarówno drugi, jak i trzeci okres odniesienia, przedłużanie członkostwa w organie weryfikującym skuteczność działania powinno następować w taki sposób, by zapewnić płynne przejście i ciągłość dostępności doświadczenia i wiedzy.
- (4) W celu wzmocnienia bezstronności organu weryfikującego skuteczność działania należy utworzyć niezależną grupę ekspertów, która będzie wspierać wdrażanie systemu skuteczności działania, i grupę tę należy wyznaczyć jako organ weryfikujący skuteczność działania.
- (5) W art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 549/2004 określono w sposób ogólny rolę, jaką w systemie skuteczności działania odgrywa organ weryfikujący skuteczność działania. W art. 3 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 390/2013 zawarto szczegółową listę jego zadań i działań, która nie stanowi jednak wyczerpującego katalogu. Pewne zadania przydzielono temu organowi również w art. 6 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 598/2014 ⁽⁶⁾. W trosce o przejrzystość i kompletność, zgodnie ze wspomnianymi przepisami, w obecnej decyzji należy wymienić wszystkie zadania organu weryfikującego

⁽¹⁾ Dz.U. L 96 z 31.3.2004, s. 1.

⁽²⁾ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów: Europejska strategia w dziedzinie lotnictwa, COM(2015) 598 final.

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 390/2013 z dnia 3 maja 2013 r. ustanawiające system skuteczności działania dla służb żeglugi powietrznej i funkcji sieciowych (Dz.U. L 128 z 9.5.2013, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 391/2013 z dnia 3 maja 2013 r. ustanawiające wspólny system opłat za korzystanie ze służb żeglugi powietrznej (Dz.U. L 128 z 9.5.2013, s. 31).

⁽⁵⁾ Decyzja wykonawcza Komisji 2014/672/UE z dnia 24 września 2014 r. w sprawie przedłużenia okresu, na jaki wyznaczony został organ weryfikujący skuteczność działania w ramach jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej (Dz.U. L 281 z 25.9.2014, s. 5).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 598/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie ustanowienia zasad i procedur w odniesieniu do wprowadzenia ograniczeń operacyjnych odnoszących się do poziomu hałasu w portach lotniczych Unii w ramach zrównoważonego podejścia oraz uchylające dyrektywę 2002/30/WE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 65).

skuteczność działania. Organ weryfikujący skuteczność działania powinien wspierać Komisję doradztwem, wiedzą fachową i innymi usługami. W tym celu powinien on działać w koordynacji z krajowymi organami nadzoru. Powinien on również udzielać wsparcia krajowym organom nadzoru na ich wniosek.

- (6) Aby organ weryfikujący skuteczność działania mógł skutecznie i sprawnie funkcjonować, Komisja powinna zapewnić mu obsługę sekretariatu.
- (7) Członkowie organu weryfikującego skuteczność działania powinni być wysoko wykwalifikowanymi specjalistami posiadającymi odpowiednie kompetencje w kluczowych obszarach działania. Członkowie, z wyjątkiem przewodniczącego, powinni być wybierani w drodze procedury selekcji poprzedzonej zaproszeniem do zgłaszania kandydatur, z poszanowaniem zasad obiektywności, równości szans i przejrzystości oraz z uwzględnieniem wymogu wykrycia rzeczywistych lub potencjalnych konfliktów interesów, powinni oni być również mianowani jako osoby działające we własnym imieniu. Ze względu na szczególne zadania i obowiązki przewodniczącego, powinien on być mianowany przez Komisję zgodnie z jej wewnętrznymi uzgodnieniami administracyjnymi, z poszanowaniem wymienionych powyżej zasad i z uwzględnieniem wymogu dotyczącego wykrywania konfliktu interesów.
- (8) W świetle kwalifikacji i wiedzy fachowej członków, stawianych im wymagań w zakresie bezstronności i braku konfliktu interesów, faktu, że są oni mianowani jako osoby działające we własnym imieniu, a także znaczenia ich pracy, członkowie ci, z wyjątkiem przewodniczącego, powinni otrzymywać oprócz zwrotu kosztów także wynagrodzenie, które powinno być proporcjonalne do przydzielonych im zadań. Przewodniczący powinien otrzymywać wynagrodzenie i zwrot kosztów zgodnie z wewnętrznymi uzgodnieniami administracyjnymi Komisji.
- (9) Stosowne jest zatem również finansowanie z budżetu unijnego działalności organu weryfikującego skuteczność działania, jak również kosztów jego wsparcia administracyjnego i technicznego.
- (10) Do prowadzenia działalności organowi weryfikującemu skuteczność działania niezbędny jest dostęp do danych dotyczących skuteczności działania, o których mowa w rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 390/2013 i które posiada organizacja Eurocontrol. W związku z tym Komisja powinna wypracować z organizacją Eurocontrol odpowiednie uzgodnienia w celu zapewnienia takiego dostępu, w tym gromadzenia, zatwierdzania, wstępnej analizy oraz przekazywania tych danych. W uzgodnieniach tych należy uwzględnić ogólnoeuropejski wymiar przeglądu skuteczności działania zgodnie z decyzją Rady (UE) 2015/2394 ⁽¹⁾.
- (11) W celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania organu weryfikującego skuteczność działania należy ustanowić odpowiednie przepisy dotyczące regulaminu wewnętrznego tego organu oraz jego obowiązków w zakresie sprawozdawczości wobec Komisji. Należy również określić przepisy dotyczące ujawniania informacji.
- (12) Dane osobowe powinny być przetwarzane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾.
- (13) Niniejsza decyzja nie powinna mieć zastosowania po upływie określonego w niej okresu, na jaki wyznaczony został organ weryfikujący skuteczność działania.
- (14) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu ds. Jednolitej Przestrzeni Powietrznej ustanowionego na mocy art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 549/2004,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Wyznaczenie organu weryfikującego skuteczność działania

1. Niniejszym ustanawia się niezależną grupę ekspertów w zakresie skuteczności działania służb żeglugi powietrznej i funkcji sieciowych w jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej, na okres od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2024 r.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (UE) 2015/2394 z dnia 8 grudnia 2015 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte przez państwa członkowskie w imieniu Unii Europejskiej, dotyczącego decyzji, które mają zostać przyjęte przez Stałą Komisję Eurocontrolu, w odniesieniu do ról i zadań Eurocontrolu oraz scentralizowanych usług (Dz.U. L 332 z 18.12.2015, s. 136).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

2. Grupę ekspertów, o której mowa w ust. 1, wyznacza się niniejszym jako organ weryfikujący skuteczność działania w ramach jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej, na okres od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2024 r.

Artykuł 2

Zadania

Do zadań organu weryfikującego skuteczność działania należy:

- a) wspieranie Komisji we wdrażaniu systemu skuteczności działania, w szczególności w odniesieniu do działań wymienionych w art. 3 ust. 3 i art. 6 lit. a) rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 390/2013;
- b) dostarczanie doraźnie, na wniosek Komisji, informacji lub sprawozdań dotyczących kwestii związanych ze skutecznością działania zgodnie z art. 3 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 390/2013;
- c) wspieranie Komisji, na jej wniosek, w określaniu sposobów dostępu do danych dotyczących skuteczności działania, o których mowa w art. 21 i 22 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 390/2013;
- d) wspieranie krajowych organów nadzoru, na ich wniosek, we wdrażaniu systemu skuteczności działania poprzez przedstawianie niezależnej opinii w kwestiach skuteczności działania i określenie przedziałów orientacyjnych wartości do celów ustalenia docelowych parametrów, zgodnie z art. 3 ust. 6) lit. b) i c) rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 390/2013;
- e) wspomaganie właściwych organów, na ich wniosek, w dokonywaniu oceny sytuacji pod względem poziomu hałasu w portach lotniczych, za które są odpowiedzialne, zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 598/2014.

Artykuł 3

Rola doradcza

1. Komisja może konsultować się z organem weryfikującym skuteczność działania we wszelkich kwestiach dotyczących skuteczności działania służb żeglugi powietrznej i funkcji sieciowych w jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej.
2. Organ weryfikujący skuteczność działania może z własnej inicjatywy przekazywać Komisji sprawozdania i zalecenia w celu poprawy systemu skuteczności działania, zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 390/2013.

Artykuł 4

Skład organu oraz mianowanie członków i przewodniczącego

1. Organ weryfikujący skuteczność działania składa się z dziewięciu członków, w tym przewodniczącego.
2. Po dokonaniu wyboru wśród osób, które odpowiedziały na zaproszenie do zgłaszania kandydatur, członków grupy, z wyjątkiem przewodniczącego, mianuje się jako osoby prywatne działające we własnym imieniu.
3. W imieniu Komisji członków – z wyjątkiem przewodniczącego – wybranych spośród specjalistów posiadających odpowiednie kompetencje, którzy odpowiedzieli na zaproszenie do zgłaszania kandydatur, mianuje Dyrektor Generalny Dyrekcji Generalnej Komisji ds. Mobilności i Transportu, po konsultacji z państwami członkowskimi w kwestii planowanych nominacji. Kryteria wyboru i kryteria kwalifikowalności obejmują kryteria określone w załączniku.

4. Dyrektor Generalny Dyrekcji Generalnej Komisji ds. Mobilności i Transportu w imieniu Komisji mianuje – zgodnie z uzgodnieniami administracyjnymi Komisji i po konsultacji z państwami członkowskimi – specjalistę posiadającego odpowiednie kwalifikacje przewodniczącym organu weryfikującego skuteczność działania. Przewodniczący pełni rolę przedstawiciela organu weryfikującego skuteczność działania i przewodniczy jego posiedzeniom.
5. Kadencja przewodniczącego i pozostałych członków trwa dwa lata i może zostać przedłużona dwukrotnie. Nie przedłuża się jednocześnie kadencji więcej niż dwóch trzecich członków.
6. Członek, który nie jest już w stanie wnieść użytecznego wkładu do obrad organu weryfikującego skuteczność działania, który składa rezygnację lub który nie spełnia warunków określonych w art. 5 i 6, może zostać zastąpiony przez inną osobę, mianowaną na jego miejsce zgodnie z ust. 2, 3 i 4, stosownie do przypadku, na okres pozostający do końca jego kadencji.
7. Dyrektor Generalny Dyrekcji Generalnej Komisji ds. Mobilności i Transportu może ustanowić w imieniu Komisji listę rezerwową odpowiednich kandydatów, którą można wykorzystać w celu mianowania członków zastępujących członków innych niż przewodniczący. Komisja zwraca się do kandydatów o zgodę przed umieszczeniem ich nazwisk na liście rezerwowej.
8. Imiona i nazwiska osób mianowanych członkami organu weryfikującego skuteczność działania publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
9. Dane osobowe gromadzi się, przetwarza i publikuje zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001.

Artykuł 5

Zasady członkostwa

1. Wykonując obowiązki wynikające z niniejszej decyzji, organ weryfikujący skuteczność działania oraz jego członkowie zachowują bezstronność i działają niezależnie od wszelkich zewnętrznych wpływów oraz w interesie publicznym. Członkowie podpisują w tym celu stosowne oświadczenie, w którym zobowiązują się do pełnienia swoich funkcji w organie weryfikującym skuteczność działania w określony powyżej sposób.
2. Członkowie nie mogą przekazywać swoich obowiązków innym osobom.
3. Osoby ubiegające się o powołanie na członków organu mają obowiązek ujawnić wszelkie okoliczności, które mogą prowadzić do wystąpienia konfliktu interesów, poprzez złożenie oświadczenia o braku konfliktu interesów, jak określono w zaproszeniu do zgłaszania kandydatur, o którym mowa w art. 4 ust. 2. Osoba mająca zostać mianowana przewodniczącym również zobowiązana jest ujawnić wszelkie takie okoliczności, w odpowiednim terminie przed jej mianowaniem. We wspomnianym oświadczeniu wszystkie te osoby ujawniają przynajmniej wszelkie istotne interesy zawodowe i finansowe oraz wszelkie sytuacje, w których ich interesy mogą rzutować negatywnie lub mogą być zasadnie postrzegane jako rzutujące negatywnie na ich zdolność do działania w sposób bezstronny i w interesie publicznym jako członek organu weryfikującego skuteczność działania.
4. Oceniając, czy może wystąpić jakikolwiek konflikt interesów, uwzględnia się szereg czynników, w tym charakter, rodzaj i znaczenie poszczególnych interesów danej osoby, a także stopień, w jakim można się spodziewać, że dany interes będzie miał negatywny wpływ na doradztwo świadczone przez daną osobę i ogólny proces decyzyjny organu weryfikującego skuteczność działania. Interes uznaje się za nieznaczny lub minimalny, jeżeli jest mało prawdopodobne, by rzutował on negatywnie lub by był zasadnie postrzegany jako rzutujący negatywnie na zdolność danej osoby do działania w sposób bezstronny i w interesie publicznym przy doradzaniu Komisji.
5. Komisja udostępnia publicznie, na przeznaczony do tego stronie internetowej, oświadczenia o braku konfliktu interesów złożone przez mianowanych członków. Stosuje się środki techniczne w celu oznaczenia na potrzeby wyszukiwarek, że oświadczenia o braku konfliktu interesów nie powinny pojawiać się w wynikach wyszukiwania.
6. Członkowie podlegają obowiązkowi zachowania tajemnicy służbowej oraz ustanowionym przez Komisję przepisom bezpieczeństwa dotyczącym ochrony informacji niejawnych UE, określonym w decyzjach Komisji (UE, Euratom) 2015/443 ⁽¹⁾ i (UE, Euratom) 2015/444 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/443 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie bezpieczeństwa w Komisji (Dz.U. L 72 z 17.3.2015, s. 41).

⁽²⁾ Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/444 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie przepisów bezpieczeństwa dotyczących ochrony informacji niejawnych UE (Dz.U. L 72 z 17.3.2015, s. 53).

7. Na początku każdej kadencji członkowie podpisują pisemną deklarację poufności.

Artykuł 6

Metoda pracy

1. Z zastrzeżeniem uprzedniego zatwierdzenia przez Dyrektora Generalnego Dyrekcji Generalnej Komisji ds. Mobilności i Transportu, działającego w imieniu Komisji, w szczególności w odniesieniu do finansowania organu weryfikującego skuteczność działania, organ weryfikujący skuteczność działania przyjmuje następujące dokumenty:

- a) swój roczny program prac i sprawozdanie roczne;
- b) swój regulamin wewnętrzny;
- c) zasady jego współpracy z krajowymi organami nadzoru;
- d) mechanizmy współpracy z instytucjami zapewniającymi służby żeglugi powietrznej, operatorami portów lotniczych, koordynatorami portów lotniczych i przewoźnikami lotniczymi, o których mowa w art. 3 ust. 8 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 390/2013;
- e) plan zarządzania danymi.

2. Organ weryfikujący skuteczność działania przyjmuje swoje sprawozdania i zalecenia oraz dokumenty, o których mowa w ust. 1, zwykłą większością głosów.

3. W celu zbadania określonych kwestii wchodzących w zakres prac organu weryfikującego skuteczność działania organ ten może tworzyć podgrupy ze swoich członków, w oparciu zakresy zadań określone przez organ weryfikujący skuteczność działania i za zgodą Dyrektora Generalnego Dyrekcji Generalnej Komisji ds. Mobilności i Transportu, działającego w imieniu Komisji. Podgrupy rozwiązuje się niezwłocznie po wygaśnięciu ich mandatu.

4. Posiedzenia organu weryfikującego skuteczność działania, jak również jego podgrup, odbywają się w siedzibie Komisji. W wyjątkowych przypadkach mogą one jednak odbywać się w innym miejscu.

5. Obecność członków organu weryfikującego skuteczność działania na posiedzeniach tego organu, a także na posiedzeniach jego podgrup, jest obowiązkowa. W przypadku nieobecności przewodniczącemu i sekretariatowi przesyła się uzasadnienie.

6. Organ weryfikujący skuteczność działania zapewnia, przy wsparciu sekretariatu, by jego metodyka odzwierciedlała najnowsze standardy naukowe.

Artykuł 7

Wsparcie administracyjne i techniczne

1. Komisja zapewnia wsparcie administracyjne i techniczne niezbędne do funkcjonowania organu weryfikującego skuteczność działania, w tym obsługę sekretariatu organu weryfikującego skuteczność działania i jego podgrup, aby umożliwić mu skuteczne i sprawne działanie. Sekretariat zwołuje posiedzenia plenarne organu weryfikującego skuteczność działania i zapewnia ich wsparcie, a także zwołuje posiedzenia podgrup.

Wsparcie administracyjne i techniczne zapewnia się sposób racjonalny pod względem kosztów i umożliwiający organowi weryfikującemu skuteczność działania niezależność funkcjonalną i techniczną przy wypełnianiu swoich zadań.

2. Jeżeli organizację Eurocontrol określono jako odpowiedni podmiot przekazujący dane, Komisja opracowuje stosowne uzgodnienia z tą organizacją dotyczące gromadzenia, zatwierdzania, analizy wstępnej i przekazywania tych danych oraz zapewnienia organowi weryfikującemu skuteczność działania ciągłego dostępu do danych dotyczących skuteczności działania, o których mowa w art. 21 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 390/2013, będących w posiadaniu organizacji Eurocontrol.

Artykuł 8

Sprawozdawczość i przejrzystość

1. W celu realizacji zadań powierzonych mu w art. 2 organ weryfikujący skuteczność działania przekazuje Komisji sprawozdania i zalecenia.
2. Przed przedłożeniem sprawozdania organ weryfikujący skuteczność działania umożliwia krajowym organom nadzoru sprawdzenie danych faktycznych związanych z oceną i monitorowaniem planów skuteczności działania.
3. Komisja publikuje na przeznaczonej do tego stronie internetowej wszystkie sprawozdania i zalecenia organu weryfikującego skuteczność działania.
4. Publikacja taka nie następuje, jeżeli ujawnienie sprawozdania bądź zalecenia lub ich części naruszyłoby ochronę jakiegokolwiek interesu publicznego lub prywatnego, jak określono w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾.
5. Organ weryfikujący skuteczność działania przyjmuje roczne sprawozdanie ze swojej działalności, w tym z jego współpracy z Europejską Agencją Bezpieczeństwa Lotniczego oraz z mechanizmów współpracy z instytucjami zapewniającymi służby żeglugi powietrznej, operatorami portów lotniczych, koordynatorami portów lotniczych i przewoźnikami lotniczymi, o których mowa odpowiednio w art. 3 ust. 7 i 8 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 390/2013, jak również z uzgodnień z organizacją Eurocontrol na temat dostępu do danych dotyczących skuteczności działania, o których mowa w art. 7 ust. 2.
6. Komisja monitoruje funkcjonowanie organu weryfikującego skuteczność działania i regularnie informuje państwa członkowskie o postępach w jego pracach.

Artykuł 9

Dodatki, koszty i wynagrodzenie

1. Członkowie organu weryfikującego skuteczność działania, z wyjątkiem przewodniczącego, są uprawnieni do dodatku specjalnego w postaci dziennego kosztu jednostkowego za każdy pełny dzień pracy, w wysokości nieprzekraczającej 600 EUR. Obliczoną łączną wysokość dodatku zaokrągla się w górę do kwoty odpowiadającej wartości połowy kolejnego dnia roboczego. Płatności dokonuje się w euro.
2. Koszty podróży i pobytu poniesione przez członków, z wyjątkiem przewodniczącego, są zwracane przez Komisję zgodnie z decyzją Komisji C(2007) 5858 ⁽²⁾. Zwrot tych kosztów odbywa się w granicach dostępnych środków finansowych przyznanych w ramach rocznej procedury przydziału zasobów.
3. Przewodniczący organu weryfikującego skuteczność działania otrzymuje wynagrodzenie oraz zwrot kosztów podróży i pobytu od Komisji zgodnie z jej uzgodnieniami administracyjnymi.

Artykuł 10

Finansowanie

Koszty działań związanych z wykonywaniem zadań, o których mowa w art. 2, w tym koszty odpowiadające dodatkom i zwrotom kosztów dla członków organu weryfikującego skuteczność działania, wymienione w art. 9, jak również koszty wsparcia administracyjnego i technicznego, o których mowa w art. 7, są finansowane z budżetu Unii. Koszty

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, str. 43).

⁽²⁾ Decyzja Komisji C(2007) 5858 z dnia 5 grudnia 2007 r. – Zasady zwrotu kosztów poniesionych przez osoby niebędące pracownikami Komisji zaproszone do udziału w posiedzeniach w charakterze ekspertów.

odpowiadające dodatkom i zwrotom kosztów, o których mowa w art. 9 ust. 1 i 2, są finansowane zgodnie z art. 204 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 ⁽¹⁾ oraz art. 287 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1268/2012 ⁽²⁾.

Artykuł 11

Uchylenie

Decyzja wykonawcza 2014/672/UE traci moc.

Artykuł 12

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2024 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 grudnia 2016 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L 362 z 31.12.2012, s. 1).

ZAŁĄCZNIK

Kryteria wyboru i kwalifikowalności członków organu weryfikującego skuteczność działania

Kryteria wyboru i kwalifikowalności dotyczące członków organu weryfikującego skuteczność działania obejmują następujące kwestie:

- a) posiadanie przez kandydata udokumentowanej i istotnej dla działalności organu wiedzy fachowej, kompetencji i doświadczenia zawodowego na wysokim szczeblu, w dziedzinach związanych z kluczowymi obszarami działania;
- b) zrównoważona reprezentacja kompetencji i wiedzy fachowej we wszystkich kluczowych obszarach działania, a także zrównoważona reprezentacja obu płci oraz pochodzenia geograficznego;
- c) zrównoważona reprezentacja wiedzy w obszarach związanych między innymi z wymienionymi poniżej zagadnieniami (lista niewyczerpująca):
 - polityka UE w dziedzinie lotnictwa i obowiązujące prawo w tym zakresie,
 - zarządzanie liniami lotniczymi lub portami lotniczymi,
 - wymogi dotyczące misji wojskowych i zarządzanie operacjami wojskowymi,
 - kwestie ekonomiczne w dziedzinie lotnictwa, zarządzanie wdrażaniem SESAR i unijne mechanizmy finansowania,
 - analiza porównawcza, techniki analizy kosztów i korzyści oraz planowanie finansowe,
 - współzależności między kosztami a innymi obszarami podlegającymi weryfikacji skuteczności działania, jak również między wymogami cywilnymi a wojskowymi,
 - określanie ryzyka dla bezpieczeństwa i pomiar skuteczności działania w zakresie bezpieczeństwa,
 - system handlu uprawnieniami do emisji (ETS) i pomiar skuteczności działania w zakresie środowiska (obejmujący takie kwestie jak wpływ lotnictwa na środowisko, efektywność paliwowa, emisje CO₂ i hałasu),
 - wpływ interakcji z przestrzeniami powietrznymi sąsiadującymi z SES, w tym punkty newralgiczne i zarządzanie przepływem;
- d) umiejętność analizy i oceny współzależności i interakcji między obszarami działania oraz określenia przyszłych docelowych parametrów skuteczności działania w oparciu o planowane usprawnienia operacyjne i technologiczne;
- e) odpowiednie umiejętności językowe, umożliwiające kandydatowi pełny i efektywny udział w pracach organu weryfikującego skuteczność działania;
- f) niezależność i brak konfliktów interesów.

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2016/2297**z dnia 16 grudnia 2016 r.****zmieniająca decyzje 2001/497/WE i 2010/87/UE w sprawie standardowych klauzul umownych dotyczących przekazywania danych osobowych państwom trzecim oraz podmiotom przetwarzającym dane mającym siedzibę w takich państwach, na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady***(notyfikowana jako dokument nr C(2016) 8471)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽¹⁾, w szczególności jej art. 26 ust. 4,

po zasięgnięciu opinii Europejskiego Inspektora Ochrony Danych,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W wyroku z dnia 6 października 2015 r. w sprawie C-362/14 *Maximilian Schrems przeciwko Data Protection Commissioner* (²), Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdził, że przyjmując art. 3 decyzji 2000/520/WE (³), Komisja przekroczyła granice kompetencji przyznanych jej w art. 25 ust. 6 dyrektywy 95/46/WE w związku z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej, oraz uznał art. 3 tej decyzji za nieważny.
- (2) W art. 3 ust. 1 akapit pierwszy decyzji 2000/520/WE określono restrykcyjne warunki, na jakich krajowe organy nadzorcze mogą podjąć decyzję o zawieszeniu przepływu danych do organizacji w USA, która złożyła zaświadczenie o przestrzeganiu zasad, niezależnie od ustaleń Komisji dotyczących odpowiedniej ochrony danych osobowych.
- (3) W wyroku w sprawie *Schrems* Trybunał Sprawiedliwości wyjaśnił, że krajowe organy nadzorcze są nadal właściwe do sprawowania kontroli nad przekazywaniem danych osobowych do państwa trzeciego, które było przedmiotem decyzji Komisji w sprawie odpowiedniej ochrony danych osobowych, i że kompetencje Komisji nie umożliwiają jej ograniczenia kompetencji krajowych organów nadzorczych przyznanych im na mocy art. 28 dyrektywy 95/46/WE. Zgodnie z tym artykułem organy te posiadają w szczególności: uprawnienia dochodzeniowe, takie jak prawo gromadzenia wszelkich informacji potrzebnych do wykonywania ich funkcji nadzorczych, skuteczne uprawnienia interwencyjne, takie jak prawo nakładania czasowego lub ostatecznego zakazu przetwarzania danych, a także prawo pozywania (⁴).
- (4) W tym samym wyroku Trybunał Sprawiedliwości przypomniał, że zgodnie z art. 25 ust. 6 akapit drugi dyrektywy 95/46/WE państwa członkowskie i ich organy muszą podejmować środki niezbędne w celu zapewnienia zgodności z aktami instytucji unijnych, ponieważ co do zasady przyjmuje się, że akty te są zgodne z prawem, a zatem wywołują skutki prawne do czasu ich uchylecia, stwierdzenia ich nieważności w postępowaniu o stwierdzenie nieważności lub orzeczenia ich nieważności w następstwie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym lub zarzutu niezgodności z prawem.
- (5) *Mutatis mutandis*, decyzja w sprawie odpowiedniej ochrony danych osobowych przyjęta przez Komisję na podstawie art. 26 ust. 4 dyrektywy 95/46/WE jest wiążąca dla wszystkich organów państw członkowskich, do których jest skierowana, w tym ich niezależnych organów nadzorczych, w zakresie, w jakim skutkuje ona uznaniem, że przekazywanie danych odbywające się na podstawie standardowych klauzul umownych ustanowionych w tej decyzji zapewnia wystarczające środki zabezpieczające wymagane przepisem art. 26 ust. 2 tej dyrektywy. Nie uniemożliwia to krajowemu organowi nadzorcemu wykonywania swoich uprawnień w zakresie kontroli przepływów danych, w tym uprawnienia do zawieszenia lub zakazu przekazywania danych osobowych, jeżeli stwierdzi on, że przekazywanie danych odbywa się z naruszeniem unijnych lub krajowych przepisów o ochronie danych, jak na przykład w przypadku, gdy importer danych nie przestrzega standardowych klauzul umownych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.⁽²⁾ ECLI:EU:C:2015:650.⁽³⁾ Decyzja Komisji z dnia 26 lipca 2000 r. przyjęta na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, w sprawie adekwatności ochrony przewidzianej przez zasady ochrony prywatności w ramach bezpiecznej przystani oraz przez odnoszące się do nich najczęściej zadawane pytania, wydane przez Departament Handlu USA (Dz.U. L 215 z 25.8.2000, s. 7).⁽⁴⁾ Wyrok w sprawie *Schrems*, pkt 40 i nast., pkt 101–103.

- (6) Decyzje Komisji 2001/497/WE ⁽¹⁾ i 2010/87/UE ⁽²⁾ zawierają ograniczenie uprawnień krajowych organów nadzorczych porównywalne z przepisem art. 3 ust. 1 akapit pierwszy decyzji 2000/520/WE, który Trybunał Sprawiedliwości uznał za nieważny.
- (7) W świetle wyroku w sprawie *Schrems* i zgodnie z art. 266 Traktatu należy zatem zastąpić w wymienionych decyzjach przepisy ograniczające uprawnienia krajowych organów nadzorczych.
- (8) Aby ułatwić skuteczne monitorowanie funkcjonowania obowiązujących decyzji w sprawie standardowych klauzul umownych, państwa członkowskie powinny informować Komisję o istotnych działaniach podejmowanych przez krajowe organy nadzorcze.
- (9) Grupa Robocza ds. Ochrony Osób Fizycznych w zakresie Przetwarzania Danych Osobowych, utworzona na mocy art. 29 dyrektywy 95/46/WE, przedstawiła swoją opinię, która została uwzględniona przy przygotowaniu niniejszej decyzji.
- (10) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu ustanowionego na mocy art. 31 ust. 1 dyrektywy 95/46/WE.
- (11) W związku z tym należy odpowiednio zmienić decyzje 2001/497/WE oraz 2010/87/UE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Art. 4 decyzji 2001/497/WE otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

W przypadku gdy właściwe organy w państwach członkowskich wykonują swoje uprawnienia na podstawie art. 28 ust. 3 dyrektywy 95/46/WE, co prowadzi do zawieszenia lub ostatecznego zakazu przepływu danych do państw trzecich w celu ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem ich danych osobowych, dane państwo członkowskie bezzwłocznie informuje o tym Komisję, która przekazuje tę informację pozostałym państwom członkowskim.”.

Artykuł 2

Art. 4 decyzji 2010/87/UE otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

W przypadku gdy właściwe organy w państwach członkowskich wykonują swoje uprawnienia na podstawie art. 28 ust. 3 dyrektywy 95/46/WE, co prowadzi do zawieszenia lub ostatecznego zakazu przepływu danych do państw trzecich w celu ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem ich danych osobowych, dane państwo członkowskie bezzwłocznie informuje o tym Komisję, która przekazuje tę informację pozostałym państwom członkowskim.”.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 grudnia 2016 r.

W imieniu Komisji

Věra JOUROVÁ

Członek Komisji

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2001/497/WE z dnia 15 czerwca 2001 r. w sprawie standardowych klauzul umownych dotyczących przekazywania danych osobowych do państw trzecich, na mocy dyrektywy 95/46/WE (Dz.U. L 181 z 4.7.2001, s. 19).

⁽²⁾ Decyzja Komisji 2010/87/UE z dnia 5 lutego 2010 r. w sprawie standardowych klauzul umownych dotyczących przekazywania danych osobowych podmiotom przetwarzającym dane mającym siedzibę w krajach trzecich na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 39 z 12.2.2010, s. 5).

WYTYCZNE

WYTYCZNE EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO (UE) 2016/2298

z dnia 2 listopada 2016 r.

**zmieniające wytyczne (UE) 2015/510 w sprawie implementacji ram prawnych polityki pieniężnej
Eurosystemu (EBC/2016/31)**

RADA PREZESÓW EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności art. 127 ust. 2 tiret pierwsze,

uwzględniając Statut Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, w szczególności art. 3 ust. 1 tiret pierwsze, art. 9 ust. 2, art. 12 ust. 1, art. 14 ust. 3, art. 18 ust. 2 oraz pierwszy akapit art. 20,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Osiągnięcie wspólnej polityki pieniężnej wymaga zdefiniowania narzędzi, instrumentów i procedur stosowanych przez Eurosistem, obejmujący Europejski Bank Centralny (EBC) oraz krajowe banki centralne państw członkowskich, których walutą jest euro (zwane dalej „KBC”), tak aby umożliwić prowadzenie tej polityki w jednolity sposób we wszystkich państwach członkowskich, których walutą jest euro.
- (2) Na potrzeby operacji polityki pieniężnej Eurosistem może przeprowadzać przetargi kwotowe albo przetargi procentowe. Wytyczne Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2015/510 (EBC/2014/60) ⁽¹⁾ powinny zostać zmienione celem wprowadzenia zmian technicznych i redakcyjnych dotyczących etapów operacyjnych procedur przetargowych.
- (3) Eurosistem uważa za konieczne zmianę kryteriów kwalifikacji oraz środków kontroli ryzyka mających zastosowanie do uprzywilejowanych niezabezpieczonych instrumentów dłużnych emitowanych przez instytucje kredytowe, firmy inwestycyjne lub podmioty blisko z nimi powiązane w ramach obowiązujących je przepisów dotyczących zabezpieczeń, celem uwzględnienia implementacji przez państwa członkowskie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE ⁽²⁾.
- (4) Eurosistem stworzył jednolite zasady kwalifikacji zabezpieczeń operacji kredytowych Eurosystemu, umożliwiające przeprowadzanie wszystkich operacji kredytowych Eurosystemu w zharmonizowany sposób, poprzez implementację wytycznych (UE) 2015/510 (EBC/2014/60) we wszystkich państwach członkowskich, których walutą jest euro. Rada Prezesów uważa za konieczne wprowadzenie niektórych zmian do zasad Eurosystemu dotyczących zabezpieczeń celem uwzględnienia w odniesieniu do aktywów rynkowych struktur kuponowych o potencjalnych ujemnych przepływach pieniężnych.
- (5) Eurosistem wymaga dostarczania wyczerpujących i ujednoliconych danych o poszczególnych kredytach dotyczących puli aktywów generujących przepływ środków pieniężnych zabezpieczających papiery wartościowe zabezpieczone aktywami. Odpowiednie podmioty mają obowiązek przekazywania danych o poszczególnych kredytach do bazy danych o poszczególnych kredytach, której Eurosistem nadał taki status. W celu zapewnienia przejrzystości konieczne jest dalsze dookreślenie wymogów Eurosystemu dotyczących nadania statusu bazy danych o poszczególnych kredytach oraz faktycznego procesu nadawania tego statusu.
- (6) Mając na uwadze zapewnienie odpowiedniej adekwatności zabezpieczeń w Eurosystemie, należy zmienić kryteria kwalifikacji należności kredytowych, a w szczególności kryterium dotyczące ograniczeń w realizacji zabezpieczenia. KBC powinny podjąć określone środki celem wyeliminowania lub ograniczenia ryzyka potrącenia, gdy akceptują należności kredytowe jako zabezpieczenie. Należności kredytowe zainicjowane przed 1 stycznia 2018 r., do których nie stosowały się te środki, mogą być przekazane na zabezpieczenie do 31 grudnia 2019 r. pod warunkiem spełnienia pozostałych kryteriów kwalifikacji.

⁽¹⁾ Wytyczne Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2015/510 z dnia 19 grudnia 2014 r. w sprawie implementacji ram prawnych polityki pieniężnej Eurosystemu (EBC/2014/60) (Wytyczne w sprawie dokumentacji ogólnej) (Dz.U. L 91 z 2.4.2015, s. 3).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

- (7) W celu ochrony Eurosystemu przed ryzykiem strat finansowych w przypadku niewykonania zobowiązań przez kontrahenta aktywa kwalifikowane przekazane na zabezpieczenie operacji kredytowych Eurosystemu powinny podlegać środkom kontroli ryzyka określonym w tytule VI części czwartej wytycznych (UE) 2015/510 (EBC/2014/60). W wyniku regularnego przeglądu zasad kontroli ryzyka w Eurosystemie Rada Prezesów uznała, że konieczne jest wprowadzenie kilku korekt.
- (8) Aktywa kwalifikowane muszą spełniać wymogi Eurosystemu w zakresie jakości kredytowej zawarte w zasadach oceny kredytowej Eurosystemu, które określają procedury, zasady i metody zapewnienia zachowania wymogów Eurosystemu w zakresie wysokich standardów kredytowych aktywów kwalifikowanych. W wyniku przeglądu zasad oceny kredytowej Eurosystemu należy wprowadzić określone zmiany, w szczególności w odniesieniu do ogólnych kryteriów akceptacji zewnętrznych instytucji oceny wiarygodności kredytowej (instytucji ECAI) oraz dodatkowych wymogów operacyjnych dla instytucji ECAI w odniesieniu do zabezpieczonych obligacji.
- (9) Należy dokonać kilku niewielkich zmian o charakterze technicznym z uwagi na wymogi jasności i przejrzystości, przykładowo w odniesieniu do terminologii dotyczącej zabezpieczonych obligacji.
- (10) Wytyczne (UE) 2015/510 (EBC/2014/60) powinny zatem zostać odpowiednio zmienione,

PRZYJMUJE NINIEJSZE WYTYCZNE:

Artykuł 1

Zmiany

W wytycznych (UE) 2015/510 (EBC/2014/60) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) punkt 12 otrzymuje brzmienie:

„12) »zabezpieczone obligacje« – instrumenty dłużne posiadające podwójną możliwość regresu: (a) bezpośrednio lub pośrednio wobec instytucji kredytowej; oraz (b) z dynamicznej puli aktywów zabezpieczających, przy czym nie stosuje się transzowania ryzyka;”;

b) dodaje się pkt 46a w brzmieniu:

„46a) »firma inwestycyjna« – firmę inwestycyjną w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 2) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;”;

c) punkt 48 otrzymuje brzmienie:

„48) »zabezpieczona obligacja typu Jumbo« – zabezpieczoną obligację o wartości emisji co najmniej 1 mld EUR, dla której co najmniej trzech animatorów rynku systematycznie przedstawia kwotowania do ofert kupna i sprzedaży;”;

d) punkt 71 otrzymuje brzmienie:

„71) »pozostałe zabezpieczone obligacje« – strukturyzowane zabezpieczone obligacje lub multi *cédulas*;”;

e) punkt 74 otrzymuje brzmienie:

„74) »publiczny rating kredytowy« – rating kredytowy, który: a) został wydany przez agencję ratingową zarejestrowaną w Unii i zaakceptowaną jako zewnętrzną instytucję oceny wiarygodności kredytowej przez Eurosystem oraz b) został podany do wiadomości publicznej lub rozpowszechniony w ramach subskrypcji;”;

f) punkt 88 otrzymuje brzmienie:

„88) »strukturyzowana zabezpieczona obligacja« – zabezpieczoną obligację, z wyjątkiem *multi cédulas*, która nie została wyemitowana zgodnie z wymogami określonymi w art. 52 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE (*)

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).”;;

g) punkt 94 otrzymuje brzmienie:

„94) »spełniająca wymogi dyrektywy UCITS zabezpieczona obligacja« – zabezpieczoną obligację wyemitowaną zgodnie z wymogami określonymi w art. 52 ust. 4 dyrektywy;”;

2) w art. 25 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 tabela 4 otrzymuje brzmienie:

„Tabela 4

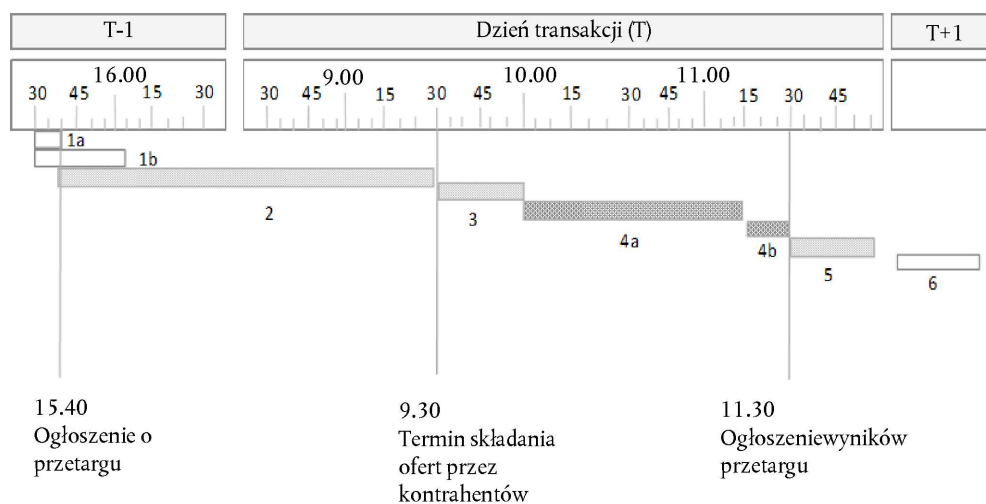
Etapy operacyjne procedur przetargowych

Etap 1	Ogłoszenie o przetargu
	a) publiczne ogłoszenie przez EBC
	b) publiczne ogłoszenie przez KBC oraz bezpośrednie powiadomienie poszczególnych kontrahentów (o ile okaże się to konieczne)
Etap 2	Przygotowanie i złożenie ofert przez kontrahentów
Etap 3	Zestawienie ofert przez Eurosystem
Etap 4	Rozstrzygnięcie przetargu i ogłoszenie wyników
	a) decyzja EBC dotycząca rozstrzygnięcia przetargu
	b) publiczne ogłoszenie przez EBC wyników przetargu
Etap 5	Potwierdzenie indywidualnych wyników przetargu
Etap 6	Rozrachunek transakcji”;

b) w ust. 2 tabele 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„Tabela 5

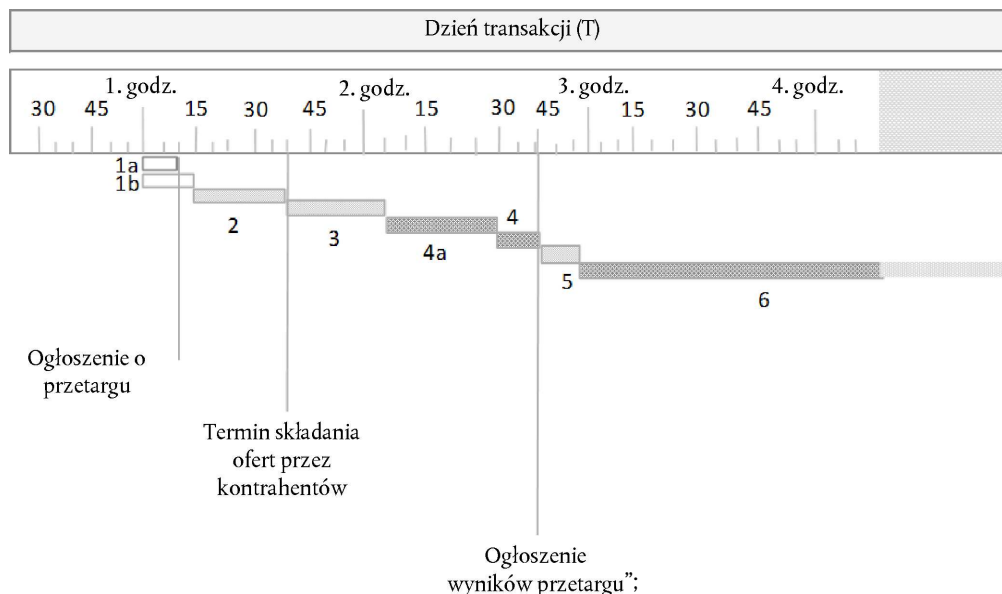
Orientacyjne ramy czasowe etapów operacyjnych standardowych procedur przetargowych (czas środkowoeuropejski ⁽¹⁾)

⁽¹⁾ Czas środkowoeuropejski (CET) uwzględnia zmianę na czas letni środkowoeuropejski (Central European Summer Time).

Tabela 6

Orientacyjne ramy czasowe etapów operacyjnych standardowych procedur przetargowych (czas środkowoeuropejski)

3) w art. 30 ust. 1 i ust. 2 otrzymują brzmienie:

„1. Standardowe procedury przetargowe EBC ogłasza z wyprzedzeniem. Ponadto KBC mogą ogłaszać standardowe procedury przetargowe publicznie oraz, w razie potrzeby, bezpośrednio kontrahentom.

2. Szybkie procedury przetargowe EBC może ogłaszać z wyprzedzeniem. W przypadku szybkich procedur przetargowych, które zostały ogłoszone z wyprzedzeniem, KBC mogą, w razie konieczności, kontaktować się bezpośrednio z wybranymi kontrahentami. W przypadku szybkich procedur przetargowych, które nie zostały ogłoszone z wyprzedzeniem, KBC kontaktują się bezpośrednio z wybranymi kontrahentami.”;

4) w art. 43 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. EBC ogłasza publicznie decyzję o rozstrzygnięciu przetargu w zakresie jego wyników. Ponadto KBC mogą ogłaszać decyzje EBC o rozstrzygnięciu przetargu publicznie oraz, w razie potrzeby, bezpośrednio kontrahentom.”;

5) w art. 55a ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Oddziały przekazują informacje wymagane w ust. 1 w odniesieniu do instytucji, do której dany oddział należy.”;

6) w art. 61 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. EBC publikuje na swojej stronie internetowej aktualizowaną listę kwalifikowanych aktywów rynkowych zgodnie z opisaną tam metodologią; listę tę EBC uaktualnia w każdym dniu, w którym działa system TARGET2. Aktywa rynkowe umieszczone na liście kwalifikowanych aktywów rynkowych stają się kwalifikowane na potrzeby operacji kredytowych Eurosystemu w dacie ich publikacji na tej liście. Wyjątkiem od tej zasady jest szczególnie przypadek krótkoterminowych instrumentów dłużnych, dla których prowadzony jest rozrachunek w tym samym dniu, które mogą być uznane przez Eurosystem za kwalifikowane od daty emisji. Taka lista kwalifikowanych aktywów rynkowych nie obejmuje aktywów ocenianych zgodnie z art. 87 ust. 3.”;

7) w art. 63 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Aktywami kwalifikowanymi są instrumenty dłużne, które aż do momentu ich ostatecznego wykupu mają jedną z następujących struktur kuponowych:

a) kupon o stałym oprocentowaniu, kupon zerowy lub kupon wielostopniowy o określonej z góry częstotliwości i wartości kuponu; albo

b) kupon o zmiennym oprocentowaniu, który ma następującą strukturę: stopa kuponu = (stopa referencyjna * l) ± x, gdzie $f \leq \text{stopa kuponu} \leq c$, przy czym:

(i) w danym momencie stopa referencyjna może być jedynie jedną z następujących stóp:

- stopą rynku pieniężnego euro, np. EURIBOR, LIBOR lub podobnym indeksem,
- stopą swapów o stałym terminie zapadalności, np. CMS, EISDA, EUSA,
- rentownością jednej lub indeksem wielu obligacji skarbowych państwa strefy euro o zapadalności do jednego roku łącznie,
- wskaźnikiem inflacji strefy euro;

(ii) f (dolny limit), c (górny limit), l (czynniki lewarowania/delewarowania) oraz x (depozyt zabezpieczający) są – o ile występują – liczbami, które albo są ustalone z góry w momencie emisji, albo mogą zmieniać się w czasie tylko zgodnie ze schematem ustalonym z góry w momencie emisji, przy czym l jest większe od zera przez cały okres istnienia aktywów. W przypadku kuponów o zmiennym oprocentowaniu ze stopą referencyjną w postaci indeksu inflacji l jest równe jeden.”;

8) dodaje się art. 77a w brzmieniu:

„Artykuł 77a

Ograniczenia w zakresie inwestycji dotyczące papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami

Jakiegokolwiek inwestycje kwot pieniężnych pozostających na rachunku emitenta lub podmiotu specjalnego przeznaczenia na podstawie dokumentacji transakcyjnej nie mogą składać się – w całości ani w części, faktycznie ani potencjalnie – z transz innych papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami, papierów dłużnych indeksowanych do zdarzeń kredytowych, swapów ani innych instrumentów pochodnych, syntetycznych papierów wartościowych oraz innych podobnych należności.”;

9) w art. 73 skreśla się ust. 7;

10) w art. 78 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wyczerpujące i ujednolicone dane o poszczególnych kredytach dotyczące puli aktywów generujących przepływy środków pieniężnych zabezpieczających papiery wartościowe zabezpieczone aktywami udostępnia się zgodnie z procedurami określonymi w załączniku VIII, obejmującymi informacje o wymaganym poziomie jakości danych oraz o wymogach nadania przez Eurosystem statusu baz danych o poszczególnych kredytach. Przy ocenie kwalifikacji Eurosystem bierze pod uwagę: a) każdy przypadek nieprzekazania danych; oraz b) częstotliwość występowania pól przeznaczonych na dane o poszczególnych kredytach, w przypadku których uznano, że nie zawierają treści.”;

11) w sekcji 2 rozdziału 1 tytułu II części czwartej dodaje się podsekcję czwartą w brzmieniu:

„Podsekcja 4

Szczegółowe kryteria kwalifikowania niektórych niezabezpieczonych instrumentów dłużnych

Artykuł 81a

Kryteria kwalifikowania niektórych niezabezpieczonych instrumentów dłużnych

1. Niezabezpieczone instrumenty dłużne emitowane przez instytucje kredytowe, firmy inwestycyjne lub blisko powiązane z nimi podmioty w rozumieniu art. 138 ust. 2 uznaje się za kwalifikowane na potrzeby operacji kredytowych Eurosystemu, jeżeli spełniają ogólne kryteria kwalifikacji dotyczące wszystkich rodzajów aktywów rynkowych określone w sekcji 1, z wyjątkiem wymogów określonych w art. 64 w zakresie, w jakim te niezabezpieczone instrumenty dłużne podlegają podporządkowaniu ustawowemu.

2. Na potrzeby niniejszej podsekcji podporządkowanie ustawowe oznacza podporządkowanie oparte na przepisach powszechnie obowiązujących znajdujących zastosowanie do emitenta niezabezpieczonego instrumentu dłużnego, który nie podlega podporządkowaniu na podstawie warunków instrumentu dłużnego, tj. podporządkowaniu umownemu.”;

12) w art. 83 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) rating emisji nadany przez instytucję ECAI: rating ten odnosi się do oceny kredytowej wydanej przez instytucję ECAI dla emisji lub — w braku ratingu emisji nadanego przez tę samą instytucję ECAI — serii programu lub emisji, z którą dane aktywa zostały wyemitowane. Ocena przez instytucję ECAI dotycząca serii programu lub emisji ma znaczenie tylko wtedy, gdy ma zastosowanie do konkretnych aktywów oraz jest wprost i jednoznacznie powiązana przez instytucję ECAI z kodem ISIN danego aktywa, jak również gdy nie istnieje inny rating emisji przyznany przez tę samą instytucję ECAI. Na potrzeby ratingów emisji nadanych przez instytucję ECAI Eurosystem nie dokonuje rozróżnienia według pierwotnego terminu zapadalności aktywów.”;

13) w art. 104 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Od dnia 1 stycznia 2018 r. KBC wdrożą mechanizm mający na celu zapewnienie wyeliminowania lub ograniczenia ryzyka potrącenia, gdy akceptują należności kredytowe jako zabezpieczenie. Należności kredytowe zainicjowane przed 1 stycznia 2018 r., do których nie stosował się ten mechanizm, mogą być przekazane na zabezpieczenie do 31 grudnia 2019 r. pod warunkiem spełnienia pozostałych kryteriów kwalifikacji.”;

14) w art. 120 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i ust. 2 otrzymują brzmienie:

„1. Na potrzeby zasad oceny kredytowej Eurosystemu stosuje się następujące ogólne kryteria akceptacji instytucji ECAI:

a) instytucje ECAI muszą być zarejestrowane przez Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1060/2009;

b) instytucje ECAI muszą spełniać kryteria operacyjne i zapewniać odpowiednie pokrycie celem zapewnienia skutecznej realizacji zasad oceny kredytowej Eurosystemu. W szczególności, wykorzystanie oceny kredytowej przyznanej przez instytucję ECAI jest uwarunkowane udostępnieniem Eurosystemowi informacji na temat takiej oceny, jak również informacji umożliwiających porównanie i przyporządkowanie tych ocen do stopni jakości kredytowej Eurosystemu, a także monitorowanie trafności wyników na podstawie art. 126.

2. Eurosystem zastrzega sobie możliwość podjęcia decyzji o wszczęciu procedury akceptacji w ramach zasad oceny kredytowej Eurosystemu na wniosek agencji ratingowej. Podejmując taką decyzję Eurosystem bierze pod uwagę, pośród innych czynników, możliwość zapewnienia przez agencję ratingową odpowiedniego pokrycia celem zapewnienia skutecznej realizacji zasad oceny kredytowej Eurosystemu określonych w załączniku IXa.”;

b) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Po wszczęciu procedury akceptacji w ramach zasad oceny kredytowej Eurosystemu Eurosystem bada wszelkie dodatkowe informacje, które uzna za mające znaczenie dla skutecznej realizacji zasad oceny kredytowej Eurosystemu, w tym możliwości instytucji ECAI spełnienia kryteriów i zasad przeglądu trafności wyników w ramach zasad oceny kredytowej Eurosystemu, stosownie do wymogów ustanowionych w załączniku IX, oraz szczegółowych kryteriów zawartych w załączniku IXb (o ile znajdują one zastosowanie). Eurosystem zastrzega sobie prawo podjęcia decyzji o akceptacji instytucji ECAI na potrzeby zasad oceny kredytowej Eurosystemu na podstawie dostarczonych informacji oraz przeprowadzonej własnej analizy due diligence.”;

15) w art. 122 ust. 3 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) przeprowadzona przez właściwy organ aktualna ocena, uwzględniająca dostępne na bieżąco informacje o wszelkich kwestiach mających wpływ na wykorzystanie metody ratingów wewnętrznych na potrzeby zabezpieczenia oraz wszelkich kwestiach związanych z danymi wykorzystanymi na potrzeby przeglądu trafności wyników w ramach zasad oceny kredytowej Eurosystemu”;

16) w art. 137 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zastosowanie mają ogólne kryteria kwalifikacji aktywów rynkowych określone w tytule II części czwartej, z tym że:

a) miejsce emisji, utrzymywania i rozrachunku aktywów rynkowych może być poza EOG;

b) aktywa rynkowe mogą być denominowane w walutach innych niż euro; oraz

c) wartość ich kuponu nie może skutkować ujemnymi przepływami pieniężnymi.”;

17) w art. 138 ust. 3 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) bliskich powiązań pomiędzy kontrahentem a organem administracji publicznej kraju EOG mającym uprawnienie do nakładania podatków, a także przypadków, w których gwarantem instrumentu dłużnego jest jeden lub większa liczba organów administracji publicznej kraju EOG uprawnionych do nakładania podatków a dana gwarancja spełnia wymagania określone w art. 114, z zastrzeżeniem w każdej sytuacji postanowień art. 139 ust. 1.”;

18) w art. 139 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Nie jest dopuszczalne przekazywanie przez kontrahenta na zabezpieczenie operacji kredytowych Eurosystemu niezabezpieczonych instrumentów wyemitowanych przez kontrahenta lub podmiot z nim blisko powiązany w rozumieniu art. 138 ust. 2 oraz w pełni gwarantowanych przez jeden lub większą liczbę podmiotów sektora publicznego z EOG uprawnionych do nakładania podatków:

a) bezpośrednio; lub

b) pośrednio, poprzez włączenie do puli zabezpieczonych obligacji.”;

19) w art. 141 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kontrahent nie może przedkładać lub wykorzystywać jako zabezpieczenia niezabezpieczonych instrumentów dłużnych wyemitowanych przez instytucje kredytowe lub podmioty z nimi blisko powiązane w zakresie, w jakim wartość zabezpieczenia wyemitowanego przez te instytucje kredytowe lub jakiegokolwiek inne podmioty, z którymi instytucja kredytowa ma bliskie powiązania, przekracza 2,5 % całkowitej wartości aktywów wykorzystywanych przez tego kontrahenta jako zabezpieczenie, po zastosowaniu odpowiedniej redukcji wartości. Wskazany powyżej próg 2,5 % nie ma zastosowania:

a) jeżeli wartość takich aktywów po zastosowaniu odpowiedniej redukcji wartości nie przekracza kwoty 50 milionów EUR; lub

b) jeżeli aktywa takie są gwarantowane przez podmiot sektora publicznego uprawniony do nakładania podatków w formie gwarancji spełniającej wymogi określone w art. 114.”;

20) uchyla się art. 143;

21. dodaje się art. 144a w brzmieniu:

„Artykuł 144a

Aktywa kwalifikowane z ujemnymi przepływami środków pieniężnych

1. KBC zapewniają, aby kontrahent pozostał odpowiedzialny za terminowe płatności jakichkolwiek kwot ujemnych przepływów pieniężnych związanych z kwalifikowanymi aktywami przedłożonymi lub wykorzystanymi przez niego jako zabezpieczenie.

2. Jeżeli kontrahent nie dokona płatności w przewidzianym terminie na podstawie ust. 1 Eurosystem może, lecz nie jest do tego zobowiązany, dokonać danej płatności. KBC zapewniają, aby kontrahent zwrócił Eurosystemowi, niezwłocznie po wystąpieniu przez Eurosystem z takim wnioskiem, wszelkie kwoty ujemnych przepływów pieniężnych zapłacone przez Eurosystem w wyniku niespełnienia przez kontrahenta zobowiązania. Jeżeli kontrahent nie dokona płatności w przewidzianym terminie stosownie do ust. 1, Eurosystemowi przysługuje prawo do obciążenia, niezwłocznie i bez uprzedniego powiadomienia, na kwotę równą kwocie, którą Eurosystem jest zobowiązany do zapłaty w imieniu takiego kontrahenta:

a) odpowiedniego rachunku kontrahenta w module płatniczym (PM), zgodnie z art. 36 ust. 6 załącznika II do wytycznych EBC/2012/27; lub

b) po uzyskaniu uprzedniej autoryzacji banku dokonującego rozliczenia – rachunku w module płatniczym TARGET2 banku dokonującego rozrachunku, wykorzystywanego przez kontrahenta do operacji kredytowych Eurosystemu; lub

- c) dowolnego innego rachunku, który może być wykorzystany na potrzeby operacji polityki pieniężnej Eurosystemu i który dany kontrahent posiada w KBC.

3. Kwoty zapłacone przez Eurosystem na podstawie ust. 2, które nie zostały zwrócone przez kontrahenta niezwłocznie po otrzymaniu takiego żądania oraz którymi Eurosystem nie może na podstawie ust. 2 obciążyć żadnego właściwego rachunku, uznaje się za kredyt otrzymany od Eurosystemu, w odniesieniu do którego zastosowanie ma sankcja przewidziana w art. 154.”;

22) w art. 154 ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) w przypadku transakcji odwracalnych i swapów walutowych na potrzeby polityki pieniężnej – obowiązku zapewnienia odpowiedniego zabezpieczenia oraz rozrachunku kwoty przyznanej kontrahentowi na przestrzeni całego okresu trwania danej operacji, w tym – w przypadku przedterminowego wypowiedzenia przez KBC – kwoty pozostającej do spłaty w ramach danej operacji w pozostałym okresie jej trwania, zgodnie z art. 15.”;

23) w art. 154 ust. 1 dodaje się lit. e) w brzmieniu:

„e) wszelkich zobowiązań płatniczych na podstawie art. 144a ust. 3.”;

24) w art. 156 ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) nałożona została kara finansowa;”;

25) w art. 156 ust. 4 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) nałożona została kara finansowa;”;

26) w art. 166 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. KBC stosują postanowienia umowne lub normatywne, które w każdym momencie zapewniają rodzimemu KBC prawną możliwość nakładania kar pieniężnych za niewykonanie zobowiązania zwrotu lub zapłaty – w całości lub w części – wszelkich kwot kredytu lub ceny odkupu lub dostarczenia zakupionych aktywów w terminie zapadalności lub w innym terminie wymagalności w przypadku braku dostępności innych środków w tym zakresie na podstawie art. 166 ust. 2. Kara finansowa obliczana jest na podstawie pkt 1 lit. a) sekcji I załącznika VII do niniejszych wytycznych oraz pkt 2 i pkt 4 sekcji I załącznika VII do niniejszych wytycznych, przy uwzględnieniu kwoty, której kontrahent nie mógł zapłacić lub zwrócić lub aktywów, których kontrahent nie mógł dostarczyć oraz liczby dni kalendarzowych, w trakcie których kontrahent nie zapłacił, nie dokonał zwrotu lub nie dostarczył aktywów.”;

27) w załącznikach VII, VIII i XII wprowadza się zmiany oraz dodaje się nowe załączniki IXa i IXb, zgodnie z załącznikiem do niniejszych wytycznych.

Artykuł 2

Skuteczność i implementacja

1. Niniejsze wytyczne stają się skuteczne z dniem zawiadomienia o nich krajowych banków centralnych państw członkowskich, których walutą jest euro.

2. Do dnia 1 stycznia 2017 r. krajowe banki centralne państw członkowskich, których walutą jest euro, podejmują środki konieczne do zapewnienia zgodności z postanowieniami niniejszych wytycznych. Najpóźniej do dnia 5 grudnia 2016 r. KBC powiadamiają EBC o treści aktów prawnych i innych czynnościach związanych z tymi środkami.

*Artykuł 3***Adresaci**

Niniejsze wytyczne skierowane są do wszystkich banków centralnych Eurosystemu.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 2 listopada 2016 r.

W imieniu Rady Prezesów EBC

Prezes EBC

Mario DRAGHI

ZAŁĄCZNIK

W załącznikach VII, VIII i XII do wytycznych (UE) 2015/510 (EBC/2014/60) wprowadza się zmiany, oraz do wytycznych (UE) 2015/510 (EBC/2014/60) dodaje się nowe załączniki IXa i IXb, w następujący sposób:

1) w załączniku VII pkt 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) karę finansową za niewypełnienie obowiązków, o których mowa w art. 154 ust. 1 lit. d) lub e), oblicza się na podstawie stopy kredytu w banku centralnym z dnia, w którym po raz pierwszy doszło do naruszenia, powiększonej o 5 punktów procentowych. W przypadku kolejnych naruszeń obowiązku, o którym mowa w art. 154 ust. 1 lit. d) lub obowiązku, o którym mowa w art. 154 ust. 1 lit. e), w ciągu danego okresu 12-miesięcznego liczonego od dnia, w którym po raz pierwszy doszło do naruszenia, stopa stosowana do kar finansowych jest powiększana o kolejne 2,5 punktu procentowego za każde naruszenie.”;

2) w załączniku VII pkt 5 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) stosuje się okres karencji wynoszący siedem dni kalendarzowych, jeżeli nie złożono dodatkowych niezabezpieczonych instrumentów dłużnych i nie usunięto aktywów z łącznej puli zabezpieczeń, a przekroczenie było efektem zmian wyceny w wyniku:

(i) wzrostu wartości już złożonych niezabezpieczonych instrumentów dłużnych; lub

(ii) obniżenia łącznej wartości puli zabezpieczeń.

W takich przypadkach, aby zapewnić zgodność z odpowiednim limitem, kontrahent ma obowiązek dostosowania w okresie karencji wartości łącznej puli zabezpieczeń lub wartości takich niezabezpieczonych instrumentów dłużnych.”;

3) w załączniku VII pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Jeżeli kontrahent przekazał informacje, które – z perspektywy Eurosystemu – w sposób negatywny wpływają na wartość jego zabezpieczenia w związku z art. 145 ust. 4, np. podał informacje dotyczące niespłaconej kwoty należności kredytowej przedstawionej jako zabezpieczenie, które są lub stały się niezgodne z prawdą lub nieaktualne, lub w przypadku, w którym kontrahent nie przekazał w wymaganym czasie informacji wymaganych na podstawie art. 101 ust. 1 lit. a) pkt (iv), przy obliczaniu kar finansowych na podstawie ust. 3 bierze się pod uwagę kwotę (wartość) zabezpieczenia, na którą negatywny wpływ miało podanie nieprawdziwych informacji. Nie nakłada się kary finansowej, jeżeli nieprawdziwe informacje zostały skorygowane w czasie trwania okresu powiadomienia, np. w odniesieniu do należności kredytowych w ciągu następnego dnia roboczego w rozumieniu art. 109 ust. 2.”;

4) w załączniku VII pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Karę finansową za niewypełnienie obowiązków, o których mowa w art. 154 ust. 1 lit. d) do e), oblicza się poprzez zastosowanie stopy kary finansowej ustalonej zgodnie z pkt 1 lit. b) do kwoty nieuprawnionego wykorzystania kredytu w banku centralnym przez kontrahenta lub niespłaconego kredytu z Eurosystemu.”;

5) w załączniku VIII wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

**„WYMOGI SPRAWOZDAWCZE W ZAKRESIE DANYCH O POSZCZEGÓLNYCH KREDYTACH
W ODNIESIENIU DO PAPIERÓW WARTOŚCIOWYCH ZABEZPIECZONYCH AKTYWAMI ORAZ
PROCEDURA NADANIA STATUSU BAZY DANYCH O POSZCZEGÓLNYCH KREDYTACH”;**

b) wstęp otrzymuje brzmienie:

„Niniejszy załącznik stosuje się do przekazywania kompleksowych i znormalizowanych danych o poszczególnych kredytach dotyczących puli aktywów generujących przepływy środków pieniężnych, stanowiących zabezpieczenie papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami, zgodnie z pkt 78; ustanawia on również procedurę nadania przez Eurosystem statusu bazy danych o poszczególnych kredytach.”;

c) pkt I.1 otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwe strony mają obowiązek przekazywania danych o poszczególnych kredytach do bazy danych o poszczególnych kredytach, której Eurosystem nadał taki status. Bazy danych o poszczególnych kredytach publikują takie dane elektronicznie.”;

d) dodaje się pkt IV w brzmieniu:

„IV: NADANIE STATUSU BAZY DANYCH O POSZCZEGÓLNYCH KREDYTACH

I. Wymogi nadawania statusu

1. Warunkiem nadania statusu bazy danych o poszczególnych kredytach jest spełnianie przez nią wymogów Eurosystemu, w tym otwartego dostępu, niedyskryminacji, odpowiedniego pokrycia, właściwej struktury zarządzania i przejrzystości.
2. W zakresie wymogów otwartego dostępu i niedyskryminacji bazy danych o poszczególnych kredytach:
 - a) nie mogą w niesprawiedliwy sposób dyskryminować użytkowników danych podczas dostarczania dostępu do danych o poszczególnych kredytach;
 - b) muszą stosować obiektywne, niedyskryminujące i dostępne publicznie kryteria dostępu do danych o poszczególnych kredytach;
 - c) mogą ograniczać dostęp wyłącznie w najmniejszym możliwym zakresie celem zapewnienia spełnienia kryteriów proporcjonalności;
 - d) muszą ustanowić sprawiedliwe procedury na okoliczność odmowy dostępu użytkownikom lub dostawcom danych;
 - e) muszą posiadać niezbędne możliwości techniczne konieczne do zapewnienia dostępu zarówno użytkownikom danych, jak i ich dostawcom we wszystkich uzasadnionych sytuacjach, w tym procedury przywracania danych, środki bezpieczeństwa danych oraz możliwość przywrócenia danych w nagłych przypadkach losowych;
 - f) nie mogą nakładać opłat na użytkowników danych za dostarczanie lub pobieranie danych o poszczególnych kredytach, które miałyby charakter dyskryminujący lub prowadziłyby do nieuzasadnionych ograniczeń w dostępie do danych o poszczególnych kredytach.
3. W zakresie wymogu pokrycia bazy danych o poszczególnych kredytach:
 - a) muszą wdrożyć i utrzymywać solidne systemy technologiczne i kontroli operacyjnej, umożliwiające przetwarzanie danych o poszczególnych kredytach w sposób wspierający wymogi Eurosystemu dotyczące dostarczania danych o poszczególnych kredytach w odniesieniu do kwalifikowanych aktywów podlegających obowiązkowi ujawniania danych na poziomie poszczególnych kredytów, zgodnie z postanowieniami art. 78 i niniejszego załącznika;
 - b) muszą w wiarygodny sposób wykazać wobec Eurosystemu, że ich możliwości techniczne i operacyjne pozwalają na osiągnięcie znaczącego pokrycia w przypadku nadania statusu baz danych o poszczególnych kredytach.
4. W zakresie wymogów właściwej struktury zarządzania i przejrzystości bazy danych o poszczególnych kredytach:
 - a) muszą przyjąć rozwiązania w zakresie zarządzania, które służą interesom uczestników rynku papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami w celu wspierania przejrzystości;
 - b) muszą przyjąć jasno udokumentowane rozwiązania w zakresie zarządzania, uznawać stosowne standardy zarządzania oraz zapewnić utrzymanie i działalność odpowiedniej struktury organizacyjnej celem zapewnienia ciągłości działania i należytego funkcjonowania; oraz
 - c) muszą udzielić Eurosystemowi wystarczającego dostępu do dokumentów i informacji dodatkowych w celu ciągłego monitorowania nieprzerwanej prawidłowości funkcjonowania struktury zarządzania bazą danych o poszczególnych kredytach.

II. Procedura nadania statusu oraz cofnięcia jego nadania

1. Wniosek o nadanie przez Eurosystem statusu bazy danych o poszczególnych kredytach składa się do Dyrekcji EBC ds. Zarządzania Ryzykiem. Wniosek musi być odpowiednio uzasadniony oraz musi zawierać kompletną dokumentację uzupełniającą wskazującą, że wnioskodawca spełnia wymogi dla baz danych o poszczególnych kredytach ustanowione w niniejszych wytycznych. Wniosek, uzasadnienie oraz dokumentacja uzupełniająca muszą zostać przedstawione w formie pisemnej, a jeśli to możliwe – również w formie elektronicznej.

2. W terminie 25 dni roboczych od otrzymania wniosku EBC sprawdza jego kompletność. Jeżeli wniosek nie jest kompletny, EBC wyznacza termin, w którym składająca wniosek baza danych o poszczególnych kredytach ma przedłożyć dodatkowe informacje.
3. Po stwierdzeniu, że wniosek jest kompletny, EBC powiadamia o tym bazę danych o poszczególnych kredytach.
4. Eurosystem w rozsądnym terminie, określonym zgodnie z postanowieniami pkt 6, zweryfikuje wniosek o nadanie statusu złożony przez bazę danych o poszczególnych kredytach z perspektywy spełniania ustanowionych w niniejszych wytycznych wymogów dla baz danych o poszczególnych kredytach. W ramach weryfikacji wniosku Eurosystem może żądać przeprowadzenia przez bazę danych o poszczególnych kredytach jednej lub większej ilości interaktywnych demonstracji z udziałem pracowników Eurosystemu celem wykazania możliwości technicznych bazy danych o poszczególnych kredytach odnoszących się do wymogów ustanowionych w punkcie IV.I ppkt 2 i 3. Jeśli taka demonstracja będzie wymagana, jest ona wymogiem obowiązkowym procesu składania wniosku.
5. Jeżeli Eurosystem zażąda przedstawienia dodatkowych wyjaśnień lub przeprowadzenia demonstracji na podstawie pkt 4, może przedłużyć termin weryfikacji wniosku o 20 dni roboczych.
6. Eurosystem powinien zmierzać do przyjęcia umotywowanej decyzji nadającej status lub odmawiającej jego nadania w terminie 60 dni roboczych od powiadomienia, o którym mowa w pkt 3 lub w terminie 80 dni roboczych od tego powiadomienia w przypadkach, do których zastosowanie znajduje pkt 5.
7. Eurosystem powiadamia zainteresowaną bazę danych o poszczególnych kredytach o przyjęciu decyzji, o której mowa w pkt 6, w terminie pięciu dni roboczych od jej podjęcia. W przypadku odmowy lub cofnięcia nadania statusu bazy danych o poszczególnych kredytach powiadomienie takie zawiera uzasadnienie podjętej decyzji.
8. Decyzja przyjęta przez Eurosystem na podstawie pkt 6 staje się skuteczna piątego dnia roboczego po powiadomieniu o niej danego podmiotu stosownie do pkt 7.
9. Baza danych o poszczególnych kredytach, której Eurosystem nadał taki status, bez zbędnej zwłoki powiadamia Eurosystem o każdej istotnej zmianie dotyczącej spełniania przez nią wymogów uzyskania statusu.
10. Eurosystem cofa decyzję o nadaniu statusu bazy danych o poszczególnych kredytach, jeżeli baza danych o poszczególnych kredytach:
 - a) uzyskała ten status na podstawie fałszywych oświadczeń lub w inny niezgodny z prawem sposób;
 - b) przestaje spełniać warunki, na podstawie których nadano status.
11. Decyzja o cofnięciu nadania statusu bazy danych o poszczególnych kredytach ma skutek natychmiastowy. Papiery wartościowe zabezpieczone aktywami, w odniesieniu do których dane o poszczególnych kredytach zostały udostępnione poprzez bazę danych o poszczególnych kredytach, w odniesieniu do której podjęto decyzję o cofnięciu nadania statusu na podstawie pkt 10, pozostają kwalifikowanym zabezpieczeniem operacji kredytowych Eurosystemu – pod warunkiem spełniania wszelkich pozostałych kryteriów – w okresie:
 - a) do kolejnego wymaganego terminu przekazania danych o poszczególnych kredytach zgodnie z pkt I.3; lub
 - b) jeżeli termin, o którym mowa w lit. a) nie jest możliwy do osiągnięcia z przyczyn technicznych przez stronę dostarczającą dane o poszczególnych kredytach oraz dostarczono pisemne wyjaśnienie KBC dokonującemu oceny spełniania kryteriów kwalifikacji do kolejnego wymaganego terminu przekazania danych o poszczególnych kredytach określonego w pkt I.3 – trzech miesięcy następujących po wydaniu decyzji na podstawie pkt 10.

Po upływie tego terminu dane o poszczególnych kredytach dla takich papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami muszą być udostępnione przez bazę danych o poszczególnych kredytach, której Eurosystem nadał taki status, stosownie do mających zastosowanie wymogów Eurosystemu.

12. Eurosystem publikuje na stronie internetowej EBC listę baz danych o poszczególnych kredytach, którym nadano taki status na podstawie niniejszych wytycznych. Wykaz ten jest aktualizowany każdorazowo w ciągu pięciu dni roboczych po podjęciu decyzji na podstawie pkt 6 lub pkt 10.”;

6) dodaje się załącznik IXa w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK IXa

Wymogi minimum dotyczące pokrycia dla zewnętrznych agencji ratingowych w ramach zasad oceny kredytowej Eurosystemu

Niniejszy załącznik stosuje się do akceptacji agencji ratingowych jako zewnętrznych instytucji oceny kredytowej (instytucji ECAI) na potrzeby zasad oceny kredytowej Eurosystemu.

1. WYMOGI DOTYCZĄCE POKRYCIA

1. Jeżeli chodzi o obecny zakres pokrycia, w każdej z co najmniej trzech spośród następujących czterech kategorii aktywów: a) niezabezpieczonych obligacji bankowych, b) obligacji przedsiębiorstw, c) zabezpieczonych obligacji oraz d) papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami – agencja ratingowa musi zapewniać minimalne pokrycie wynoszące:
 - (i) 10 % spektrum kwalifikowanych aktywów strefy euro obliczonego w odniesieniu do ocenianych aktywów i ocenianych emitentów, z wyjątkiem kategorii papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami, dla których pokrycia uwzględnia się wyłącznie oceniane aktywa;
 - (ii) 20 % spektrum aktywów strefy euro obliczonego w odniesieniu do pozostającej do spłaty kwoty nominalnej;
 - (iii) w co najmniej 2/3 krajów strefy euro z aktywami kwalifikowanymi w odpowiednich kategoriach aktywów agencja ratingowa musi dostarczyć wymagane pokrycie ocenianych aktywów, ocenianych emitentów lub ocenianych kwot pozostających do spłaty, o których mowa w pkt (i) i (ii).
2. Agencja ratingowa musi dostarczać ratingi państw co najmniej dla wszystkich krajów strefy euro, w których emitenci są rezydentami i w których agencja taka ocenia aktywa należące do jednej z czterech kategorii aktywów, o których mowa w pkt 1, z wyjątkiem aktywów, dla których Eurosystem uznaje ocenę ryzyka danego kraju za niemającą znaczenia dla oceny kredytowej wydanej przez agencję ratingową dla emisji, emitenta lub gwaranta.
3. Jeżeli chodzi o historyczny zakres pokrycia, agencja ratingowa musi spełniać co najmniej 80 % wymogów minimum dotyczących pokrycia, o których mowa w pkt 1 i 2 w każdym z co najmniej trzech lat poprzedzających złożenie wniosku o akceptację w ramach zasad oceny kredytowej Eurosystemu, oraz musi spełniać 100 % tych wymogów w czasie składania wniosku oraz podczas całego okresu akceptacji w ramach zasad oceny kredytowej Eurosystemu.

2. OBLICZANIE POKRYCIA

1. Pokrycie oblicza się na podstawie ocen kredytowych wydanych i zatwierdzonych przez agencję ratingową na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 oraz spełniających wszelkie pozostałe wymogi na potrzeby zasad oceny kredytowej Eurosystemu.
2. Pokrycie danej agencji ratingowej jest oparte na ocenach aktywów kwalifikowanych wykorzystywanych w operacjach polityki pieniężnej Eurosystemu i jest obliczane zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 84, uwzględniając tylko ratingi danej agencji ratingowej.
3. Przy kalkulacji minimalnego pokrycia agencji ratingowej niezaakceptowanej jeszcze na potrzeby zasad oceny kredytowej Eurosystemu Eurosystem uwzględnia również odpowiednie oceny kredytowe dostarczone dla aktywów, które nie są kwalifikowane z powodu braku ratingu przyznanego przez zewnętrzną instytucję ECAI zaakceptowaną na potrzeby zasad oceny kredytowej Eurosystemu.

3. WERYFIKACJA SPEŁNIANIA WARUNKÓW

1. Spełnianie przez zaakceptowane instytucje ECAI warunków pokrycia podlega corocznej ocenie.
2. Brak spełniania warunków pokrycia może podlegać sankcjom, o których mowa w przepisach i procedurach dotyczących zasad oceny kredytowej Eurosystemu.”;

7) dodaje się załącznik IXb w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK IXb

Wymogi minimum w zasadach oceny kredytowej Eurosystemu dotyczące raportów nowych emisji i raportów kontrolnych w odniesieniu do programów dotyczących zabezpieczonych obligacji

1. WSTĘP

Na potrzeby zasad oceny kredytowej Eurosystemu zewnętrzne instytucje oceny wiarygodności kredytowej (instytucje ECAI), w odniesieniu do art. 120 ust. 2a, muszą spełniać określone kryteria operacyjne dotyczące zabezpieczonych obligacji ze skutkiem od dnia 1 lipca 2017 r. W szczególności instytucje ECAI:

- a) objaśniają nowo ocenione programy dotyczące obligacji zabezpieczonych w dostępnym publicznie raporcie oceny kredytowej; oraz
- b) udostępniają kwartalnie raporty kontrolne o programach dotyczących obligacji zabezpieczonych.

Niniejszy załącznik określa szczegóły tych wymogów minimum.

Spełnianie przez instytucję ECAI tych wymogów będzie regularnie kontrolowane. Jeżeli kryteria te nie są spełnione dla określonego programu dotyczącego zabezpieczonych obligacji, Eurosystem może uznać publiczną ocenę kredytową związaną z danym programem dotyczącym zabezpieczonych obligacji za niespełniającą wysokich standardów kredytowych zasad oceny kredytowej Eurosystemu. Tym samym dana ocena kredytowa dokonana przez instytucję ECAI nie mogłaby być wykorzystana do ustalenia wymogów jakości kredytowej dla aktywów rynkowych emitowanych w ramach danego programu dotyczącego zabezpieczonych obligacji.

2. WYMOGI MINIMUM

- a) Dostępne publicznie raporty dotyczący ratingów kredytowych (raporty nowej emisji), o których mowa w pkt 1 lit. a), zawierają kompleksową analizę zagadnień strukturalnych i prawnych, szczegółową ocenę puli zabezpieczeń, analizę ryzyka refinansowania i ryzyka rynku, analizę uczestników transakcji, własnych założeń i wskaźników instytucji ECAI i innych istotnych elementów transakcji.
- b) Raporty kontrolne, o których mowa w pkt 1 lit. b), publikowane są przez instytucję ECAI nie później niż osiem tygodni po zakończeniu każdego kwartału. Raporty kontrolne muszą zawierać następujące informacje:
 - (i) wskaźniki własne instytucji ECAI, w tym najnowsze dostępne dynamiczne wskaźniki własne wykorzystane w ustalaniu ratingu. Jeżeli data, do której odnoszą się wskaźniki własne różni się od daty publikacji raportu, należy określić datę, do której odnoszą się wskaźniki własne;
 - (ii) opis programu zawierający co najmniej stany aktywów i pasywów, emitenta i innych kluczowych uczestników transakcji, główne rodzaje aktywów przekazanych na zabezpieczenie, przepisy, którym podlega program oraz rating programu i emitenta;
 - (iii) poziomy nadzabezpieczenia, w tym obecne i przyrzeczone nadzabezpieczenie;
 - (iv) profil relacji aktywów do pasywów, w tym rodzaj zapadalności zabezpieczonych obligacji, np. typu *hard bullet*, *soft bullet* lub *pass through*, średni ważony termin do wykupu zabezpieczonych obligacji oraz puli aktywów zabezpieczających i informacje o niedopasowaniach stóp procentowych i walut;
 - (v) ustalenia dotyczące swapów na stopę procentową i swapów walutowych istniejące w czasie publikacji raportu, w tym nazwy stron swapu oraz – jeżeli ma to zastosowanie – ich identyfikatory prawne;
 - (vi) rozkład walut, w tym rozbieżność z uwagi na wartość zarówno na poziomie puli aktywów, jak i pojedynczych obligacji;
 - (vii) aktywa będące częścią puli zabezpieczeń, w tym bilans aktywów, rodzaj aktywów, liczba i średnia wielkość kredytów, okres, przez jaki aktywa znajdowały się w obrocie (*seasoning*), zapadalność, wskaźniki kredytu do wyceny, rozkład regionalny oraz dystrybucja zaległości w spłacie;
 - (viii) aktywa spełniające wymogi puli aktywów, w tym bilans aktywów;
 - (ix) wykaz wszystkich odpowiednich papierów wartościowych w programie, zidentyfikowanych na podstawie ich międzynarodowego numeru identyfikacyjnego papierów wartościowych (ISIN). Ujawnienia tego można dokonać również poprzez osobny plik opublikowany na stronie internetowej instytucji ECAI, który można pobrać z tej strony;

- (x) listę definicji danych i źródeł danych wykorzystanych w przygotowaniu raportu kontrolnego. Ujawnienia tego można dokonać również poprzez osobny plik opublikowany na stronie internetowej instytucji ECA.”;
- 8) w pkt VI załącznika XII wprowadza się następujące zmiany:
- a) tabela 1 otrzymuje brzmienie:

„Tabela 1

Rynkowe aktywa przekazane na zabezpieczenie w transakcjach

Charakterystyka

Nazwa	Kategoria aktywów	Termin zapadalności	Rodzaj kuponu	Częstotliwość kuponu	Pozostały okres zapadalności	Redukcja wartości
Aktywa A	Zabezpieczone obligacje typu Jumbo spełniające wymogi dyrektywy UCITS	30.8.2018	Stały	6 miesięcy	4 lata	2,50 %
Aktywa B	Obligacje skarbowe	19.11.2018	Zmienny	12 miesięcy	4 lata	0,50 %
Aktywa C	Obligacje przedsiębiorstwa	12.5.2025	Zerowy		> 10 lat	13,00 %

Ceny w procentach (w tym narosłe odsetki) (*)

30.7.2014	31.7.2014	1.8.2014	4.8.2014	5.8.2014	6.8.2014	7.8.2014
101,61	101,21	99,50	99,97	99,73	100,01	100,12
	98,12	97,95	98,15	98,56	98,59	98,57
					53,71	53,62

(*) Ceny podane dla wskazanych dat wyceny odpowiadają najbardziej reprezentatywnej cenie w dniu roboczym poprzedzającym wycenę.”;

- b) pkt 1 w części „SYSTEM ZABEZPIECZEŃ OZNACZONYCH” otrzymuje brzmienie:

„1. W dniu 30 lipca 2014 r. kontrahent zawiera umowę repo z KBC, który nabywa aktywa A na kwotę 50,6 mln EUR. Aktywa A to stałokuponowa zabezpieczona obligacja typu Jumbo spełniająca wymogi dyrektywy UCITS z terminem zapadalności 30 sierpnia 2018 r., której przypisano stopień jakości kredytowej 1-2. Pozostały okres zapadalności wynosi więc cztery lata, czyli należy stosować 2,5-procentową redukcję wartości w wycenie. Cena rynkowa aktywów A na ich rynku referencyjnym w tym dniu wynosi 101,61 %, łącznie z narosłymi odsetkami od kuponu. Kontrahent ma dostarczyć aktywa A na taką kwotę, by po odliczeniu 2,5-procentowej redukcji w wycenie przewyższała ona przyznaną kwotę 50 mln EUR. Kontrahent dostarcza więc aktywa A o wartości nominalnej 50,6 mln EUR, których skorygowana wartość rynkowa w danym dniu wynosi 50 129 294 EUR”.

WYTYCZNE EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO (UE) 2016/2299**z dnia 2 listopada 2016 r.****zmieniające wytyczne (UE) 2016/65 w sprawie redukcji wartości w wycenie stosowanych przy implementacji ram prawnych polityki pieniężnej Eurosystemu (EBC/2016/32)**

RADA PREZESÓW EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności art. 127 ust. 2 tiret pierwsze,

uwzględniając Statut Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, w szczególności art. 3 ust. 1 tiret pierwsze, art. 9 ust. 2, art. 12 ust. 1, art. 14 ust. 3, art. 18 ust. 2 oraz pierwszy akapit art. 20,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Aktywa kwalifikowane na potrzeby operacji kredytowych Eurosystemu podlegają środkom kontroli ryzyka, które chronią Eurosystem przed stratami finansowymi, w sytuacji gdy konieczne jest zrealizowanie zabezpieczenia w wyniku niewykonania zobowiązania przez kontrahenta. W wyniku regularnego przeglądu zasad kontroli ryzyka w Eurosystemie uznano, że konieczne jest wprowadzenie kilku korekt celem zapewnienia odpowiedniej ochrony.
- (2) Wytyczne Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2016/65 (EBC/2015/35) ⁽¹⁾ powinny zatem zostać odpowiednio zmienione,

PRZYJMUJE NINIEJSZE WYTYCZNE:

Artykuł 1**Zmiany**

W wytycznych (UE) 2016/65 (EBC/2015/35) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Redukcja wartości w wycenie stosowane do kwalifikowanych aktywów rynkowych

1. Zgodnie z tytułem VI części czwartej wytycznych (UE) 2015/510 (EBC/2014/60) aktywa rynkowe podlegają redukcji wartości w wycenie w rozumieniu art. 2 pkt 97 wytycznych (UE) 2015/510 (EBC/2014/60), w wysokości określonej w tabeli 2 i 2a załącznika do niniejszych wytycznych.
2. Redukcja wartości w wycenie stosowana do konkretnych aktywów zależy od następujących czynników:
 - a) kategorii redukcji wartości, do jakiej zostały zaliczone aktywa, zgodnie z art. 2;
 - b) pozostałego okresu zapadalności lub średniego ważonego terminu do wykupu aktywów, zgodnie z art. 3;
 - c) struktury kuponu aktywów; oraz
 - d) stopnia jakości kredytowej, do którego zostały przypisane aktywa”;
- 2) w art. 2 lit. b) oraz c) otrzymują brzmienie:
 - „b) do drugiej kategorii redukcji wartości należą instrumenty dłużne wyemitowane przez instytucje rządowe i samorządowe na szczeblu regionalnym oraz instytucje samorządowe na szczeblu lokalnym, podmioty klasyfikowane przez Eurosystem jako agencje, wielostronne banki rozwoju i organizacje międzynarodowe, jak również zabezpieczone obligacje typu Jumbo spełniające wymogi dyrektywy UCITS;
 - c) do trzeciej kategorii redukcji wartości należą spełniające wymogi dyrektywy UCITS zabezpieczone obligacje inne niż zabezpieczone obligacje typu Jumbo, inne zabezpieczone obligacje i instrumenty dłużne wyemitowane przez przedsiębiorstwa niefinansowe”;

⁽¹⁾ Wytyczne Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2016/65 z dnia 18 listopada 2015 r. w sprawie redukcji wartości w wycenie stosowanych przy implementacji ram prawnych polityki pieniężnej Eurosystemu (EBC/2015/35) (Dz.U. L 14 z 21.1.2016, s. 30).

3) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

Redukcja wartości w wycenie aktywów rynkowych

1. Redukcje wartości dotyczące aktywów rynkowych przypisanych do kategorii redukcji wartości od pierwszej do czwartej ustala się na podstawie:

- a) przypisania danych aktywów do pierwszego, drugiego lub trzeciego stopnia jakości kredytowej;
- b) pozostałego okresu zapadalności aktywów, zgodnie z ust. 2;
- c) struktury kuponu aktywów, zgodnie z ust. 2.

2. Redukcja wartości dotycząca aktywów rynkowych przypisanych do kategorii redukcji wartości od pierwszej do czwartej zależy w następujący sposób od pozostałego okresu zapadalności oraz struktury kuponu:

- a) do aktywów rynkowych zerokuponowych i stałokuponowych stosuje się redukcję wartości na podstawie tabeli 2 załącznika do niniejszych wytycznych. Odpowiedni okres zapadalności na potrzeby redukcji wartości jest pozostałym okresem zapadalności danych aktywów;
- b) do aktywów zmiennokuponowych stosuje się taką samą redukcję wartości w wycenie jak do stałokuponowych aktywów rynkowych o pozostałym terminie zapadalności od zera do jednego roku – z wyjątkiem następujących przypadków:
 - (i) kupony o zmiennym oprocentowaniu, dla których aktualizacja oprocentowania odbywa się rzadziej niż raz na rok, traktowane są jako kupony o stałym oprocentowaniu, a odpowiedni okres zapadalności na potrzeby redukcji wartości jest pozostałym okresem zapadalności danych aktywów;
 - (ii) kupony o zmiennym oprocentowaniu połączone z wskaźnikiem inflacji strefy euro jako stopą referencyjną traktowane są jako kupony o stałym oprocentowaniu, a odpowiedni okres zapadalności na potrzeby redukcji wartości jest pozostałym okresem zapadalności danych aktywów;
 - (iii) kupony o zmiennym oprocentowaniu o dolnym limicie różnym od zera lub kupony o zmiennym oprocentowaniu z górnym limitem traktowane są jako kupony o stałym oprocentowaniu;
- c) wysokość redukcji wartości stosowana do aktywów posiadających więcej niż jedną strukturę kuponu zależy wyłącznie od struktury kuponu obowiązującej w pozostałym okresie istnienia aktywów i jest równa najwyższej redukcji wartości, jaką można zastosować do aktywów rynkowych z takim samym pozostałym okresem zapadalności i stopniem jakości kredytowej. W tym celu można brać pod uwagę dowolne struktury kuponu obowiązujące w pozostałym okresie istnienia aktywów.

3. Redukcja wartości dotycząca aktywów rynkowych przypisanych do piątej kategorii redukcji wartości określana jest na podstawie średniego ważonego terminu do wykupu aktywów, zgodnie z ust. 4 i 5. Redukcje wartości w wycenie stosowane wobec aktywów rynkowych zaliczanych do kategorii piątej są określone w tabeli 2a załącznika do niniejszych wytycznych.

4. Średni ważony termin do wykupu najbardziej uprzywilejowanej transzy papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami określa się jako oczekiwany średni ważony okres pozostający do spłaty danej transzy. W odniesieniu do utrzymanych w posiadaniu papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami, które zostały przekazane na zabezpieczenie, kalkulacja średniego ważonego terminu do wykupu powinna zakładać, że nie zostanie wykorzystana opcja sprzedaży emitenta.

5. Na potrzeby ust. 4 »utrzymane w posiadaniu papiery wartościowe zabezpieczone aktywami, które zostały przekazane na zabezpieczenie« oznaczają papiery wartościowe zabezpieczone aktywami wykorzystane w wartości większej niż 75 % pozostającej wartości nominalnej przez kontrahenta, który zainicjował te papiery wartościowe, lub przez podmioty blisko powiązane z inicjatorem. Takie bliskie powiązania ustala się na podstawie art. 138 wytycznych (UE) 2015/510 (EBC/2014/60).»;

4) w art. 5 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Nierynkowe instrumenty dłużne zabezpieczone detalicznymi kredytami hipotecznymi podlegają redukcji wartości w wycenie w wysokości 36,5 %.”;

5) w art. 5 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Każda zabezpieczająca należność kredytowa należąca do puli zabezpieczeń nierynkowych instrumentów dłużnych zabezpieczonych kwalifikowanymi należnościami kredytowymi (zwanymi dalej »instrumentami DECC«) podlega redukcji wartości w wycenie stosowanej na poziomie jednostkowym, zgodnie z zasadami określonymi w ust. 1–4. Całkowita wartość zabezpieczających należności kredytowych należących do puli zabezpieczeń po zastosowaniu redukcji wartości w wycenie musi być w dowolnym momencie co najmniej równa wartości niespłaconego kapitału instrumentów DECC. W przypadku spadku takiej całkowitej wartości poniżej progu, o którym mowa w zdaniu poprzedzającym, dany instrument DECC uznaje się za niekwalifikowany.”.

6. Załącznik do wytycznych (UE) 2016/65 (EBC/2015/35) otrzymuje brzmienie określone w załączniku do niniejszych wytycznych.

*Artykuł 2***Skuteczność i implementacja**

1. Niniejsze wytyczne stają się skuteczne z dniem zawiadomienia o nich krajowych banków centralnych państw członkowskich, których walutą jest euro.
2. Do dnia 1 stycznia 2017 r. krajowe banki centralne państw członkowskich, których walutą jest euro, podejmują środki konieczne do zapewnienia zgodności z postanowieniami niniejszych wytycznych. Najpóźniej do dnia 5 grudnia 2016 r. krajowe banki centralne państw członkowskich, których walutą jest euro, powiadamiają EBC o treści aktów prawnych i innych czynnościach związanych z tymi środkami.

*Artykuł 3***Adresaci**

Niniejsze wytyczne są skierowane do krajowych banków centralnych państw członkowskich, których walutą jest euro.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 2 listopada 2016 r.

W imieniu Rady Prezesów EBC

Mario DRAGHI

Prezes EBC

ZAŁĄCZNIK

Załącznik do wytycznych (UE) 2016/65 (EBC/2015/35) otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK

Tabela 1

Kategorie redukcji wartości w wycenie kwalifikowanych aktywów rynkowych oparte na typie emitenta lub typie aktywów

Kategoria pierwsza	Kategoria druga	Kategoria trzecia	Kategoria czwarta	Kategoria piąta
Instrumenty dłużne wyemitowane przez instytucje rządowe szczebla centralnego Certyfikaty dłużne EBC Certyfikaty dłużne wyemitowane przez krajowe banki centralne (KBC) przed datą przyjęcia euro w danym państwie członkowskim	Instrumenty dłużne wyemitowane przez instytucje rządowe i samorządowe na szczeblu regionalnym oraz instytucje samorządowe na szczeblu lokalnym Instrumenty dłużne wyemitowane przez podmioty klasyfikowane przez Eurosystem jako agencje Instrumenty dłużne wyemitowane przez wielostronne banki rozwoju i organizacje międzynarodowe Zabezpieczone obligacje typu Jumbo spełniające wymogi dyrektywy UCITS	Spełniające wymogi dyrektywy UCITS zabezpieczone obligacje inne niż spełniające wymogi dyrektywy UCITS zabezpieczone obligacje typu Jumbo Pozostałe zabezpieczone obligacje Instrumenty dłużne wyemitowane przez przedsiębiorstwa niefinansowe i przedsiębiorstwa w sektorze instytucji rządowych i samorządowych	Niezabezpieczone instrumenty dłużne wyemitowane przez instytucje kredytowe Niezabezpieczone instrumenty dłużne wyemitowane przez instytucje finansowe nie będące instytucjami kredytowymi	Papiery wartościowe zabezpieczone aktywami

Tabela 2

Poziomy redukcji wartości w wycenie stosowane do kwalifikowanych aktywów rynkowych dla kategorii redukcji wartości od pierwszej do czwartej

		Kategorie redukcji wartości							
Jakość kredytowa	Pozostały okres zapadalności (w latach) (*)	Kategoria pierwsza		Kategoria druga		Kategoria trzecia		Kategoria czwarta	
		kupon stały	instrumenty zerokuponowe	kupon stały	instrumenty zerokuponowe	kupon stały	instrumenty zerokuponowe	kupon stały	instrumenty zerokuponowe
Stopień 1 i 2	[0–1)	0,5	0,5	1,0	1,0	1,0	1,0	7,5	7,5
	[1–3)	1,0	2,0	1,5	2,5	2,0	3,0	10,0	10,5
	[3–5)	1,5	2,5	2,5	3,5	3,0	4,5	13,0	13,5
	[5–7)	2,0	3,0	3,5	4,5	4,5	6,0	14,5	15,5
	[7–10)	3,0	4,0	4,5	6,5	6,0	8,0	16,5	18,0
	[10,∞)	5,0	7,0	8,0	10,5	9,0	13,0	20,0	25,5

		Kategorie redukcji wartości							
Jakość kredytowa	Pozostały okres zapadalności (w latach) (*)	Kategoria pierwsza		Kategoria druga		Kategoria trzecia		Kategoria czwarta	
		kupon stały	instrumenty zerokuponowe	kupon stały	instrumenty zerokuponowe	kupon stały	instrumenty zerokuponowe	kupon stały	instrumenty zerokuponowe
Stopień 3	[0–1)	6,0	6,0	7,0	7,0	8,0	8,0	13,0	13,0
	[1–3)	7,0	8,0	9,5	13,5	14,5	15,0	22,5	25,0
	[3–5)	9,0	10,0	13,5	18,5	20,5	23,5	28,0	32,5
	[5–7)	10,0	11,5	14,0	20,0	23,0	28,0	30,5	35,0
	[7–10)	11,5	13,0	16,0	24,5	24,0	30,0	31,0	37,0
	[10,∞)	13,0	16,0	19,0	29,5	24,5	32,0	31,5	38,0

(*) tj. [0–1) – pozostały okres zapadalności poniżej jednego roku, [1–3) – pozostały okres zapadalności jeden rok lub więcej, mniej niż trzy lata itd.”.

Tabela 2a

Poziomy redukcji wartości w wycenie stosowane do kwalifikowanych aktywów rynkowych w piątej kategorii redukcji wartości

		Kategoria piąta
Jakość kredytowa	Średni ważony termin do wykupu (*)	Redukcja wartości w wycenie
Stopnie 1 i 2 (od AAA do A-)	[0–1)	4,0
	[1–3)	4,5
	[3–5)	5,0
	[5–7)	9,0
	[7–10)	13,0
	[10,∞)	20,0

(*) tj. [0–1) – pozostały okres zapadalności poniżej jednego roku, [1–3) – pozostały okres zapadalności jeden rok lub więcej, mniej niż trzy lata itd.

Tabela 3

Poziomy redukcji wartości w wycenie stosowane do kwalifikowanych należności kredytowych o oprocentowaniu stałym

		Metoda wyceny	
Jakość kredytowa	Pozostały okres zapadalności (w latach) (*)	Oprocentowanie stałe, wycena oparta na cenie teoretycznej określonej przez KBC	Oprocentowanie stałe, wycena oparta na kwocie pozostałej do spłaty określonej przez KBC
Stopnie 1 i 2 (od AAA do A-)	[0–1)	10,0	12,0
	[1–3)	12,0	16,0
	[3–5)	14,0	21,0
	[5–7)	17,0	27,0
	[7–10)	22,0	35,0
	[10,∞)	30,0	45,0
		Metoda wyceny	
Jakość kredytowa	Pozostały okres zapadalności (w latach) (*)	Oprocentowanie stałe, wycena oparta na cenie teoretycznej określonej przez KBC	Oprocentowanie stałe, wycena oparta na kwocie pozostałej do spłaty określonej przez KBC
Stopień 3 (od BBB+ do BBB-)	[0–1)	17,0	19,0
	[1–3)	28,5	33,5
	[3–5)	36,0	45,0
	[5–7)	37,5	50,5
	[7–10)	38,5	56,5
	[10,∞)	40,0	63,0

(*) tj. [0–1) – pozostały okres zapadalności poniżej jednego roku, [1–3) – pozostały okres zapadalności jeden rok lub więcej, mniej niż trzy lata itd.

WYTYCZNE EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO (UE) 2016/2300**z dnia 2 listopada 2016 r.****zmieniające wytyczne EBC/2014/31 w sprawie dodatkowych tymczasowych środków dotyczących operacji refinansujących Eurosystemu i kwalifikowania zabezpieczeń (EBC/2016/33)**

RADA PREZESÓW EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności art. 127 ust. 2,

uwzględniając Statut Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, w szczególności art. 3 ust. 1 tiret pierwsze oraz art. 5 ust. 1, art. 12 ust. 1, art. 14 ust. 3 i art. 18 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Aktywa kwalifikowane na potrzeby operacji kredytowych Eurosystemu podlegają środkom kontroli ryzyka, które chronią Eurosystem przed stratami finansowymi w sytuacji, gdy konieczne jest zrealizowanie zabezpieczenia w wyniku niewykonania zobowiązania przez kontrahenta. W wyniku regularnego przeglądu zasad kontroli ryzyka w Eurosystemie uznano, że konieczne jest wprowadzenie kilku korekt w odniesieniu do papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami celem zapewnienia odpowiedniej ochrony.
- (2) Wytyczne Europejskiego Banku Centralnego EBC/2014/31 ⁽¹⁾ powinny zatem zostać odpowiednio zmienione,

PRZYJMUJE NINIEJSZE WYTYCZNE:

*Artykuł 1***Zmiana wytycznych EBC/2014/31**

W wytycznych EBC/2014/31 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Papiery wartościowe zabezpieczone aktywami, o których mowa w ust. 1, które nie posiadają dwóch publicznych ratingów kredytowych na poziomie co najmniej stopnia 2 w zharmonizowanej skali ratingowej Eurosystemu w rozumieniu art. 82 ust. 1 lit. b) wytycznych Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2015/510 (EBC/2014/60) (*) podlegają redukcji wartości w wycenie uzależnionej od ich średniego ważonego terminu do wykupu, określonej w załączniku IIa.

(*) Wytyczne Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2015/510 z dnia 19 grudnia 2014 r. w sprawie implementacji ram prawnych polityki pieniężnej Eurosystemu (EBC/2014/60) (Wytyczne w sprawie dokumentacji ogólnej) (Dz.U. L 91 z 2.4.2015, s. 3).”;

- b) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Średni ważony termin do wykupu najbardziej uprzywilejowanej transzy papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami określa się na podstawie oczekiwanego średniego ważonego okresu pozostającego do spłaty danej transzy. W odniesieniu do utrzymanych w posiadaniu papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami, które zostały przekazane na zabezpieczenie, kalkulacja średniego ważonego terminu do wykupu powinna zakładać, że nie zostanie wykorzystana opcja sprzedaży emitenta.”;

- c) uchyla się ust. 3;

- d) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. KBC mogą przyjmować jako zabezpieczenie operacji polityki pieniężnej Eurosystemu papiery wartościowe zabezpieczone aktywami, których zabezpieczenie stanowią hipoteczne kredyty mieszkaniowe, kredyty udzielane małym i średnim przedsiębiorstwom lub oba te rodzaje kredytów, i które nie spełniają wymogów w zakresie oceny kredytowej określonych w rozdziale 2 tytułu II części czwartej wytycznych (UE) 2015/510 (EBC/2014/60) oraz wymogów określonych w ust. 1 lit. a–d oraz ust. 4, ale spełniają wszystkie pozostałe kryteria kwalifikacji mające zastosowanie do papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami zgodnie z wytycznymi (UE) 2015/510 (EBC/2014/60) oraz posiadają dwa publiczne ratingi kredytowe na poziomie co najmniej stopnia 3

(¹) Wytyczne Europejskiego Banku Centralnego EBC/2014/31 z dnia 9 lipca 2014 r. w sprawie dodatkowych tymczasowych środków dotyczących operacji refinansujących Eurosystemu i kwalifikowania zabezpieczeń oraz zmieniające wytyczne EBC/2007/9 (Dz.U. L 240 z 13.8.2014, s. 28).

w zharmonizowanej skali ratingowej Eurosystemu. Takie papiery wartościowe zabezpieczone aktywami muszą być wyemitowane przed 20 czerwca 2012 r. i podlegają redukcji wartości w wycenie uzależnionej od ich średniego ważonego terminu do wykupu określonej w załączniku IIa.”;

e) uchyla się ust. 6;

f) w ust. 7 lit. g) otrzymuje brzmienie:

„g) »postanowienia dotyczące ciągłości obsługi zadłużenia« oznaczają postanowienia dokumentacji prawnej papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami, które obejmują postanowienia dotyczące zastępczego obsługującego zadłużenie albo postanowienia dotyczące pośredniczącego zastępczego obsługującego zadłużenie (w braku postanowień dotyczących zastępczego obsługującego zadłużenie). W przypadku postanowień dotyczących pośredniczącego zastępczego obsługującego zadłużenie wyznaczony pośredniczący zastępczy obsługujący zadłużenie powinien być upoważniony do znalezienia odpowiedniego zastępczego obsługującego zadłużenie w terminie 60 dni od zaistnienia odpowiedniego zdarzenia, tak aby zapewnić terminowe płatności i obsługę papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami. Postanowienia te powinny także określać zdarzenia stanowiące podstawę zmiany obsługującego i wyznaczenia zastępczego obsługującego, które mogą być powiązane z ratingami lub niepowiązane z ratingami, np. niewykonanie zobowiązań przez aktualnego obsługującego. W przypadku postanowień dotyczących zastępczego obsługującego zadłużenie zastępczy obsługujący zadłużenie nie powinien posiadać bliskich powiązań z obsługującym. W przypadku postanowień dotyczących pośredniczącego zastępczego obsługującego zadłużenie nie powinny istnieć jednocześnie bliskie powiązania pomiędzy poszczególnymi obsługującymi zadłużenie, pośredniczącym zastępczym obsługującym zadłużenie a bankiem emitenta.”;

g) w ust. 7 dodaje się lit. h) oraz i) w brzmieniu:

„h) »bliskie powiązania« oznaczają bliskie powiązania w rozumieniu art. 138 ust. 2 wytycznych (UE) 2015/510 (EBC/2014/60);

(i) »utrzymane w posiadaniu papiery wartościowe zabezpieczone aktywami, które zostały przekazane na zabezpieczenie« oznaczają papiery wartościowe zabezpieczone aktywami wykorzystane w wartości większej niż 75 % pozostającej wartości nominalnej przez kontrahenta, który zainicjował te papiery wartościowe lub przez podmioty blisko powiązane z inicjatorem.”;

2) załącznik do niniejszych wytycznych dodaje się jako załącznik IIa.

Artykuł 2

Skuteczność i implementacja

1. Niniejsze wytyczne stają się skuteczne z dniem zawiadomienia o nich krajowych banków centralnych państw członkowskich, których walutą jest euro.

2. Do dnia 1 stycznia 2017 r. krajowe banki centralne państw członkowskich, których walutą jest euro, podejmują środki konieczne do zapewnienia zgodności z postanowieniami niniejszych wytycznych. Najpóźniej do dnia 5 grudnia 2016 r. KBC powiadamiają EBC o treści aktów prawnych i innych czynnościach związanych z tymi środkami.

Artykuł 3

Adresaci

Niniejsze wytyczne adresowane są do banków centralnych Eurosystemu.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 2 listopada 2016 r.

Mario DRAGHI
Prezes EBC

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK IIa

Poziomy redukcji wartości w wycenie stosowane do papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami kwalifikowanych na podstawie art. 3 ust. 2 niniejszych wytycznych

Średni ważony termin do wykupu	Redukcja wartości w wycenie
0-1	6,0
1-3	9,0
3-5	13,0
5-7	15,0
7-10	18,0
>10	30.0”

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do decyzji Rady (UE) 2016/1877 z dnia 17 października 2016 r. dotyczącej stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w grupie ekspertów ds. Umowy europejskiej dotyczącej pracy załóg pojazdów wykonujących międzynarodowe przewozy drogowe (AETR) oraz w Grupie Roboczej ds. Transportu Drogowego Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 288 z dnia 22 października 2016 r.)

Załącznik II, s. 52 lit. a) akapit drugi:

- zamiast:** „Do celów zmiany suplementów 1, 1B, 1C, 2 oraz 3 przedstawiciel organizacji integracji regionalnej będącej Umawiającą się Stroną Umowy przekazuje głosy jej państw członkowskich bez konieczności udziału tych państw w głosowaniu.”,
- powinno być:** „Do celów zmiany suplementów 1, 1B, 1C, 2 oraz 3 przedstawiciel organizacji integracji regionalnej będącej Umawiającą się Stroną Umowy przekazuje głosy jej państw członkowskich bez konieczności obecności tych państw przy głosowaniu.”.
-

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL